

การศึกษาทักษะการอ่านภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน
โดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน

โดย

นายจเร ฤทธิแก้ว

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ

ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2548

ISBN 974 – 464 – 760 – 4

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

**A STUDY OF THAI READING SKILLS OF A LEARNING DISABLED STUDENT
BY USING THE READING EXPERIENCE METHOD**

By

Jaray Rittkaew

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

A Master's Report Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree

MASTER OF EDUCATION

Department of Psychology and Guidance

Graduate School

SILPAKORN UNIVERSITY

2005

ISBN 974 – 464 – 760 – 4

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร อนุมัติให้สารนิพนธ์เรื่อง “การศึกษาทักษะการอ่านภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน โดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน” เสนอโดย นายจเร กุทธิ์แก้ว เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ

.....

(รองศาสตราจารย์ ดร.จิราวรรณ คงคล้าย)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ เดือน พ.ศ.

ผู้ควบคุมสารนิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมทรัพย์ สุขอนันต์

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์
คณะกรรมการตรวจสอบสารนิพนธ์

..... ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุรรัตน์ บุรณวิณะ)

..... / /

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมทรัพย์ สุขอนันต์)

..... / /

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร.กานดา พุฒ)

..... / /

K 46261304 : สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ

คำสำคัญ : เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ / วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน

จเร ฤทธิ์แก้ว : การศึกษาทักษะการอ่านภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน โดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน (A STUDY OF THAI READING SKILLS OF A LEARNING DISABLED STUDENT BY USING THE READING EXPERIENCE METHOD)
อาจารย์ผู้ควบคุมสารนิพนธ์ : ผศ.ดร.สมทรัพย์ สุขอนันต์. 111 หน้า. ISBN 974 – 464 – 760 – 4

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทักษะการอ่านภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ตัวอย่างที่ใช้ศึกษา คือ เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนวัดวังน้ำเย็น อำเภอบางปลาม้า จังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 1 คน ดำเนินการทดลอง โดยทดสอบก่อนการสอน ดำเนินการสอนโดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน เป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที รวม 30 ครั้ง และทดสอบหลังการสอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) ชุดการสอนวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ซึ่งประกอบด้วยแผนการสอน จำนวน 30 แผน ที่พัฒนาขึ้นอย่างสอดคล้องกับความต้องการจำเป็นของตัวอย่างที่ใช้ศึกษา และ 2) แบบทดสอบวัดการอ่านภาษาไทย 1 ฉบับ ที่พัฒนาขึ้นอย่างสอดคล้องกับระดับความสามารถของตัวอย่างที่ใช้ศึกษา ใช้สำหรับทดสอบทักษะการอ่านภาษาไทยก่อนและหลังการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้การหาค่าร้อยละของคะแนนผลการทดสอบการอ่านภาษาไทย เพื่อเปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่านก่อนและหลังการสอน โดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน

ผลการวิจัยพบว่า ทักษะการอ่านภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน หลังการสอนโดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่านสูงกว่าก่อนการสอน

ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ปีการศึกษา 2548
ลายมือชื่อนักศึกษา

ลายมือชื่ออาจารย์ผู้ควบคุมสารนิพนธ์

K 46261304 : MAJOR : SPECIAL EDUCATION PSYCHOLOGY

KEY WORD : DISABLED STUDENT / THE READING EXPERIENCE METHOD

JARAY RITTKAEW : A STUDY OF THAI READING SKILLS OF A
LEARNING DISABLED STUDENT BY USING THE READING EXPERIENCE METHOD.

MASTER'S REPORT ADVISOR : ASST. PROF. SOMSAP SOOKANAN, Ph.D. 111 pp. ISBN
974 – 464 – 760 – 4.

The purpose of this research was to study Thai reading skills of a learning disabled student by using the Reading Experience Method.

The subject was a learning disabled student in Matthayomsuksa I of the Watwangnamyen School, Suphan Buri province, during the academic year 2005. The studied by using the Reading Experience Method. The duration of the experiment covered 30 class sessions. Each session took 30 minutes, 5 times a week.

The instruments used for gathering data were; 1) 30 Reading Experience Method lesson plans, constructed to be consistent with the special needs of the subject and 2) a Thai reading test, constructed to be fit with the reading ability of the subject, was used during the pretest and posttest situation.

The Percentage of test scores were used to compare the learning disabled student's Thai reading skills before and after using the Reading Experience Method.

The result of the study was:

The learning disabled student's Thai reading skills after using the Reading Experience Method was higher than that before using the Reading Experience Method.

Department of Psychology and Guidance Graduate School, Silpakorn University Academic Year 2005

Student's signature

Master's Report Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี เพราะได้รับความกรุณาช่วยเหลือและการให้คำแนะนำเป็นอย่างดี จากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมทรัพย์ สุขอนันต์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาและกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุรรัตน์ บุรณวิณะ และ อาจารย์ ดร.กานดา พุพุด ที่ได้เป็นประธานกรรมการและกรรมการตรวจสอบสารนิพนธ์ ซึ่งได้ให้ข้อคิด มุมมอง ตลอดจนคำแนะนำที่ดี ที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการดำเนินงานการศึกษาวิจัยช่วยให้งานวิจัยมีความสมบูรณ์มากขึ้น จนสำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี

ขอขอบพระคุณ คณาจารย์ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยศิลปากรทุกท่าน ที่ได้ถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์อันเป็นประโยชน์ยิ่งต่อการพัฒนางานการศึกษาพิเศษที่ดีต่อไป

ขอขอบพระคุณ สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ที่ได้ให้โอกาสและสนับสนุนในการศึกษาหาความรู้อันทรงคุณค่าในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ โรงเรียนกาวีละอนุกุล จังหวัดเชียงใหม่ และศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 5 จังหวัดสุพรรณบุรี ที่ได้ให้โอกาสและอนุญาตให้ปฏิบัติงานช่วยราชการ รวมทั้งให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนวัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็นในการศึกษาอันทรงคุณค่าในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ นายไพฑูรย์ ถาวร ผู้อำนวยการสถานศึกษาโรงเรียนวัดวังน้ำเย็น อาจารย์กัณฐิรา แก้วแกมทอง และคณะครู โรงเรียนวัดวังน้ำเย็น จังหวัดสุพรรณบุรี ที่ได้ให้โอกาสทำการศึกษาวิจัยในสถานศึกษาและให้ความช่วยเหลือในการรวบรวมข้อมูล การทดลองศึกษาวิจัยจนสำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี

คุณค่าและประโยชน์ของสารนิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดา มารดา คุณยาย คุณน้า ครู อาจารย์ ที่ได้อบรมเลี้ยงดูและสั่งสอน ให้ความอุปการะทั้งในด้านกำลังใจและกำลังทรัพย์สนับสนุนการศึกษาของผู้วิจัยตลอดมา

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญตาราง	ญ
บทที่	
1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
ข้อคำถามของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
2 แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4
1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้	5
1.1 ความหมายของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้	5
1.2 สาเหตุของการเกิดภาวะปัญหาทางการเรียนรู้	6
1.3 ประเภทของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้	8
1.4 การคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้	9
1.5 ลักษณะของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ด้านการอ่าน	14
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน	16
2.1 ความหมายของการอ่าน	16
2.2 ความสำคัญของการอ่าน	17
2.3 ลักษณะของกระบวนการอ่าน	19
2.4 วิธีการสอนอ่าน	20

บทที่	หน้า
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน	22
3.1 ความหมายของวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน	23
3.2 ความเป็นมาของวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน	23
3.3 แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน	25
3.4 ขั้นตอนการสอนโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน	29
4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวอย่างที่ใช้ศึกษา	31
4.1 ข้อมูลเกี่ยวกับประวัติของตัวอย่างที่ใช้ศึกษา	31
4.2 ผลการประเมินคัดแยกความบกพร่องทางการเรียนรู้	32
4.3 ผลการประเมินความสามารถทางการอ่านภาษาไทย	33
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่าน	35
5.1 งานวิจัยในประเทศ	35
5.2 งานวิจัยต่างประเทศ	36
3 วิธีดำเนินการวิจัย	38
1. ตัวอย่างที่ใช้ศึกษา	38
2. ตัวแปรที่ศึกษา	39
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	39
4. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ	39
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล	42
5.1 แบบแผนการทดลอง	42
5.2 วิธีดำเนินการทดลอง	42
6. การวิเคราะห์ข้อมูล	45
6.1 การวิเคราะห์ข้อมูล	45
6.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	45
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	46
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	46
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	49
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	49
วิธีดำเนินการวิจัย	49

บทที่	หน้า
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	50
วิธีดำเนินการทดลอง	50
การวิเคราะห์ข้อมูล	50
สรุปผลการวิจัย	51
อภิปรายผล	51
ข้อเสนอแนะ	54
บรรณานุกรม	56
ภาคผนวก	60
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญ	61
ภาคผนวก ข การวิเคราะห์ค่าความสอดคล้องของคำศัพท์ในแบบทดสอบทักษะ การอ่านภาษาไทยกับหลักสูตรระดับประถมศึกษา	64
ภาคผนวก ค ลักษณะ Profile ของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้	66
ภาคผนวก ง แบบทดสอบวัดการอ่านภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษา	68
ภาคผนวก จ แผนการสอนอ่านโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน	77
ประวัติผู้วิจัย	111

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	แบบแผนการทดลอง	42
2	กำหนดการทดลอง	44
3	ผลการทดสอบทักษะการอ่านภาษาไทย ก่อนการสอน โดยใช้วิธีจัด ประสบการณ์ทางการอ่าน	46
4	ผลการทดสอบทักษะการอ่านภาษาไทย หลังการสอน โดยใช้วิธีจัด ประสบการณ์ทางการอ่าน	47
5	การเปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ก่อนและหลังการสอนโดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน	48
6	ค่าดัชนีความสอดคล้องของคำศัพท์ในแบบทดสอบวัดการอ่านภาษาไทย กับหลักสูตรระดับประถมศึกษา	65

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ เป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางการศึกษาประเภทหนึ่งที่มีปัญหาในกระบวนการทำงานของสมองที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ด้านการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน การให้เหตุผลหรือการคำนวณ ซึ่งทำให้เด็กมีผลการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงของตนเอง เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ไม่ใช่เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา แต่เป็นเด็กที่มีระดับสติปัญญาปกติ ดังนั้น เราจะเห็นว่า เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ มีความปกติเหมือนเด็กทั่วไปทุกอย่าง คือ มีความเฉลียวฉลาด มีความคิด มีจินตนาการ สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างปกติสุข แต่จะมีความยุ่งยากในบางเรื่องเท่านั้น โดยเฉพาะเรื่องการเรียนรู้ จากความยากลำบากดังกล่าวจึงทำให้เด็กไม่สามารถเรียนรู้ได้ดีในวิธีสอนแบบเดียวกับเด็กปกติทั่วไป เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้จำเป็นต้องได้รับการสอนที่สอดคล้องและเหมาะสมจากครูที่เข้าใจในวิธีการเรียนรู้ของเด็ก และจากวิธีสอนที่สอดคล้องกับภาวะที่เด็กเป็นอยู่ ถึงจะมีทักษะ มีความสามารถในการเรียนรู้ได้ตามปกติทั่วไป

การอ่าน เป็นทักษะทางภาษาที่สำคัญ และจำเป็นมากในการดำรงชีวิตของคนในยุคปัจจุบันยิ่งกว่าทุกสมัยที่ผ่านมา สภาพของสังคมกลายเป็นสังคมข่าวสาร เนื้อหาสาระทางวิชาการเป็นอันมาก รวมทั้งข้อมูลต่างๆ ในชีวิตประจำวันจำเป็นต้องอาศัยการอ่านจึงจะเข้าใจและสื่อความหมายกันได้ การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญยิ่งในการศึกษาเล่าเรียนทุกระดับ ผู้เรียนจำเป็นต้องอาศัยทักษะการอ่านทำความเข้าใจเนื้อหาสาระของวิชาการต่างๆ เพื่อให้ตนเองได้รับความรู้และประสบการณ์ตามที่ต้องการ (วรณิ โสมประยูร 2534 : 120) การอ่านเป็นปัญหาที่สำคัญที่สุดของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ทั้งนี้เพราะว่ามีงานวิจัยจำนวนมากระบุว่า กว่าครึ่งหนึ่งของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ มีปัญหาในการอ่าน (ผดุง อารยะวิญญู 2544 : 65) ซึ่งปัญหาทางการอ่านของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ส่วนใหญ่พบว่า เด็กอ่านหนังสือไม่ออก อ่านไม่ถูกต้อง อ่านตกหล่นหรืออ่านข้ามคำ อ่านสลับคำหรือตัวอักษร ไม่เข้าใจสิ่งที่อ่าน จึงทำให้เด็กขาดความมั่นใจในตนเองรวมทั้งยังส่งผลให้เด็กมีปัญหาทักษะอื่นๆ ตามมาอีกด้วย ดังนั้น การสอนอ่านเด็กที่มีปัญหา

ทางการเรียนรู้ ต้องสอนโดยวิธีที่เหมาะสมกับสภาวะและความต้องการ ความสนใจของเด็ก มุ่งเน้นให้เด็กมีโอกาสฝึกฝนทักษะและประสบความสำเร็จในการอ่าน

วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน น่าจะเป็นวิธีหนึ่งที่เหมาะสมสำหรับการสอนอ่านแก่เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ เพราะมีแนวความคิดมาจากการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา และการสอนหน่วยเสียง เพื่อพัฒนาการอ่านคำศัพท์ภาษาไทย โดยเน้นให้เด็กได้รับการฝึกการอ่านคำศัพท์ภาษาไทยด้วยวิธีที่เหมาะสม พร้อมทั้งการรับรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์นั้นตามไปด้วย นอกจากนั้นยังได้อาศัยเทคนิคการฝึกฝนซ้ำๆ ในหลายๆ ลักษณะเพื่อให้เด็กเกิดทักษะและเชื่อมโยงไปสู่การเรียนรู้และเข้าใจคำศัพท์ใหม่ๆ ได้มากขึ้น วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เด็กได้ใช้ประสบการณ์เดิมของตนเองมาช่วยในการเข้าใจความหมายของคำศัพท์ และอาศัยประสบการณ์จากการฝึกทักษะด้วยวิธีที่เหมาะสมมาช่วยในการอ่านออกเสียงได้ถูกต้อง ซึ่งหลักการนี้ น่าจะช่วยให้เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ได้มีประสบการณ์ในการรับรู้ภาษาและการใช้ภาษาที่ถูกต้อง มีความสามารถในการจำคำและอ่านคำได้ในที่สุด

ด้วยวิธีสอนภาษาไทยแบบเดิมที่มักจะสอนให้เด็กท่องจำคำศัพท์และสะกดคำตามแบบครูหรือเพื่อนนักเรียน โดยที่ไม่ได้เน้นความหมายหรือความสำคัญของคำศัพท์ที่จะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อเด็กที่จะนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ จึงทำให้เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ไม่สามารถเชื่อมโยงการเรียนรู้ไปสู่การนำไปใช้ปฏิบัติการอ่านจริงๆ ได้ ตลอดจนวิธีสอนที่เน้นให้เด็กท่องจำแต่หลักไวยากรณ์แต่ไม่สามารถนำไวยากรณ์ต่างๆ นั้นไปใช้ได้ จนทำให้เด็กมีปัญหาทางการอ่านได้ในที่สุด วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่านเป็นวิธีสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้รู้จักความหมายของคำศัพท์จากเรื่องราวที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริง อาศัยการฝึกฝนการอ่านจากคำศัพท์ที่คุ้นเคยและมีวิธีการฝึกฝนที่ชัดเจน ง่ายต่อการจดจำและเรียนรู้ จึงน่าจะเป็นอีกวิธีการสอนอ่านแบบหนึ่งที่จะช่วยให้เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ มีทักษะการอ่านภาษาไทยที่ดีขึ้น ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาทักษะการอ่านภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน โดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่านขึ้น โดยใช้กรณีศึกษาที่เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาทักษะการอ่านภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่านระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน

ข้อคำถามของการวิจัย

เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน จะมีทักษะการอ่านภาษาไทยเป็นอย่างไร

ขอบเขตของการวิจัย

1. ตัวอย่างที่ใช้ศึกษา

ตัวอย่างที่ใช้ศึกษา ในครั้งนี้ คือ เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่านที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนวัดวังน้ำเย็น จังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 1 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น คือ วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน

ตัวแปรตาม คือ ทักษะการอ่านภาษาไทย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน** หมายถึง เด็กที่ได้รับการตัดสินว่ามีปัญหาทางการเรียนรู้ ด้านการอ่าน ในระดับที่ต่ำกว่าตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 10 วัดโดยใช้แบบสำรวจปัญหาทางการเรียนรู้ (ผดุง อารยะวิญญู 2544)

2. **ทักษะการอ่านภาษาไทย** หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่องที่ฟัง การรู้จักคำ การจำแนกคำ การจำแนกเสียงตัวอักษรและออกเสียงคำ การอ่านคำ และเข้าใจความหมายของคำถูกต้อง ซึ่งวัดโดยใช้แบบทดสอบวัดการอ่านภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3. **วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน** หมายถึง วิธีการสอนอ่านที่มีจุดมุ่งหมายให้เด็กได้รับประสบการณ์ทางการอ่าน 2 อย่าง คือ ประสบการณ์ในการอ่านและจำคำ จากความเข้าใจความหมายของคำที่ฟังและดูในเรื่องราวที่กำหนด กับประสบการณ์ในการอ่านและจำคำ จากการสอนหน่วยเสียงและครุหส์สีของหน่วยเสียง โดยสอนตามขั้นตอนและวิธีการที่กำหนด

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน มีทักษะการอ่านภาษาไทยสูงขึ้น จากการใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน

2. ครูผู้สอนภาษาไทยหรือครูผู้สอนเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ จะได้วิธีการพัฒนาเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ อีกทางเลือกหนึ่ง

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้รวบรวมศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้
 - 1.1 ความหมายของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้
 - 1.2 สาเหตุของการเกิดภาวะปัญหาทางการเรียนรู้
 - 1.3 ประเภทของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้
 - 1.4 การคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้
 - 1.5 ลักษณะของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ด้านการอ่าน
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน
 - 2.1 ความหมายของการอ่าน
 - 2.2 ความสำคัญของการอ่าน
 - 2.3 ลักษณะของกระบวนการอ่าน
 - 2.4 วิธีการสอนอ่าน
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน
 - 3.1 ความหมายของวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน
 - 3.2 ความเป็นมาของวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน
 - 3.3 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน
 - 3.4 ขั้นตอนการสอนโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน
4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวอย่างที่ใช้ศึกษา
 - 4.1 ข้อมูลเกี่ยวกับประวัติของตัวอย่างที่ใช้ศึกษา
 - 4.2 ผลการประเมินคัดแยกความบกพร่องทางการเรียนรู้
 - 4.3 ผลการประเมินความสามารถทางการอ่านภาษาไทย
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่าน
 - 5.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

1.1 ความหมายของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

มีผู้ให้ความหมายของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ไว้หลายความหมาย ดังนี้
 ชาววิทย์ พรนภดล (2547 : 2) ได้กล่าวไว้ว่า เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ หมายถึง เด็กที่มีสติปัญญาปกติ (หรือสูงกว่าปกติ) แต่มีปัญหาการเรียนรู้เฉพาะด้าน ซึ่งอาจจะเป็นเฉพาะด้านใดด้านหนึ่ง การอ่าน การเขียน การคำนวณ หรือหลายด้านผสมกัน ทำให้ผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ประมาณร้อยละ 6-10 ของเด็กวัยเรียนจะเป็นเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ส่วนใหญ่ของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้จะแสดงความบกพร่องให้เห็นตั้งแต่ชั้นประถม โดยเฉพาะในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้บางคนอาการอาจจะหายไปได้เมื่อโตขึ้น แต่ในเด็กส่วนใหญ่อาการหรือความผิดปกติมักจะยังคงอยู่ หากไม่ทำการช่วยเหลือแล้ว การเรียนรู้ที่สับสนและลำบากมักนำไปสู่ความล้มเหลวในการเรียนและมีปัญหาทางพฤติกรรมหรืออารมณ์

สมทรัพย์ สุขอนันต์ (2546 : 1-2) ได้กล่าวไว้ว่า เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ หมายถึง เด็กที่มีความผิดปกติของกระบวนการทางจิตวิทยาตั้งแต่หนึ่งอย่างขึ้นไป ที่แสดงออกมาโดยบุคคล มีปัญหาในการเข้าใจถ้อยคำ การพูด การอ่าน การเขียน การให้เหตุผล ตลอดจนการคำนวณ ความผิดปกตินี้เกี่ยวข้องกับความสามารถของระบบประสาทในตัวผู้นั้น และจะติดตัวไปตลอดชีวิต ด้วยเหตุนี้ เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้จึงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถจริงๆ ที่เขามีอยู่

เบญจพร ปัญญาข (2543 : 4) ได้กล่าวไว้ว่า เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องในกระบวนการเรียนรู้ที่แสดงออกมาในรูปของปัญหาทางการอ่าน การเขียน การสะกดคำ การคำนวณและเหตุผลเชิงคณิตศาสตร์ เกิดจากการทำงานที่ผิดปกติของสมอง ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าที่ควรจะเป็น โดยพิจารณาจากผลการเรียนเปรียบเทียบกับระดับเขาว่าปัญญา

เบญจา ชลธารันนธ์ (2543 : 29) ได้กล่าวไว้ว่า เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่างในกระบวนการพื้นฐานทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจหรือการใช้ภาษา อาจเป็นภาษาพูดและ/หรือภาษาเขียน ซึ่งจะมีผลทำให้มีปัญหาในการฟัง การพูด การคิด การอ่าน การเขียน การสะกด หรือการคิดคำนวณ รวมทั้งสภาพความบกพร่องในการรับรู้ สมองได้รับบาดเจ็บ การปฏิบัติงานของสมองสูญเสียไป ซึ่งทำให้มีปัญหาในการอ่าน และปัญหาในการเข้าใจภาษา ทั้งนี้ ไม่รวมเด็กที่มีปัญหาทางการเรียน

เนื่องจากสภาพความบกพร่องทางการเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว ปัญญาอ่อน ปัญหาทางอารมณ์ หรือความด้อยโอกาสเนื่องจากสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรมหรือเศรษฐกิจ

ผดุง อารยะวิญญู (2539 : 115) ได้กล่าวไว้ว่า เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องในกระบวนการทางจิตวิทยา ทำให้เด็กมีปัญหาในการใช้ภาษา ทั้งในการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการสะกดคำหรือมีปัญหาในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ปัญหาดังกล่าวมิได้มีสาเหตุมาจากความบกพร่องทางร่างกาย แขน ขา ลำตัว สายตา การได้ยิน อารมณ์ และสภาพแวดล้อมรอบตัวเด็ก

จากความหมายดังกล่าว สรุปได้ว่า เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องในกระบวนการทางจิตวิทยา ตั้งแต่หนึ่งอย่างขึ้นไป ทำให้เด็กมีปัญหาในการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับภาษา การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับการคิดคำนวณ การให้เหตุผล รวมทั้งอาจจะมีปัญหาในการรับรู้ข้อมูล การจัดกระทำข้อมูลด้วย จึงทำให้เด็กมีผลการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่มีอยู่ ซึ่งในเด็กส่วนใหญ่อาการหรือความผิดปกติมักจะยังอยู่ตลอดไป โดยปัญหาดังกล่าวมิได้เกิดมาจากความบกพร่องทางสติปัญญาทางการเห็นทางการได้ยิน หรือทางร่างกาย รวมทั้งมิได้เกิดจากสิ่งแวดล้อม ความด้อยโอกาสทางการศึกษา วัฒนธรรมหรือเศรษฐกิจ

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

1.2 สาเหตุของการเกิดภาวะปัญหาทางการเรียนรู้

การเกิดภาวะปัญหาทางการเรียนรู้ มีสาเหตุหลายประการด้วยกัน ซึ่งมีผู้ทำการศึกษาค้นคว้าได้กล่าวไว้หลายคน ดังนี้

ผดุง อารยะวิญญู (2544 : 8-9) กล่าวถึง สาเหตุของความบกพร่องทางการเรียนรู้ว่าจำแนกได้ ดังนี้

1) การได้รับบาดเจ็บทางสมอง บุคลากรทางการแพทย์ที่ศึกษาเกี่ยวกับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ในหลายประเทศ มีความเชื่อว่า สาเหตุสำคัญที่ทำให้เด็กเหล่านี้ ไม่สามารถเรียนรู้ได้ดีนั้น เนื่องมาจากการได้รับบาดเจ็บทางสมอง (brain damage) อาจจะเป็นการได้รับบาดเจ็บก่อนคลอด ระหว่างคลอด หรือหลังคลอดก็ได้ การบาดเจ็บนี้ทำให้ระบบประสาทส่วนกลางไม่สามารถทำงานได้เต็มที่ อย่างไรก็ตามการได้รับบาดเจ็บอาจไม่รุนแรงนัก (minimal brain dysfunction) สมองและระบบประสาทส่วนกลางยังทำงานได้ดีเป็นส่วนมาก มีบางส่วนเท่านั้นที่บกพร่องไปบ้าง ทำให้เด็กมีปัญหาในการรับรู้ ซึ่งส่งผลโดยตรงต่อการเรียนรู้ของเด็ก แต่ปัญหานี้ยังไม่เป็นที่ยอมรับทั้งหมด เพราะเด็กบางรายอาจเป็นกรณียกเว้นได้

2) กรรมพันธุ์ งานวิจัยเป็นจำนวนมากระบุตรงกันว่า ความบกพร่องทางการเรียนรู้บางอย่างสามารถถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์ได้ ดังจะเห็นได้จากการศึกษาเป็นรายกรณี พบว่า

เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้บางคน อาจมีพี่น้องที่เกิดจากท้องเดียวกันมีปัญหาทางการเรียนรู้เช่นกัน หรืออาจมีพ่อแม่ พี่น้อง หรือญาติใกล้ชิดมีปัญหาทางการเรียนรู้เช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาในการอ่าน การเขียน และการเข้าใจภาษา

3) **สิ่งแวดล้อม** สาเหตุทางสภาพแวดล้อมในที่นี้ หมายถึง สาเหตุอื่นๆ ที่ไม่ใช่การได้รับบาดเจ็บทางสมอง และกรรมพันธุ์ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับเด็กภายหลังการคลอด เมื่อเด็กเติบโตขึ้นมาในสภาพแวดล้อมที่ก่อให้เกิดความเสี่ยง เช่น การที่เด็กมีพัฒนาการทางร่างกายล่าช้าด้วยสาเหตุบางประการ การที่ร่างกายได้รับสารบางประการอันเนื่องมาจากสภาพมลพิษในสิ่งแวดล้อม การขาดสารอาหารในวัยทารกและในวัยเด็ก การสอนที่ไม่มีประสิทธิภาพของครู ตลอดจนการขาดโอกาสในการศึกษา เป็นต้น แม้ว่าองค์ประกอบทางสภาพแวดล้อมเหล่านี้จะไม่ใช่อุปสรรคที่ก่อให้เกิดความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยตรง แต่องค์ประกอบเหล่านี้อาจทำให้สภาพการเรียนรู้ของเด็กมีความบกพร่องมากขึ้น

เบญจพร ปัญญา (2545 : 13) กล่าวถึง สาเหตุของความบกพร่องทางการเรียนรู้ว่าจำแนกได้ ดังนี้

- 1) **พยาธิสภาพของสมอง** การศึกษาเด็กที่มีบาดแผลทางสมอง เช่น คลอดก่อนกำหนด ตัวเหลืองหลังคลอด ฯลฯ แต่มีสติปัญญาปกติ พบว่ามีปัญหาการอ่านร่วมด้วย
- 2) **ความผิดปกติของสมองซีกซ้าย** โดยปกติสมองซีกซ้ายจะควบคุมการแสดงออกทางด้านภาษา และสมองซีกซ้ายจะมีขนาดโตกว่าซีกขวา แต่เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ สมองซีกซ้ายและซีกขวามีขนาดเท่ากัน และมีความผิดปกติอื่นๆ ที่สมองซีกซ้ายด้วย
- 3) **ความผิดปกติของคลื่นสมอง** เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ จะมีคลื่นอัลฟาที่สมองซีกซ้ายมากกว่าเด็กปกติ
- 4) **กรรมพันธุ์** เด็กที่มีปัญหาทางการอ่าน บางรายมีความผิดปกติของโครโมโซมคู่ที่ 15 และสมาชิกของครอบครัวเคยมีปัญหาทางการเรียนรู้มาก่อน โดยที่พ่อแม่มักเล่าว่า เมื่อตอนเด็กๆ ตนเคยมีลักษณะคล้ายๆ กัน

สันสนีย์ ฉัตรคุปต์ (2543 : 10) กล่าวถึง สาเหตุของความบกพร่องทางการเรียนรู้ว่าจำแนกได้ ดังนี้

- 1) **สาเหตุทางกรรมพันธุ์** ปัญหาทางการเรียนรู้ อาจเกิดเนื่องมาจากพันธุกรรมได้ เนื่องจาก เด็กบางคนจะมีประวัติว่ามีคนในครอบครัวที่มีปัญหาคือคล้ายๆ กันมาก่อน
- 2) **สาเหตุจากภาวะการคลอด** เด็กบางรายที่มีภาวะการคลอดที่ผิดปกติก็อาจเกิดปัญหาทางการเรียนรู้ได้สูงกว่าคนอื่นๆ เช่น เด็กที่น้ำหนักแรกคลอดน้อยกว่าปกติ เด็กที่มีปัญหาระหว่างการคลอด ก่อนหรือหลังคลอด เป็นต้น

3) สาเหตุจากการบาดเจ็บ เด็กที่เป็นมะเร็งแล้วได้รับการรักษาอยู่ เด็กที่สมองถูกกระทบกระเทือน เช่น ได้รับบาดเจ็บรุนแรงที่ศีรษะ มีเลือดออกในสมอง หรือมีการติดเชื้อของเยื่อหุ้มสมอง หรือไข้สมองอักเสบ ก็อาจจะทำให้มีผลที่ติดตามมา คือภาวะปัญหาทางการเรียนรู้ได้ ในเด็กบางรายพบว่า มีความผิดปกติของโครงสร้างของสมอง หากถ่ายรูปของสมองออกมา จะพบว่ามี การเคลื่อนไหวของเซลล์สมองผิดปกติหรือผิดที่ ซึ่งไม่ก่อให้เกิดปัญหาอื่น

สมทรัพย์ สุขอนันต์ (2546 : 3) กล่าวถึง สาเหตุของความบกพร่องทางการเรียนรู้ ว่าจำแนกได้ ดังนี้

1) สาเหตุทางพันธุกรรม จากการวิจัยหลายเรื่องนำมาสู่ข้อสรุปที่ว่าภาวะบกพร่องในการเรียนรู้มีความเกี่ยวข้องกับพันธุกรรม แม้การวิจัยเหล่านั้นไม่อาจโยงความสัมพันธ์ที่ชัดเจนถึงความเป็นเหตุ เป็นผลดังกล่าวได้ แต่ความถี่ของปรากฏการณ์ในระหว่างคนสายเลือดเดียวกันมีสูงมาก

2) สาเหตุในระหว่างการตั้งครรภ์และการคลอด ในกรณีนี้จะเป็นเรื่องของ การได้รับสารเคมีบางชนิด ยาเสพติด ตลอดจน ไรศกภัยไข้เจ็บในระหว่างตั้งครรภ์ สิ่งต่างๆ เหล่านี้ อาจมีผลกระทบต่อพัฒนาการทางสมองของทารกในครรภ์ไม่มากนักน้อย มารดาที่คลอดยาก ต้องใช้ เครื่องมือทางการแพทย์บางชนิดมาช่วย บางครั้งทำให้เกิดความกระทบกระเทือนสมอง ซึ่งความผิดปกติในลักษณะนี้เป็นสาเหตุสำคัญของการเกิดภาวะปัญหาทางการเรียนรู้

3) สาเหตุภายหลังการคลอด ได้แก่ ไรศกภัยไข้เจ็บ ตลอดจนอุบัติเหตุต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับเด็ก เช่น เด็กซึ่งมีประวัติเคยเป็นเยื่อหุ้มสมองอักเสบ หรือสมองอักเสบ จะเป็นเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ สูงกว่าเด็กซึ่งไม่เคยมีไรศกภัยไข้เจ็บเช่นนั้น

จากสาเหตุหลายประการดังกล่าว สรุปได้ว่า สาเหตุของการเกิดภาวะปัญหาทางการเรียนรู้ อาจเกิดจากการได้รับบาดเจ็บทางสมอง ทั้งในช่วงการตั้งครรภ์ ก่อนคลอด ระหว่างคลอดและหลังคลอด ซึ่งทำให้การทำงานของสมองผิดปกติไป โดยเฉพาะสมองซีกซ้าย รวมถึง อาจเกิดจากกรรมพันธุ์และสภาพแวดล้อมที่ทำให้ความบกพร่องเพิ่มความรุนแรงขึ้น

1.3 ประเภทของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้จะมีลักษณะความบกพร่องที่แสดงออกเด่นชัดได้ในหลายๆ ลักษณะ ซึ่งมีผู้ทำการศึกษาค้นคว้าได้แบ่งประเภทของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ไว้หลายท่าน ดังนี้

สมทรัพย์ สุขอนันต์ (2546 : 5) กล่าวถึง ประเภทของความบกพร่องทางการเรียนรู้ ว่าจำแนกได้ ดังนี้

- 1) ภาวะบกพร่องด้านภาษา
- 2) ภาวะบกพร่องด้านคณิตศาสตร์
- 3) ภาวะบกพร่องด้านการรับรู้

เบญจพร ปัญญาขง (2545 : 4) กล่าวถึง ประเภทของความบกพร่องทางการเรียนรู้ว่าจำแนกได้ ดังนี้

- 1) ความบกพร่องด้านการเขียนและการสะกดคำ
- 2) ความบกพร่องด้านการอ่าน
- 3) ความบกพร่องด้านการคำนวณและเหตุผลเชิงคณิตศาสตร์
- 4) ความบกพร่องหลายๆ ด้านร่วมกัน

ผดุง อารยะวิญญู (2544 : 21-30) กล่าวถึง ประเภทของความบกพร่องทางการเรียนรู้ว่าจำแนกได้ ดังนี้

- 1) ความบกพร่องทางการฟังและพูด
- 2) ความบกพร่องทางการอ่าน
- 3) ความบกพร่องทางการเขียน
- 4) ความบกพร่องทางคณิตศาสตร์
- 5) ความบกพร่องทางกระบวนการคิด
- 6) ความบกพร่องด้านอื่นๆ

จากประเภทของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ดังกล่าว สามารถสรุปและแบ่งประเภทของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ได้ ดังนี้

- 1) ความบกพร่องทางการฟังและการพูด
- 2) ความบกพร่องทางการอ่าน
- 3) ความบกพร่องทางการเขียน
- 4) ความบกพร่องทางคณิตศาสตร์
- 5) ความบกพร่องทางกระบวนการทำงานของสมองอื่นๆ

1.4 การคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

การคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ เป็นกระบวนการรวบรวมข้อมูล การตรวจสอบข้อมูล ด้วยวิธีการต่างๆ เพื่อประเมินคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ประเมินความบกพร่องของเด็กเพื่อช่วยในการวางแผนการช่วยเหลือได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ ซึ่งมีผู้ที่กล่าวถึงวิธีการหรือกระบวนการคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ไว้หลายวิธี ดังนี้

ศรียา นิยมธรรม (2540 : 36-39) ได้กล่าวว่า ทางเลือกในการคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้มีอยู่หลายทาง แต่ไม่มีทางใดที่เป็นกระบวนการซึ่งยอมรับกันทั่วไป จึงขอสรุปรายละเอียดของวิธีการต่างๆ ไว้ ดังนี้

1) **วิธีดูความแตกต่าง (The Discrepancy Method)** เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาต่างๆ ในโรงเรียนต่ำกว่าระดับสติปัญญามาก จะถูกระบุว่าเป็นเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ วิธีนี้หมายความว่า “ปัญหาทางการเรียนรู้” ไม่แตกต่างไปจากเรื่องของกรณีที่เด็กมีผลสัมฤทธิ์ต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง ปัญหาจากวิธีนี้มีอยู่ 2 ประการ คือ ประการแรก ยังไม่มีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันว่าความแตกต่างระหว่างผลสัมฤทธิ์และผลงานที่ทำนั้นควรเป็นเท่าไร จึงจะถือว่ามีนัยสำคัญมากพอ ที่จะระบุว่าเด็กมีปัญหาด้านการเรียนรู้อันประการที่สอง แบบทดสอบสติปัญญานั้นจะวัดการเรียนรู้น้อยกว่าที่จะวัดสมรรถวิสัยหรือศักยภาพในการเรียนรู้ของบุคคล

2) **วิธีคำนึงความสามารถเฉพาะทาง (The Specific Abilities Method)** เด็กที่มีสติปัญญาปกติหรือดีกว่าปกติแล้วมีปัญหาในการเรียน หรือมีแนวโน้มที่จะมีปัญหาการเรียนรู้อันจะเกี่ยวข้องกับกระบวนการทางจิตวิทยา จะถูกระบุว่าเป็นเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ วิธีนี้พยายามจะค้นหาเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้อย่างแท้จริง เด็กเหล่านี้จะถูกบ่งชี้โดยการทำแบบทดสอบหรือการรับรู้อะไรก็ตามของสมองเกี่ยวกับกระบวนการจัดกระทำกับข้อมูลต่างๆ ปัญหาหลักของวิธีนี้ก็คือ แบบทดสอบที่ใช้วัดกระบวนการต่างๆ ดังกล่าวไม่น่าเชื่อถือ หรือยังไม่มี ความเที่ยงตรงพอสำหรับจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

3) **วิธีคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล (The Intraindividual Differences Method)** เด็กนักเรียนที่ถูกระบุว่าเป็นเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ก็คือเด็กที่แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างอย่างมาก ในการเรียนรู้ถึงหน้าที่และทักษะต่างๆ เท่าๆ กับความแตกต่างในแต่ละวิชา อีกนัยหนึ่งก็คือ เด็กจะไม่มีปัญหาในหลายๆ ด้าน หรือไม่มีปัญหาเป็นส่วนใหญ่ แล้วมีความยุ่งยาก สับสนเฉพาะบางเรื่องบางด้านเท่านั้น เช่น ด้านการอ่าน ด้านคิดคำนวณ ด้านสะกดคำ หรือเรื่อง ความทรงจำ หรือการสับสนเกี่ยวกับเรื่องเวลา หรือยุ่งยากกับการจัดระเบียบของสิ่งต่างๆ วิธีนี้จะใช้ได้กับเด็กทุกๆ ไปในชั้นเรียนธรรมดา โดยไม่คำนึงถึงเรื่องของสติปัญญา หรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แต่เด็กเรียนช้า เด็กบกพร่องทางสติปัญญาจะไม่นับรวมว่าเป็นเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ เพราะโดยปกติแล้ว เด็กเหล่านี้มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า ในการเรียนทุกวิชาที่เรียนอยู่ในโรงเรียน ปัญหาของวิธีนี้อยู่ที่ว่าไม่มีแนวทางที่จะบอกความแตกต่างของแต่ละบุคคลในเรื่องผลสัมฤทธิ์ และการทำงานนั้นควรจะแก้ไขไหน ซึ่งจะถือว่ามีมากพอที่จะต้องซ่อมเสริม หรือได้รับความช่วยเหลือในรูปแบบของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

4) **วิธีหาจุดตัดของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ต่ำ (The Low Achievement Cut-Off Method)** เด็กทุกคนที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำในระดับหนึ่งของวิชาใดก็ตามอาจได้รับการช่วยเหลือโดยไม่ต้องคำนึงถึงสาเหตุว่าทำไมจึงมีผลสัมฤทธิ์ต่ำ เช่น มีผลสัมฤทธิ์ต่ำที่ 10% เด็กคนใดที่ได้คะแนนต่ำใน 10% ก็จะถูกระบุว่า เป็นผู้ที่ต้องได้รับการช่วยเหลือ เป็นต้น วิธีนี้คล้ายกับวิธีที่ใช้ในการเพิ่มความสามารถในการอ่าน (Reading Recovery) วิธีนี้จะช่วยให้เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำมีโอกาสปรับปรุงการเรียนหรือได้รับความช่วยเหลือเป็นพิเศษ ปัญหาของวิธีนี้ก็คือ การจัดการสอนซ่อมเสริมเพื่อช่วยเหลือเด็กเป็นกรณีพิเศษ หากมีเด็กจำนวนมากก็จะยังเป็นการสิ้นเปลืองผู้เชี่ยวชาญบางคนจึงแนะนำให้มีการจำกัดจำนวนเด็กที่จะมารับการช่วยเหลือ โดยดูจากเปอร์เซ็นต์ของจำนวนนักเรียนปกติในโรงเรียนแต่จุดตัดที่น้อย เช่น 2% , 5% , หรือ 10% ก็จะทำให้เด็กที่เรียนอยู่ในระดับดีแต่มีปัญหาบางด้านหรือบางเรื่อง ไม่ใช่ทุกเรื่องหรือทุกวิชาถูกมองข้ามไป

เบญจพร ปัญญา (2545 : 10-12) ได้กล่าวว่า การประเมินเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ เราจะประเมินด้านต่างๆ ดังนี้

1) **การซักประวัติ** ประวัติที่มีความสำคัญในการประเมินว่าเด็กมีความบกพร่องในการเรียนรู้ ได้แก่

- 1.1) ผลการเรียนที่ผ่านมา โดยเฉพาะวิชาภาษาไทย คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ และสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต (สพข.)
- 1.2) พัฒนาการด้านต่างๆ เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้จำนวนหนึ่งจะมีประวัติพูดช้า
- 1.3) การเจ็บป่วย ประวัติการเจ็บป่วย
- 1.4) การเขียนพยัญชนะ คำศัพท์
 - เขียนสลับคำ ด/ต ถ/ภ ม/น ฉ/ณ b/d p/g,q
 - เขียนซ้ำ
 - เขียนคำศัพท์ผิด โดยเฉพาะเมื่อให้เขียนตามคำบอก
 - เขียนตัวพยัญชนะกลับกัน เหมือนดูจากกระจกเงา
- 1.5) ถนัดมือซ้าย หรือถนัดทั้งสองมือ
- 1.6) แยกซ้าย-ขวา ได้ลำบาก เด็กบางคนไม่สามารถยกมือตามที่ครูสั่งได้หรือใส่รองเท้าผิดข้างจนโต, สอนว่ายน้ำได้ลำบากเพราะตีขาหรือยกแขนกวักน้ำไม่ได้ตามที่ครูสั่ง
- 1.7) จดจำในสิ่งที่เพิ่งพบเห็นได้ลำบาก สอนเรื่องใหม่ลืมเรื่องเก่า ทำได้วันนี้วันพรุ่งนี้ลืม
- 1.8) ทำทางงุ่มง่าม ประสบอุบัติเหตุเล็กๆ น้อยๆ บ่อยๆ

1.9) ไม่มีสมาธิในการเรียน

1.10) มีประวัติเช่นเดียวกับบุคคลในครอบครัว เคยมีบุคคลในครอบครัวที่มีลักษณะเดียวกัน

2) การตรวจร่างกาย แพทย์อาจตรวจสายตาในกรณีที่เด็กมองกระดานไม่ชัด และตรวจการได้ยินเมื่อเด็กมีปัญหาในการได้ยิน มีหูอักเสบหรือเป็นหูน้ำหนวกบ่อยๆ

3) การตรวจพิเศษ โดยปกติแพทย์จะไม่ส่งตรวจคลื่นสมอง แต่จะส่งตรวจกรณีที่เด็กเหม่อลอย ไม่รู้สติเป็นช่วงสั้นๆ และสงสัยว่าอาจเป็น โรคลมชักชนิดโดซชนิดหนึ่ง

4) การตรวจพิเศษทางจิตวิทยา นักจิตวิทยาจะทดสอบทางจิตวิทยาต่างๆ ดังนี้

4.1) การตรวจเชาวน์ปัญญา เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ มักมีระดับเชาวน์ปัญญาปกติ แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีบางกรณีที่เชาว์ปัญญาดำกว่าปกติ

4.2) การทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา จะประเมินเกี่ยวกับ

- การอ่าน
- การเขียน การสะกด
- การคำนวณ
- ความสามารถทางภาษา
- ความรู้ทั่วไปและความเข้าใจ

ในบางกรณีอาจจำเป็นต้องประเมินทักษะที่ประมวลได้จากการเห็นหรือการได้ยิน ตัวอย่างเช่น วาดภาพจากตัวอย่างและความทรงจำ การจดจำคำและส่วนประกอบของคำ เป็นต้น

ผดุง อารยะวิญญู (2546 : 8-11) ได้กล่าวว่า การคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ เป็นกระบวนการในการค้นหาเด็ก และตัดสินใจว่าเด็กคนนั้นเป็นเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้จริงหรือไม่ และมีปัญหาในการเรียนอย่างไรบ้าง ในบางครั้งเราอาจได้ยินคำอื่น เช่น การคัดกรอง การคัดเลือกเด็ก เป็นต้น ซึ่งทุกคำมีจุดมุ่งหมายเดียวกัน คือพิจารณาเด็กว่าเดิมมีปัญหาในการเรียนอย่างไร ในด้านใดบ้าง และในระดับใด การคัดแยกอาจกระทำได้ใน 2 ลักษณะ ดังนี้

1) การประเมินผลอย่างเป็นทางการ (Formal assessment) เป็นการคัดแยกเด็กโดยใช้แบบทดสอบมาตรฐาน ซึ่งมีค่าความเที่ยงตรง ความเชื่อมั่นที่เชื่อถือได้ และมีเกณฑ์ปกติสำหรับการเปรียบเทียบเพื่อการตัดสินใจในการคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ มักมีการประเมินเด็กใน 2 ลักษณะ คือ

1.1) การวัดระดับความสามารถของเด็ก ความสามารถในที่นี้ หมายถึง ความสามารถทางสมอง นั่นคือ ระดับสติปัญญา ผู้วัดส่วนใหญ่เป็นนักจิตวิทยา ซึ่งอาจใช้แบบทดสอบต่อไปนี้

- Stanford-Binet Intelligence Scale : Fourth Edition (SB4)
- Wechsler Intelligence Scale for Children Third Edition (WISC-III)
- Wechsler Adult Intelligence Scale (WAIS)
- Raven's Progressive Matrices
- Color Progressive Matrices

1.2) การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จะต้องทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กใน 3 ด้าน เป็นอย่างน้อย นั่นคือ ด้านการอ่าน การเขียน และคณิตศาสตร์ แล้วนำคะแนนที่ได้มาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ปกติ (Norm) แบบทดสอบมาตรฐานที่ใช้ในการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีบริการตามสำนักทดสอบและประเมินผลต่างๆ ซึ่งมีชื่อเรียกกันมากมายในต่างประเทศ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่มีคนนำมาใช้มาก คือ Wide Range Achievement Test

เมื่อได้คะแนนจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้วให้นำมาเปรียบเทียบกับระดับสติปัญญาของเด็ก โดยเทียบตามชั้นหรืออายุ นักวิชาการมีความเชื่อว่า เด็กที่มีระดับสติปัญญาสูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงตามไปด้วย เด็กที่มีระดับสติปัญญาต่ำมักจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ แต่ถ้าเด็กที่มีระดับสติปัญญาสูง แต่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำแสดงว่าเด็กอาจมีปัญหาบางอย่าง ซึ่งการที่จะบอกถึงความแตกต่างระหว่างระดับสติปัญญากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่าใดที่จะบ่งบอกถึงการมีปัญหาทางการเรียนรู้นั้น ก็จะเป็นไปตามมาตรฐานที่เครื่องมือแต่ละชนิดระบุไว้ในเกณฑ์ของเครื่องมือต่างๆ จากการที่พบเห็นในเด็กไทยโดยทั่วไป เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้อาจมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าชั้นที่ตนเรียนอยู่ประมาณ 2 ปี เช่น เด็กเรียนอยู่ชั้น ป.3 แต่อ่านเขียนหนังสือแบบเรียนชั้น ป.3 ไม่ได้ หรือได้แต่ไม่คั่นก แต่สามารถอ่านแบบเรียนชั้น ป.1 ซึ่งเป็นชั้นที่ต่ำกว่าชั้น ป.3 จำนวน 2 ช่วงปี เป็นต้น แต่ผู้เกี่ยวข้องควรพิจารณาองค์ประกอบอื่นๆ ด้วยเพื่อไม่ให้เกิดการคัดแยกเด็กผิดพลาดได้

2) การประเมินผลอย่างไม่เป็นทางการ (Informal assessment) เป็นการทดสอบที่ไม่ได้อาศัยเครื่องมือมาตรฐาน และไม่ได้มีการกำหนดวิธีการที่แน่นอนตายตัว แต่จะเป็นการทดสอบที่มุ่งค้นหาลักษณะความบกพร่องหรือปัญหาของเด็กโดยตรงจริงๆ โดยครูอาจใช้แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง หรือหาแบบทดสอบต่างๆ มาใช้ รวมไปถึงการทดสอบเป็นรายบุคคลและการสังเกตพฤติกรรมของเด็กด้วย ครูอาจทำการทดสอบเด็กด้วยตนเอง หาข้อมูลจากผู้ปกครองที่ใกล้ชิดเด็กมากที่สุด หรือจากแหล่งข้อมูลอื่นที่เชื่อถือได้ ทั้งนี้เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เด็กมี

ปัญหาในการเรียนในลักษณะใด และขาดทักษะใดบ้าง สมอ่งที่มีความลำบากในการวิเคราะห์ข้อมูล เป็นสมอ่งซีกใด ซีกซ้ายหรือซีกขวา

1.5 ลักษณะของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ด้านการอ่าน

มีผู้อธิบายลักษณะของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ด้านการอ่านไว้หลายท่าน ดังนี้ เบญจพร ปัญญา (2545 : 5-6) ได้อธิบายลักษณะของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ด้านการอ่านไว้ ดังนี้

- 1) อ่านช้า มีความยากลำบากในการอ่าน เช่น อ่านคำต่อคำ , จะต้องสะกดคำจึงจะอ่านได้
 - 2) อ่านออกเสียงไม่ชัดเจน
 - 3) ไม่ระมัดระวังในการอ่าน จะเดาคำจากอักษรตัวแรก เช่น บาท เป็น บทที่ , เมื่อนั้น เป็น บัดนั้น , farm เป็น front
 - 4) อ่านข้าม อ่านเพิ่มคำ อ่านผิดประโยคหรือผิดตำแหน่ง
 - 5) อ่านโดยไม่เน้นคำ หรือเน้นข้อความบางตอน
 - 6) จำคำศัพท์ได้จำกัด พยายามอธิบายความหมายของคำที่อ่านไม่ได้
 - 7) ผันเสียงวรรณยุกต์ไม่ได้
 - 8) เล่าเรื่องที่อ่านไม่ได้
 - 9) จับใจความสำคัญ หรือเรียงลำดับเหตุการณ์ของเรื่องที่อ่านไม่ได้
 - 10) ไม่รู้จักเดาคำจากคำ หรือประโยคที่อยู่หน้าหรือหลังคำ หรือย่อหน้าอื่นๆ
- ศรียา นิยมธรรม (2540 : 42) ได้อธิบายลักษณะของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ด้านการอ่านไว้ ดังนี้

- 1) ขมวดคิ้ว นิ่งหน้าเวลาอ่าน
- 2) หลงบรรทัด
- 3) อ่านสลับคำ อ่านข้ามคำ
- 4) อ่านสลับตัวอักษร
- 5) การอ่านช้า การอ่านถอยหลัง
- 6) อ่านออกเสียงไม่ชัด
- 7) จับใจความของเรื่องที่อ่าน หรือลำดับเรื่องที่อ่านไม่ได้
- 8) จำใจความสำคัญของเรื่องไม่ได้
- 9) เล่าเรื่องที่อ่านไม่ได้

ผดุง อารยะวิญญู (2544 : 65-67) ได้อธิบายลักษณะของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ไว้ ดังนี้

1) พฤติกรรมการอ่านทั่วไป

- 1.1) อาการเครียดหรือเกร็ง เช่น ขมวดคิ้ว เปล่งเสียงสูง กัดริมฝีปาก เป็นต้น
- 1.2) อาการไม่แน่ใจ ไม่มั่นคงทางอารมณ์ เช่น ปฏิเสธไม่ยอมอ่านตามที่ครูสั่งร้องให้ พยายามทำให้ครูใจวิ่วเขว
- 1.3) หลงตัวอักษร เช่น อ่านซ้ำที่เดิมหลายครั้ง อ่านข้ามข้อความ อ่านข้ามบรรทัด อ่านแล้วหลงบรรทัด ไม่รู้ว่าตนเองอ่านถึงไหน เป็นต้น

1.4) สายหน้า หรือสั้นศีรษะ

1.5) จับอ่านหนังสือจนชิดหน้าจนเกินไป หรือห่างเกินไป

2) อ่านคำไม่ถูกต้อง

- 2.1) อ่านข้าม เช่น เสียงดังฟังชัด อ่านว่า เสียงดังชัด
- 2.2) อ่านเพิ่ม เช่น ผีเสื้อมาถึง อ่านว่า ผีเสื้อบินมาถึง
- 2.3) อ่านคำอื่นแทน เช่น ต้นตะแบก อ่านว่า ต้นปะแดก
- 2.4) อ่านกลับหลัง เช่น ฟีน้อง อ่านว่า น้องฟี
- 2.5) อ่านออกเสียงผิด เช่น ปูกบ้าน อ่านว่า ปูกบ้าน
- 2.6) อ่านสลับคำหรือสลับตัวอักษร เช่น เกิดเป็นคนควรมั่นขยันเอย เป็นเกิดเป็นคนควรมั่นขยันเอย
- 2.7) อ่านไม่ออก เด็กจะหยุดอ่านเมื่ออ่านมาถึงคำที่เด็กอ่านไม่ได้ พยายามอ่านคำนั้นอีกครั้ง เด็กอ่านผิดหรือข้ามคำนั้นไปโดยไม่อ่าน
- 2.8) อ่านซ้ำมาก เช่น พยายามอ่านทีละคำ กว่าที่จะอ่านได้แต่ละบรรทัดใช้เวลา นาน นาทีหนึ่งอ่านได้เพียง 20-30 คำเท่านั้น ในขณะที่เด็กปกติอาจอ่านได้นาทีละ 100 คำขึ้นไป

3) ไม่เข้าใจสิ่งที่อ่าน

- 3.1) จำรายละเอียดไม่ได้ ไม่สามารถตอบคำถามท้ายบทได้หลังจากอ่านเรื่องแล้ว เช่น ในเรื่องสุนัขชื่ออะไร
- 3.2) จัดลำดับขั้นตอนไม่ได้ เช่น ลำดับเหตุการณ์ไม่ได้ว่า เหตุการณ์ใดเกิดขึ้นก่อน-หลัง
- 3.3) ไม่เข้าใจใจความสำคัญ เด็กไม่สามารถตอบได้ได้ว่า เรื่องที่อ่านเกี่ยวข้องกับอะไรมากที่สุด

4) ปัญหาอื่นๆ

- 4.1) อ่านทีละคำ อ่านได้หนึ่งคำแล้วหยุด หรืออ่านๆ หยุดๆ เพราะอ่านไม่ได้
- 4.2) อ่านเว้นวรรคผิด เช่น รถของ เขาวิ่งมาเรื่อยๆ
- 4.3) อ่านด้วยเสียงเบาเกินไป จนแทบไม่ได้ยินเสียงอ่าน ครูต้องบอกให้อ่านดังๆ และบอกหลายครั้ง

จากคำอธิบายลักษณะดังกล่าว สามารถสรุปลักษณะของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่านได้ ดังนี้

- 1) มีพฤติกรรมเคร่งเครียดหรือเกร็งในขณะที่อ่าน
- 2) มีความยากลำบากในการอ่าน ได้แก่ อ่านช้า อ่านถอยหลัง หลงบรรทัด จำตัวอักษรไม่ได้ จำคำไม่ได้ ลังเลในการอ่าน
- 3) อ่านไม่ถูกต้อง ได้แก่ อ่านออกเสียงไม่ชัดเจน อ่านออกเสียงผิด อ่านสลับคำ หรือสลับตัวอักษร อ่านข้ามคำ อ่านเพิ่มคำ อ่านเว้นวรรคผิด ประสมคำผิด จำแนกเสียงสระหรือเสียงพยัญชนะผิด
- 4) ไม่เข้าใจสิ่งที่อ่าน ได้แก่ ตอบคำถาม เรียงลำดับเหตุการณ์ จับใจความสำคัญ

จากเรื่องที่ย่านไม่ได้

บทฝึกเขียนลายศิลปะ สอนวนลิขสิทธิ์

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

2.1 ความหมายของการอ่าน

มีผู้ให้ความหมายของการอ่าน ไว้หลายท่าน ดังนี้

วรรณี โสมประยูร (2537 : 121) กล่าวว่า การอ่าน เป็นกระบวนการทางสมองที่ต้องใช้สายตาสัมผัสตัวอักษร หรือสิ่งพิมพ์อื่นๆ รับรู้และเข้าใจความหมายของคำหรือสัญลักษณ์ โดยแปลออกมาเป็นความหมายที่ใช้สื่อความคิดและความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านให้เข้าใจตรงกัน และผู้อ่านสามารถนำเอาความหมายนั้นๆ ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ได้

นภดล จันทรเพ็ญ (2539 : 73) กล่าวว่า การอ่าน เป็นกระบวนการในการแปลความหมายตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ออกมาเป็นถ้อยคำหรือความคิดของตนเอง แล้วผู้อ่านก็นำความคิด ความเข้าใจที่ได้จากการอ่านนั้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์

บันลือ พุกกะวัน (2532 : 2) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า

- 1) การอ่าน เป็นการแปลสัญลักษณ์ออกมาเป็นคำพูดโดยการผสมเสียง เพื่อใช้ในการออกเสียงให้ตรงกับคำพูด

2) การอ่าน เป็นการใช้ความสามารถในการผสมผสานของตัวอักษร ออกเสียง เป็นคำหรือเป็นประโยค ทำให้เข้าใจความหมายในการสื่อความโดยการอ่าน

3) การอ่าน เป็นการสื่อความหมายที่จะถ่ายทอดความคิด ความรู้ จากผู้เขียน (ผู้สื่อ) ถึงผู้อ่าน

4) การอ่าน เป็นการพัฒนาความคิด โดยที่ผู้อ่านต้องใช้ความสามารถหลายๆ ด้าน เช่น ใช้การสังเกต จำรูปคำ ใช้สติปัญญาและประสบการณ์เดิมในการแปลความ หรือถอดความให้ เกิดความเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้ดี เป็นต้น

จากความหมายของการอ่านดังกล่าว สรุปได้ว่า การอ่าน หมายถึง กระบวนการ รับรู้สัญลักษณ์หรือตัวอักษร โดยผ่านการสัมผัสทางสายตา แล้วแปลความหมายสัญลักษณ์หรือ ตัวอักษรที่สื่อออกมาเป็นความรู้ ความเข้าใจ แล้วสามารถนำความรู้ ความเข้าใจนั้น แปลงเป็นเสียง สื่อสาร สื่อความหมายออกมา หรือนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ต่างๆ ได้

2.2 ความสำคัญของการอ่าน

มีผู้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ หลายท่าน ดังนี้

วรรณิ โสภประยูร (2537 : 121-122) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า

1) การอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญยิ่งในการศึกษาเล่าเรียนทุกระดับ ผู้เรียน จำเป็นต้องอาศัยทักษะการอ่านทำความเข้าใจเนื้อหาสาระของวิชาการต่างๆ เพื่อให้ตนเองได้รับความรู้และประสบการณ์ตามที่ต้องการ

2) ในชีวิตประจำวันโดยทั่วไป คนเราต้องอาศัยการอ่านติดต่อสื่อสารเพื่อทำ ความเข้าใจกับบุคคลอื่นร่วมไปกับทักษะการฟัง การพูด และการเขียน ทั้งในด้านการกิจส่วนตัว และการประกอบอาชีพการงานต่างๆ ในสังคม

3) การอ่านช่วยให้บุคคลสามารถนำความรู้และประสบการณ์จากสิ่งที่อ่านไป ปรับปรุง และพัฒนาอาชีพหรือธุรกิจการงานที่ตัวเองกระทำอยู่ให้เจริญก้าวหน้าและประสบ ความสำเร็จได้ในที่สุด

4) การอ่านสามารถสนองความต้องการพื้นฐานของบุคคลในด้านต่างๆ ได้เป็น อย่างดี เช่น ช่วยให้มีมั่นคงปลอดภัย ช่วยให้ได้รับประสบการณ์ใหม่ ช่วยให้เป็นที่ยอมรับของสังคม ช่วยให้มีเกียรติยศและชื่อเสียง ฯลฯ

5) การอ่านทั้งหลายจะส่งเสริมให้บุคคลได้ขยายความรู้และประสบการณ์เพิ่มขึ้น อย่างลึกซึ้งและกว้างขวาง ทำให้เป็นผู้รอบรู้ เกิดความมั่นใจในการพูดปราศรัย การบรรยายหรือ การอภิปรายปัญหาต่างๆ นับว่าเป็นการเพิ่มบุคลิกภาพและความน่าเชื่อถือให้แก่ตนเอง

6) การอ่านหนังสือหรือสิ่งพิมพ์หลายชนิดนับว่า เป็นกิจกรรมนันทนาการที่น่าสนใจมาก เช่น อ่านหนังสือพิมพ์ นิตยสาร วารสาร นวนิยาย การ์ตูน ฯลฯ เป็นการช่วยให้บุคคลรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และเกิดความเพลิดเพลินสนุกสนานได้เป็นอย่างดี

7) การอ่านเรื่องราวต่างๆ ในอดีต เช่น ศิลาจารึก ประวัติศาสตร์ เอกสารสำคัญ วรรณคดี ฯลฯ จะช่วยให้ผู้นับรู้จักอนุรักษมรดกทางวัฒนธรรมของคนไทยเอาไว้ และสามารถพัฒนาให้เจริญรุ่งเรืองต่อไปได้

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2537 : 1) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการเสาะแสวงหาความรู้ การรู้และใช้วิธีอ่านที่ถูกต้องจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้อ่านทุกคน การรู้จักฝึกฝนอ่านอย่างสม่ำเสมอจะช่วยให้อ่านมีพื้นฐานในการอ่านที่ดี ทั้งจะช่วยให้เกิดความชำนาญและมีความรู้กว้างขวางด้วย

บันลือ พฤกษ์วัน (2532 : 10-11) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า

1) การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ หากอ่านไม่ได้ การเรียนการสอนย่อมพบอุปสรรคอย่างใหญ่หลวง พฤติกรรมในการเรียนของเด็กจะเปลี่ยนไป หงอยเหงา เก็บกด หรือมีละเมี้ยนจะแสดงออกต่างๆ ในลักษณะทดแทนปมค้อยเหล่านั้นก็มี

2) เด็กที่อ่านได้ย่อมได้รับการยอมรับ สามารถร่วมเรียน ร่วมเล่นกับเพื่อนๆ ได้ดี ตรงกันข้าม การที่เด็กมีอุปสรรคในการอ่าน ย่อมขาดความอบอุ่น ขาดความมั่นใจในตนเอง

3) การอ่านได้ อ่านเป็น เป็นสิ่งที่ส่งเสริมให้เด็กได้รับความรู้เกี่ยวกับสภาพแวดล้อม ทั้งนี้เพราะไม่ว่าโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาใดในโลก ก็ไม่อาจจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนได้อย่างสมบูรณ์ที่สุด การอ่านจึงเป็นเครื่องมือสำคัญที่เด็กจะค้นคว้าเพิ่มเติมได้อย่างจุใจ หรือตามความจำเป็นของเด็กเหล่านั้นได้ดี

4) การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการประกอบธุรกิจ การปรับปรุงอาชีพเมื่อพ้นวัยประถมศึกษา อาจเรียนรู้จากกิจกรรมการศึกษานอกโรงเรียนได้อีกทางหนึ่ง

5) การอ่านมีความจำเป็นต่อการเป็นพลเมืองดีที่จะรู้ข่าวสาร เหตุการณ์ของบ้านเมือง การปกครอง ที่พลเมืองดีจะต้องให้ความร่วมมือแก่ทางราชการได้ดี

6) การอ่านเป็น จะเป็นเครื่องมืออย่างสำคัญในการพินิจ เลือกดัดสินใจที่จะเลือกตัวแทนในด้านการเมือง การปกครอง อันเป็นรากฐานสำคัญของระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข

7) การอ่านย่อมเป็นกิจกรรมสำคัญที่จะช่วยให้เด็กวัยประถมศึกษา หรือพ้นวัยประถมศึกษาก็ตาม สามารถใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์โดยใช้การอ่าน ทั้งยังจะได้รับความเพลิดเพลิน ช่วยพัฒนาจิตใจ และอื่นๆ ได้ดีอีกด้วย

8) การอ่านจะทวีความสำคัญมากขึ้นโดยลำดับ ที่ช่วยให้รอบรู้ถึงความเปลี่ยนแปลงทางสังคม การสื่อสาร การพยากรณ์อากาศ เพื่อการปรับคน ปรับปรุงอาชีพ ยิ่งสังคมเจริญขึ้นมากเพียงใด การอ่านก็จะทวีความสำคัญมากขึ้นเพียงนั้น

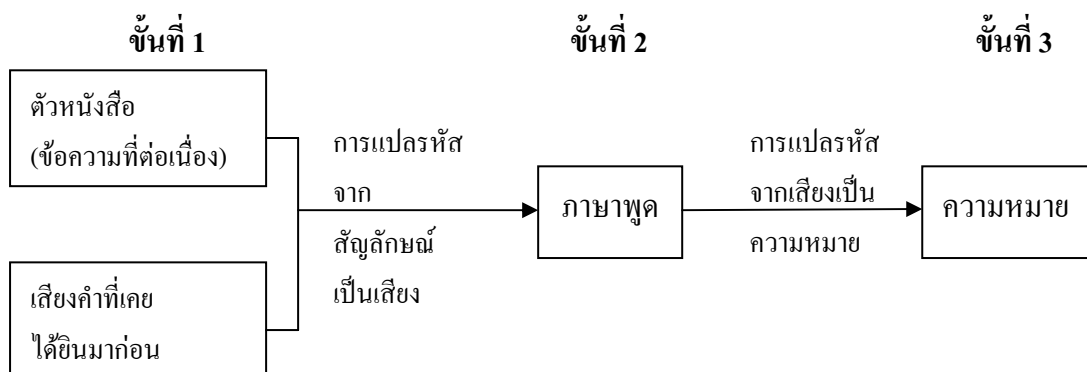
จากความสำคัญของการอ่านดังกล่าว พอสรุปได้ว่า การอ่าน เป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการเสาะแสวงหาความรู้ เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อทำความเข้าใจกับบุคคลอื่น ช่วยให้ผู้คนสามารถนำความรู้และประสบการณ์จากสิ่งที่อ่านไปพัฒนาชีวิตให้ดีขึ้น เป็นเครื่องมือในการรับรู้ข่าวสารต่างๆ ทำให้บุคคลทันโลกทันเหตุการณ์ เป็นกิจกรรมส่งเสริมสนับสนุนการรวมทั้งเป็นการช่วยอนุรักษ์ประเพณีวัฒนธรรมของชุมชนได้อีกด้วย

2.3 ลักษณะของกระบวนการอ่าน

ก่อน สวัสดิ์พาณิชย์ (2509, อ้างถึงใน วรรณิ โสภประยูร 2534 : 124) กล่าวถึงลักษณะของกระบวนการอ่านว่า มีขั้นตอน ดังนี้

- 1) สัมผัส (Sensation) สัมผัสโดยใช้สายตาจ้องดูหนังสือ
- 2) รับรู้ (Perception) รับรูปร่างลักษณะคำเมื่อได้สัมผัสแล้ว
- 3) เข้าใจความหมาย (Comprehension) เข้าใจคำที่ได้พูด ดังนั้น การทำหนังสืออ่านควรนำคำจากคำพูดเด็กมาเขียน
- 4) ใช้ความหมายที่ได้มา (Utilization) เป็นขั้นสุดท้ายของการอ่าน คือการคิดมอนโร (Monroe, อ้างถึงใน จวีลักษณ์ บุญยะกาญจน 2525 : 31) กล่าวถึงลักษณะของกระบวนการอ่านว่า กระบวนการอ่านประกอบด้วยปัจจัย 4 ประการ ดังนี้
 - 1) การรับรู้ เห็นชัด ลำดับความจำรูปคำ เข้าใจการออกเสียงหรืออ่านได้
 - 2) เข้าใจคำ หรือประโยคที่อ่าน เป็นการเข้าใจความหมายโดยอาศัยการแปลความ การตีความและการใช้ประสบการณ์ที่เกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน
 - 3) การตอบสนอง ได้แก่ การแสดงออกในด้านอารมณ์ ความรู้สึก ทั้งที่ต้องอาศัยพื้นฐานประสบการณ์เดิมและสติปัญญา เมื่อเกิดความพอใจก็จะอ่านต่อไป หากเกิดความไม่พอใจก็จะเบื่อหรือเลิกอ่าน
 - 4) บูรณาการ เป็นการได้รับแนวคิดจากเรื่องราวที่อ่าน ซึ่งอาจเป็นการเพิ่มและขยายประสบการณ์ให้กว้างขวางขึ้น

เคนเนธ (Kenneth 1968, อ้างถึงใน วรรณิ โสภประยูร 2534 : 125) ได้กล่าวสรุปลักษณะของกระบวนการอ่านไว้เป็นแผนผัง ดังนี้

ผู้อ่านในระยะเริ่มเรียนหรือยังอ่านไม่เก่งจะรับเอาสัญลักษณ์ทางภาษาเขียนหรือตัวหนังสือไปรวมกับประสบการณ์เดิมเกี่ยวกับเสียงและคำพูดที่เคยได้ยินมาก่อน จากนั้นก็แปลรหัสจากภาษาเขียนออกมาเป็นเสียงภาษาพูด แล้วผู้อ่านจึงแปลรหัสจากภาษาพูดออกมาเป็นความหมาย จึงจะเกิดความเข้าใจในการอ่าน การอ่านออกเสียง จะใช้กระบวนการทั้ง 3 ชั้น คือ จากชั้นที่ 1 ไปชั้นที่ 2 และ 3 ส่วน การอ่านในใจใช้กระบวนการเพียง 2 ชั้น คือ จากชั้นที่ 1 ไปยังชั้นที่ 3 เลย กล่าวคือ เมื่อผู้อ่านเห็นตัวหนังสือก็จะตีความหมายออกมาเลย โดยไม่ต้องแปลรหัสจากตัวหนังสือมาเป็นเสียง อย่างไรก็ตามผู้อ่านในใจ อาจใช้ทั้ง 3 ชั้นก็ได้ แต่ไม่ปรากฏเสียงออกมา ส่วนอัตราเร็วในการอ่านก็อาจจะช้ากว่าคนที่อ่านจากชั้นที่ 1 ผ่านเลยไปยังชั้นที่ 3

จากลักษณะของกระบวนการอ่าน ดังกล่าว สรุปได้ว่า ลักษณะของกระบวนการอ่านจะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบอย่างน้อย 3 ประการ ดังนี้

- 1) การรับรู้ หมายถึงกระบวนการในการรับรู้ข้อมูลผ่านประสาทสัมผัสต่างๆ
- 2) การตีความ หมายถึงกระบวนการในการทำความเข้าใจกับข้อมูลที่รับมา เก็บข้อมูลและแปลความเป็นความเข้าใจของตนเอง
- 3) การตอบสนอง หมายถึงกระบวนการในการนำข้อมูลที่ได้จากการตีความมาใช้สื่อความหมายอื่นต่อไป การใช้ข้อมูลตอบสนองความพึงพอใจหรือไม่พึงพอใจ รวมทั้งการประยุกต์ใช้ข้อมูลที่ได้รับร่วมกับประสบการณ์เดิมของตนเอง

2.4 วิธีการสอนอ่าน

1) **วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา** (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ 2540 : 1-3) เป็นวิธีสอนที่กำหนดกิจกรรมไว้อย่างมีลำดับขั้นตอน ชัดเจน เป็นกระบวนการ โดยมีหลักการและแนวทฤษฎีที่สำคัญ คือ ทฤษฎีการสอนแบบสื่อสาร ทฤษฎีการสอนแบบธรรมชาติ และทฤษฎีการสอนอ่าน ซึ่งมีขั้นตอนการสอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง

ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง โดยใช้เทคนิคการอ่านเชิงเล่าเรื่องที่สร้างความสนใจ แล้วให้นักเรียนตอบคำถามจากเรื่องที่ฟัง

ขั้นตอนที่ 2 นักเรียนเล่าเรื่องย้อนกลับ

ครูให้นักเรียนเล่าเรื่อง ลำดับเรื่อง สนทนาหรืออภิปรายเกี่ยวกับเรื่อง อ่านออกเสียง และเล่นบทบาทสมมติ

ขั้นตอนที่ 3 ครูและนักเรียนเขียนเรื่องร่วมกัน

ครูให้นักเรียนช่วยกันเขียนเรื่องที่อ่านกันมาแล้วเป็นหนังสือของตนเอง โดยครูอาจเป็นผู้เขียนเรื่องบนกระดานแล้วให้นักเรียนเป็นผู้แต่ง

ขั้นตอนที่ 4 ทำหนังสือเล่มใหญ่

ครูแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มๆ แล้วให้ลอกประโยคต่างๆ จากเรื่องที่เขียนไว้ในขั้นที่ 3 ลงในหนังสือเล่มใหญ่ของกลุ่ม แล้ววาดภาพประกอบ

ขั้นตอนที่ 5 กิจกรรมฝึกทักษะทางภาษา

ครูให้นักเรียนใช้หนังสือเล่มใหญ่ของกลุ่มเป็นแหล่งในการเรียนรู้และฝึกทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียนคำและประโยค โดยใช้วิธีการต่างๆ

2) วิธีสอนหน่วยเสียง (ผดุง อารยะวิญญู 2544 : 69) เป็นการสอนให้เด็กอ่านโดย

วิธีให้เด็กเข้าใจหน่วยเสียงในภาษา เช่น เสียงสระ เสียงพยัญชนะ เป็นต้น และให้เด็กแปลงเสียงให้ถูกต้อง หน่วยเสียงสระและพยัญชนะจะปรากฏในคำ ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่าวิธีนี้เป็นการสอนอ่านเป็นคำๆ ในแต่ละคำมีที่ให้สังเกตหน่วยเสียงได้อย่างชัดเจน เช่น

บ้าน	บ้าน	ด้าน	เสียงพยัญชนะต้นที่ต่างกัน
มา	มี	มือ	เสียงสระที่ต่างกัน
บวบ	บวบ	บวม	เสียงตัวสะกดที่ต่างกัน เป็นต้น

3) วิธีสอนเป็นคำ (ประเทิน มหาจันทร์ 2530 : 143-144) เป็นวิธีสอนให้เด็กอ่าน

โดยใช้วิธีจดจำคำ โดยให้ความสำคัญต่อการจดจำรูปคำมากกว่ารูปของตัวอักษร และสอนให้เด็กได้รับรู้คำทั้งคำโดยการสังเกตความแตกต่างระหว่างคำ โดยในเบื้องต้นจะสอนให้เด็กจดจำคำที่มีความแตกต่างกัน มากกว่าคำที่มีความคล้ายคลึงกัน ทั้งในด้านรูปของคำและเสียงของคำ การเรียนรู้ในการจดจำคำของเด็กนั้น เด็กจะจดจำรูปของคำควบคู่ไปกับเสียงของคำ ตลอดจนคุ้นเคยกับความหมายของคำ ซึ่งอาจจะใช้รูปภาพ หนังสือภาพ หรือสื่อการสอนอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องมาช่วยใน

การเข้าใจความหมายและจดจำคำ ในการสอนคำศัพท์ใหม่ๆ ครูควรเริ่มต้นด้วยการใช้คำง่ายๆ ที่เด็กคุ้นเคย หรือคำที่ประสมง่ายๆ จะช่วยให้เด็กจดจำได้ดีขึ้น

4) **วิธีองค์รวมของภาษา** (Goodman 1986) เป็นวิธีสอนภาษาให้แก่เด็กโดยการรวมทักษะ ทั้งการฟัง การอ่าน การพูด และการเขียน ไปพร้อมๆ กัน โดยไม่แยกสอนทีละทักษะ และเน้นการสอนภาษาแก่เด็กในเนื้อหาสาระที่มีความหมาย ซึ่งขั้นตอนในการสอนอาจเป็น ดังนี้

- 4.1) ครูอ่านหนังสือให้เด็กฟัง
- 4.2) ฝึกให้เด็กอ่านหนังสือในใจทุกวัน โดยใช้เวลาไม่มาก
- 4.3) เรื่องที่นำมาสอนอ่านควรเป็นเรื่องที่จัดเนื้อหาแล้วให้เด็กอ่านเรื่องในลักษณะนี้ทุกวัน
- 4.4) ให้เด็กเขียนอธิบายภาพในสมุดภาพของเด็กที่เด็กจัดทำขึ้น
- 4.5) จัดทำเรื่องที่อ่านให้ง่ายขึ้น เช่น จัดรวบรวมคำยากหรือจัดหมวดหมู่ของคำตามเนื้อหาที่อ่าน

5) **วิธีสอนของจิลลิงแฮม** (Gillingham and Stillman 1970) เป็นวิธีสอนที่กำหนดการสอนไว้อย่างเป็นระบบ และเป็นขั้นตอน สอน โดยการนำหลักของวิชาสัตสาศาสตร์มาใช้ วิธีนี้จะมี 5 บทเรียนต่อสัปดาห์ สำหรับการเรียนเป็นเวลาอย่างน้อย 2 ปี เสียงพยัญชนะจะถูกสอนโดยผ่านกระบวนการใช้ประสาทสัมผัสที่หลากหลายและจะเน้นคำที่ประสมด้วยเสียงพยัญชนะเดียวกัน โดยใช้บัตรคำที่มีสีของตัวอักษรและสีของรูปคำที่แตกต่างกัน เด็กก็จะเรียนรู้คำ ว่าประสมด้วยตัวอักษรใด และตัวอักษรแต่ละตัวก็จะถูกชี้แนะโดยใช้คำสำคัญ ก็จะทำให้เด็กจำตัวอักษรได้จากคำสำคัญเหล่านั้น เช่น

การสอนตัวอักษร ก ก็สอนโดยใช้ คำว่า ไก่มาช่วยสอน เป็น ก ไก่

การสอนตัวอักษร A ก็สอนโดยใช้คำว่า ANT มาช่วยสอน เป็น A ANT

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน

3.1 ความหมายของวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน

วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน หมายถึง วิธีการสอนอ่านที่มีจุดมุ่งหมายให้เด็กได้รับประสบการณ์ทางการอ่าน 2 อย่าง คือ ประสบการณ์ในการอ่านและจำคำ จากความเข้าใจความหมายของคำที่ฟังและดูในเรื่องราวที่กำหนด กับประสบการณ์ในการอ่านและจำคำ จากการ

สอนหน่วยเสียงและครุหส์สยของหน่วยเสียง โดยประยุกต์วิธีสอนมาจากการสอนภาษาไทยแบบมุ่ง
 ประสบการณ์ภาษา และการสอนหน่วยเสียงหรือวิธีโฟนิกส์ ทั้งนี้เพื่อช่วยเหลือเด็กที่มีปัญหา
 ทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ที่มีความบกพร่องในการอ่านออกเสียงคำ โดยมีสาเหตุมาจากการจำรูป
 คำและจำหน่วยเสียงพยัญชนะหรือสระไม่ได้ ทำให้ไม่สามารถอ่านคำต่างๆ ได้ หรืออ่านได้ไม่คล่อง
 วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ช่วยให้เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ได้ใช้จุดเด่นของ
 ตนเอง ก็คือ การจำเรื่องราวในชีวิตประจำวัน หรือจำเรื่องราวที่คุ้นเคย มาช่วยในการสังเกตและจำ
 รูปคำ จำรายละเอียดของคำได้ ซึ่งการให้เด็กได้ใช้เรื่องราวต่างๆ เป็นตัวเชื่อมโยงมาสู่การจำคำ เป็น
 การทำให้เด็กเข้าใจความหมายของคำนั้นก่อน แล้วจึงจำคำและสามารถอ่านออกเสียงคำนั้นได้ แต่
 ในการอ่านออกเสียงคำในบริบทที่ต่างจากราว ก็อาจจะทำให้เด็กยังจำคำได้ไม่ดี วิธีจัด
 ประสบการณ์ทางการอ่านจึงได้ใช้การสอนหน่วยเสียงหรือวิธีโฟนิกส์ มาช่วยให้เด็กสามารถสังเกต
 และจำรายละเอียดของคำได้ง่ายขึ้น ซึ่งก็จะช่วยให้เขาสามารถจำคำและสามารถอ่านออกเสียงคำได้
 ในที่สุด ดังนั้นวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน จึงเป็นวิธีสอนอ่านที่มุ่งสอนให้เด็กได้รับ
 ประสบการณ์ทางการอ่านทั้ง 2 ด้าน นั่นคือ ประสบการณ์ในการอ่านและจำคำ จากความเข้าใจ
 ความหมายของคำที่ฟังและดูในเรื่องราวที่กำหนด กับประสบการณ์ในการอ่านและจำคำ จากการ
 สอนหน่วยเสียงและครุหส์สยของหน่วยเสียง ประกอบกัน และเป็นวิธีการที่ช่วยเพิ่มความสามารถใน
 การอ่านออกเสียงของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่านได้

3.2 ความเป็นมาของวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน

วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน เป็นวิธีสอนที่ประยุกต์มาจากการสอนภาษาไทย
 แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ที่พัฒนาโดยนักภาษาศาสตร์ ผู้เชี่ยวชาญทางการอ่านและครูผู้สอนภาษา
 หลายคน เช่น ไบรอัน เกรย์, ดร.ริชาร์ด วอร์คเกอร์ และเน็ย ดอร์ จากประเทศออสเตรเลีย
 (เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ 2533 : 18) แต่เนื่องจากการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีการ
 สร้างขึ้นมาเพื่อช่วยเหลือเด็กทั่วไปให้มีความสามารถทางภาษาดีขึ้น ดังนั้น กิจกรรมการเรียนการ
 สอนบางอย่างจึงไม่เหมาะสมสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ หรือยังมีความยุ่งยากสำหรับเด็ก
 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ผู้วิจัยจึงประยุกต์วิธีสอนใหม่ ตามแนวคิดและขั้นตอนของวิธีสอน
 ดังกล่าว โดยตัดกิจกรรมการเรียนการสอนบางอย่างออก แล้วเสริมกิจกรรมการสอนอ่านคำตาม
 หน่วยเสียง เข้าไปแทนที่ จึงปรับเป็นวิธีสอนแบบใหม่ได้เป็นวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ซึ่ง
 เป็นวิธีสอนอ่านที่รวมการฝึกประสบการณ์ทางการอ่าน 2 ด้าน เข้าไว้ด้วยกัน นั่นคือ ประสบการณ์
 ในการอ่านและจำคำ จากความเข้าใจความหมายของคำที่ฟังและดูในเรื่องราวที่กำหนด กับ
 ประสบการณ์ในการอ่านและจำคำ จากการสอนหน่วยเสียงและครุหส์สยของหน่วยเสียง เพื่อช่วยให้

เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ด้านการอ่านสามารถพัฒนาทักษะการอ่านของตนเองได้ดีขึ้น การเปลี่ยนแปลงขั้นตอนการสอนที่เกิดขึ้นจากการประยุกต์การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มาเป็นวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน มีการเปลี่ยนแปลงดังแผนภาพ ต่อไปนี้

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา				
ขั้นที่ 1 ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง - ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง โดยใช้เทคนิคการอ่านเชิงเล่าเรื่องที่เร้าความสนใจ แล้วให้นักเรียนตอบคำถามจากเรื่องที่ฟัง	ขั้นที่ 2 นักเรียนเล่าเรื่องย้อนกลับ - ครูให้นักเรียนเล่าเรื่องลำดับเรื่อง สนทนาหรืออภิปรายเกี่ยวกับเรื่อง อ่านออกเสียง และเล่นบทบาทสมมติ	ขั้นที่ 3 ครูและนักเรียนเขียนเรื่องร่วมกัน - ครูให้นักเรียนช่วยกันเขียนเรื่องที่อ่านกันมาแล้วเป็นหนังสือของตนเอง โดยครูอาจเป็นผู้เขียนเรื่องบนกระดานแล้วให้นักเรียนเป็นผู้แต่ง	ขั้นที่ 4 ทำหนังสือเล่มใหญ่ - ครูแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มๆ แล้วให้ลอกประโยคต่างๆ จากเรื่องที่เขียนไว้ในขั้นที่ 3 ลงในหนังสือเล่มใหญ่ของกลุ่ม แล้ววาดภาพประกอบ	ขั้นที่ 5 กิจกรรมฝึกทักษะทางภาษา - ครูให้นักเรียนใช้หนังสือเล่มใหญ่ของกลุ่มเป็นแหล่งในการเรียนรู้และฝึกทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียน คำและประโยค โดยใช้วิธีการต่างๆ

 มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน				
ขั้นที่ 1 ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟังและเล่าเรื่องย้อนกลับ - ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง โดยใช้เทคนิคการอ่านเชิงเล่าเรื่องที่เร้าความสนใจ แล้วให้นักเรียนตอบคำถามและเล่าเรื่องที่ฟัง จุดมุ่งหมาย - เพื่อให้นักเรียนเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่องที่ฟัง การประเมินผล - สังเกตการตอบคำถามและการเล่าเรื่องย้อนกลับของนักเรียน	ขั้นที่ 2 ครูอ่านให้นักเรียนฟังและชี้คำตามเสียง - ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟังอีกครั้ง โดยให้นักเรียนเป็นผู้ชี้คำในหนังสือจากซ้ายไปขวา จนจบเรื่อง จุดมุ่งหมาย - เพื่อให้นักเรียนรู้จักคำต่างๆ จากเรื่องที่ฟังและดู การประเมินผล - สังเกตการชี้รูปคำต่างๆ ในเนื้อเรื่องที่สอดคล้องกับเสียงที่ฟัง	ขั้นที่ 3 ครูอ่านให้นักเรียนฟังและค้นหาคำ - ครูอ่านคำที่อยู่ในเนื้อเรื่องที่ให้นักเรียนฟังและอ่านตาม แล้วค้นหาคำนั้นจนพบและฝึกอ่านอีกครั้ง จุดมุ่งหมาย - เพื่อให้นักเรียนสามารถจำแนกคำและค้นหาคำในเนื้อเรื่องได้ การประเมินผล - สังเกตการค้นหาคำที่กำหนดให้จากในเนื้อเรื่อง	ขั้นที่ 4 นักเรียนฝึกอ่านคำตามหน่วยเสียง - ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่ค้นพบจากบัตรคำที่มีรหัสสีแทนหน่วยเสียงตัวอักษรที่ต่างกัน แล้วฝึกอ่านคำใหม่ที่เกิดจากการเปลี่ยนพยัญชนะตัวใหม่แทนตัวเดิมเพิ่มเติมอีก จุดมุ่งหมาย - เพื่อให้นักเรียนสามารถจำแนกเสียงตัวอักษรและอ่านออกเสียงคำที่กำหนดได้ การประเมินผล - สังเกตการอ่านออกเสียงคำที่กำหนดให้	ขั้นที่ 5 นักเรียนฝึกอ่านซ้ำย้ำความหมาย - ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่เคยฝึกในขั้นที่ 4 อีกครั้ง โดยใช้บัตรคำที่ไม่มีรหัสสีแทนหน่วยเสียง พร้อมทั้งบอกความหมาย จุดมุ่งหมาย - เพื่อให้นักเรียนสามารถอ่านคำและบอกความหมายของคำที่กำหนดได้ การประเมินผล - สังเกตการอ่านคำและการบอกความหมายของคำที่กำหนดให้

3.3 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน

1) ทฤษฎีการรับรู้

ประเทิน มหาจันทร์ (2530 : 37-42) ได้อธิบายแนวคิดในการประยุกต์ใช้ทฤษฎีการรับรู้กับการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการในการแปลความหมายจากสัญลักษณ์โดยอาศัยประสบการณ์ของผู้อ่านเป็นฐาน ดังนั้น ความหมายจากเรื่องที่อ่านจึงมิได้ขึ้นอยู่กับตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่อ่าน หากขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของผู้อ่านเป็นสำคัญ

โดยเหตุที่ความเข้าใจในการอ่านขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของผู้อ่านเป็นสำคัญ ดังนั้นการที่จะให้ผู้อ่าน 2 คน มีความเข้าใจในคำๆ เดียวกัน อย่างเดียวกัน ย่อมเป็นไปได้ยาก และ การที่ครูจะบอกความคิดรวบยอดของคำใดคำหนึ่งให้แก่เด็กนั้นย่อมเป็นไปได้ยากเช่นกัน ครูเป็นเพียงผู้ถ่ายทอดถ้อยคำที่เป็นสัญลักษณ์ของความคิดรวบยอดเท่านั้น ทั้งนี้เพราะเหตุว่าถ้อยคำมิใช่เป็นเครื่องแทนความหมายโดยตรง ดังนั้น ในการสอนอ่าน ครูผู้สอนจึงต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลในการรับรู้เป็นสำคัญ

ความคิดรวบยอดในเรื่อง “สนาม”

สนามในที่นี้หมายถึงขอบเขตแห่งการรับรู้ของบุคคลเป็นประสบการณ์ของบุคคลในขณะที่แสดงกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง เนื่องจากไม่มีบุคคลสองคนที่มีประสบการณ์เหมือนกัน ดังนั้น บุคคลสองคนจึงไม่อาจมีสนามแห่งการรับรู้ได้อย่างเดียวกันได้ สนามแห่งการรับรู้ของบุคคลหนึ่งจึงแตกต่างไปจากของอีกคนหนึ่ง และไม่มี ความหมายสำหรับบุคคลอื่นเลย

การที่เด็กตอบสนองต่อ “คำ” คำใดคำหนึ่ง คำๆ นั้นอาจมีความหมายหรือไม่มี ความหมายต่อเด็กก็ได้ ทั้งนี้เพราะเหตุว่าความเข้าใจความหมายนั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิมของเด็กเป็นสำคัญ ดังนั้น “ความหมาย” อันเนื่องมาจากการรับรู้ของบุคคลใดบุคคลหนึ่งย่อมขึ้นอยู่กับประสบการณ์ในอดีต หรือคุณลักษณะในการจัดรวบรวมหมวดหมู่ของบุคคลนั้นๆ เป็นสำคัญ ถ้าหากผู้อ่านไม่มีประสบการณ์เดิมเพียงพอแล้วเขาก็จะไม่สามารถทำความเข้าใจความหมายของ “คำ” ที่ผู้เขียนเขียนไว้ได้เลย และถ้าหากผู้อ่านไม่มีประสบการณ์เดิมเพียงพอแล้วเขาก็จะไม่สามารถนำเอาประสบการณ์เดิมมาใช้ในการทำความเข้าใจความหมาย เขาก็จะไม่สามารถเอาความหมายมาใส่เข้ากับคำๆ นั้น และถ้าหากเขาจำคำไม่ได้ เขาก็จะไม่สามารถทำความเข้าใจคำๆ นั้นได้ โดยเหตุที่ความมุ่งหมายเบื้องต้นของการอ่านได้แก่ การทำความเข้าใจ ถ้าหากเด็กไม่มีประสบการณ์เดิมอย่างเพียงพอในการทำความเข้าใจคำแล้ว การอ่านก็จะไร้ความหมาย

ลักษณะของสนามแห่งการรับรู้

(1) สนามแห่งการรับรู้ของบุคคลนั้นมีอยู่อย่างกว้างขวาง นอกเหนือไปจากสภาพแวดล้อมทางกายภาพ ซึ่งรวมไปถึงความรู้สึกนึกคิดของบุคคลด้วย ในขณะที่อ่านหนังสือ

ผู้อ่านจะตอบสนองต่อตัวหนังสือที่อ่านทั้งร่างกาย สนามแห่งการรับรู้ของผู้อ่านจึงมีความกว้างขวางตามประสบการณ์เดิมของผู้อ่านเป็นสำคัญ

(2) สนามแห่งการรับรู้ของบุคคลนั้นโดยปกติจะแคบกว่าความจริงเท่าที่ควรจะเป็น ทั้งนี้เพราะว่าสนามแห่งการรับรู้ของบุคคลรวมไว้เพียงส่วนย่อยๆ ของสิ่งของและความหมายไว้แคบเท่าที่จะกระทำได้ในสถานการณ์ที่จำกัดเท่านั้น อย่างไรก็ตาม คำๆ เดียวมีความหมายได้หลายความหมาย ดังนั้น ในการสอนอ่าน ครูจึงควรอธิบายความหมายที่ใช้ในโอกาสต่างๆ ให้กว้างขวาง

(3) สนามแห่งการรับรู้ที่ขึ้นอยู่กับการกระตุ้น ถ้าหากการกระตุ้นเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ การรับรู้ก็จะได้ผล โดยปกติความตั้งใจของบุคคลย่อมอยู่ในขอบข่ายที่แตกต่างกันออกไปในแต่ละบุคคล เครื่องกระตุ้นมีส่วนอย่างสำคัญในการยึดความตั้งใจของบุคคลให้อยู่ในจุดที่ต้องการได้ สำหรับในการอ่านนั้น เครื่องกระตุ้นที่ไม่แตกต่างกันมากอาจทำให้ผู้อ่านเกิดความไขว้เขวได้

2) ทฤษฎีการสอนอ่าน

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2539 : 7) ได้กล่าวถึงทฤษฎีการสอนอ่านไว้ว่า ทฤษฎีการสอนอ่านยึดหลักการทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา โดยเน้นกระบวนการอ่านของมนุษย์เป็นสำคัญ แนวทฤษฎีการสอนอ่านให้คำจำกัดความของการอ่านไว้ว่าการอ่าน คือ การสร้างความหมายจากสัญลักษณ์โดยผ่านกระบวนการทางความคิด (Smith 1973 ; Goodman 1973) วิธีการสอนและเทคนิคการสอนที่จะใช้ในการเรียนรู้การอ่านที่ถูกต้องและเป็นไปตามธรรมชาติ นักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยามีได้มองการอ่านเพียงการแสวงหาความหมายเพื่อเข้าใจสัญลักษณ์ หรือตัวอักษรเพียงอย่างเดียว แต่คำนึงถึงหลักการทางจิตวิทยาในการรับรู้การอ่าน การถ่ายโยงความคิดรวบยอด ทั้งองค์ประกอบอื่นๆ ที่จะช่วยให้การอ่านสมบูรณ์ เช่น ความสนใจ ประสบการณ์เดิม และการระลึกถึงสิ่งที่อ่านได้ เป็นต้น

3) แนวคิดการสอนหน่วยเสียงหรือวิธีโฟนิกส์

ผดุง อารยะวิญญู (2546 : 62) ได้กล่าวถึงแนวคิดการสอนหน่วยเสียงหรือวิธีโฟนิกส์ไว้ว่า วิธีโฟนิกส์เป็นการนำหลักการทางภาษาศาสตร์มาใช้ในการสอนอ่าน สอนเขียน โฟนิกส์ (Phonic) เป็นคำคุณศัพท์ คำนาม คือ Phone แปลว่า เสียง ในที่นี้หมายถึงเสียงในภาษา นั่นคือ เสียงพยัญชนะ และเสียงสระ คำประกอบขึ้นด้วยพยัญชนะ สระ และ/หรือ ตัวสะกด วิธีนี้ใช้สีเป็นตัวกำหนดเสียง (สระหรือพยัญชนะ) เช่น คำที่ประสมด้วยสระอา ในหน้าเดียวกัน สระอาอาจใช้สีแดงทั้งหน้า ทุกครั้งที่เด็กได้ยินเสียงสระอา ก็จะเห็นสีแดงทุกครั้ง ตัวสระอาเท่านั้นที่เป็นสีแดง ส่วนตัวพยัญชนะที่ประกอบขึ้นเป็นคำอาจมีสีอื่น การที่นักเรียนได้ยินเสียงอา และมองเห็นตัวลาก

ข้างสีแดง จะช่วยให้เด็กเห็นความสัมพันธ์ระหว่างเสียงสระกับสี และรูปทรง เมื่อเด็กเข้าใจ จำได้ จะช่วยให้เด็กถ่ายโยงความรู้ได้ เมื่อพบคำอื่นที่ประสมด้วยสระอาก็จะทำให้เด็กอ่านได้ เสียงพยัญชนะเดี่ยว พยัญชนะควบกล้ำ ตัวสะกดก็ใช้หลักอันเดียวกัน

4) แนวคิดการสอนแบบตรึงสระ

กรรณิการ์ พวงเกษม (2535 : 69-70) ได้กล่าวถึงแนวคิดการสอนแบบตรึงสระไว้ว่า การสอนอ่านแบบนี้จะหาสระไว้ก่อน แล้วหาพยัญชนะมาประสม โดยเปลี่ยนพยัญชนะไปเรื่อยๆ เช่น

หาสระอา พยัญชนะอาจจะเป็น ก ข ต บ ป พ ง ...

หาสระอุ พยัญชนะอาจจะเป็น ค ป ด ง ร ห ช ...

หาสระโ อ พยัญชนะอาจจะเป็น ก ต ป อ ...

หาสระเอา พยัญชนะอาจจะเป็น ก ต ง บ ร ... ฯลฯ

5) แนวคิดการสอนทักษะการอ่าน

เมอร์เซอร์และเพ็จ (Mercer and Paige 2005) ได้กล่าวถึงแนวคิดการสอนทักษะการอ่านไว้ว่าวิธีสอนทักษะการอ่านและสื่อการสอนทักษะการอ่านได้รับการพัฒนาขึ้นอย่างมากมาย แต่สำหรับการสอนอ่านเบื้องต้นนั้น จะมีวิธีการที่จำเป็นอยู่ 2 วิธี คือ วิธีการสอนย้าตัวอักษร (Code-emphasis approach) และวิธีการสอนย้าความหมาย (Meaning-emphasis approach) ซึ่งทั้งสองวิธีการนี้มีความแตกต่างกันเบื้องต้น ก็คือ วิธีการสอนย้าตัวอักษรจะเป็นวิธีที่ใช้สอนเป็นอันดับแรกก่อน ส่วนวิธีการสอนย้าความหมายจะเป็นวิธีที่ใช้สำหรับสอนเป็นอันดับต่อไป โดยที่วิธีการทั้งสองจะมีความสัมพันธ์กัน การสอนอ่านในช่วงเริ่มต้น จะเน้นกฎการออกเสียงของตัวอักษร องค์ประกอบต่างๆ ของคำ ซึ่งก็คือวิธีการสอนย้าตัวอักษร ส่วนวิธีการสอนย้าความหมายจะเป็นวิธีพื้นฐานสำหรับการสอนอ่านโดยธรรมชาติ ซึ่งมักจะใช้สอนอ่านคำต่างๆ ไป

กระบวนการสอนย้าตัวอักษร (Code-emphasis program) จะเริ่มสอนจากคำที่ประสมด้วย พยัญชนะ และสระที่มีเสียงเหมือนกันในคำที่ต่างกัน ความชัดเจนในความสัมพันธ์ของเสียงที่ประสมกันจะทำให้ผู้อ่านสามารถอ่านคำที่ไม่รู้จักได้ โดยการประสมเสียงเข้าด้วยกัน ดังนั้นเมื่อผู้อ่านรู้ตัวอักษร รู้ความสัมพันธ์ของเสียงตัวอักษร ก็สามารถอ่านคำใหม่ที่ไม่ได้สอนได้ด้วยตนเอง

กระบวนการสอนย้าความหมาย (Meaning-emphasis program) จะเริ่มต้นสอนจากคำที่พบเจอบ่อยๆ โดยอยู่บนพื้นฐานที่ว่า คำนั้นเป็นคำที่คุ้นเคยสำหรับผู้อ่านและง่ายที่จะเรียนรู้ ผู้เรียนจะได้เรียนรู้จากการฝึกระบุคำโดยการทดสอบความหมายและตำแหน่งในบริบทต่างๆ และได้รับการกระตุ้นให้ใช้เทคนิคต่างๆ อย่างหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นการใช้รูปภาพ บริบทของ

เรื่องราว ตัวอักษรต้นแบบ และรูปแบบของคำ ในคำต่างๆ ที่ไม่สามารถอ่านได้ โดยวิธีการสอน ย้ำตัวอักษร กระบวนการนี้จะช่วยให้ผู้อ่านสามารถอ่านคำนั้นๆ ได้มากขึ้น

วิธีการสอนย้ำตัวอักษร ได้รับการพิจารณาว่า มีประสิทธิภาพมากในการสอน ถอดรหัสตัวอักษร การเรียนการสอนที่เป็นระบบในระยะแรกเริ่ม ในหน่วยเสียงที่จำเป็นสำหรับ ผู้อ่าน ผู้อ่านจะสามารถอ่านได้ด้วยตนเอง เร็วกว่าการเรียนการสอนหน่วยเสียงที่มีความล่าช้าและ ไม่เป็นระบบ นักวิจัยส่วนใหญ่ ระบุว่า พื้นฐานการทำความเข้าใจ การรับรู้คำที่ถูกต้องแม่นยำ จะ ประสบความสำเร็จได้โดยผ่านการฝึกถอดรหัสตัวอักษรอย่างระมัดระวังและฝึกฝนตลอดเวลา ดังนั้น การฝึกถอดรหัสตัวอักษร หรือสื่อการสอนที่เกี่ยวข้องกับการฝึกหน่วยเสียงมีความจำเป็น สำหรับการอ่านเพื่อความเข้าใจและการอ่านในขั้นที่สูงขึ้นไป

ส่วนวิธีการสอนย้ำความหมาย มีความสำคัญต่อการสอนย้ำตัวอักษรก็คือ ช่วย ให้ความสามารถในการอ่านคำนั้นคงสภาพไว้ได้ ในการเรียนการสอนภาษาโดยทั่วไป จะใช้วิธีการ สอนที่เน้นความหมายที่เป็นปัจจุบันในการสอนอ่านเบื้องต้น ซึ่งจะใช้การสอนให้ใกล้เคียงกับ ธรรมชาติที่เกิดขึ้น การสอนโดยตรง การสอนให้เห็นภาพ ในบางภาษาการฝึกทักษะการอ่านที่มี หน่วยเสียงประกอบ ก็ยังไม่สอนทักษะนั้นโดยตรง แต่จะสอนโดยการอ่านตามธรรมชาติมากกว่า โดยสิ่งที่มีส่วนช่วยในการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจความหมาย ได้แก่ นิทาน บทอ่านที่มีท่วงทำนอง ไพเราะ เรื่องราวจากการเขียน การฟังเทปบันทึกเสียงที่สนใจ และหนังสือต่างๆ

จะเห็นได้ว่า วิธีการสอนอ่านทั้งสองวิธี มีประโยชน์ต่อการสอนอ่านเบื้องต้น อย่างมาก ทั้งนี้ มีงานวิจัยหลายอย่างที่ระบุว่า การสอนย้ำตัวอักษรมีความจำเป็นพิเศษสำหรับเด็กที่มี ปัญหาทางการเรียนรู้ เด็กที่มีความล่าช้า หรือเด็กด้อยโอกาสต่างๆ แต่ทั้งนี้ในการสอนอ่าน เบื้องต้นนั้นก็ไม่ควรจะละทิ้งเรื่องของความเข้าใจด้วย ดังนั้น การประสบความสำเร็จในการอ่าน จำเป็นจะต้องมีความเชี่ยวชาญในการจำแนกแยกแยะคำ พอๆ กับการเข้าใจความหมายของคำ และ จำเป็นที่จะต้องมีการรักษาความพอดีในการสอนอ่านระหว่างการสอนย้ำตัวอักษรและการสอนย้ำ ความหมายเพื่อพัฒนาการอ่านที่มีประสิทธิภาพต่อไป

ด้วยแนวคิดและทฤษฎีทั้ง 5 ประการดังกล่าว จึงอาจสรุปได้ว่า วิธีจัดประสบการณ์ ทางการอ่าน เป็นวิธีการสอนอ่านที่เริ่มต้นพัฒนาการอ่านของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้จากการ สร้างประสบการณ์การรับรู้ภาษาที่มีความหมายและใกล้เคียงกับประสบการณ์เดิมของเด็กก่อน โดย อาศัยแนวคิดจากทฤษฎีการรับรู้(ประเทิน มหาจันทร์ 2530) ที่ได้ระบุไว้ว่าการที่เด็กจะตอบสนอง ต่อ “คำ” คำใดคำหนึ่ง หรือความเข้าใจความหมายของคำนั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิมของเด็กเป็น สำคัญด้วย ซึ่งสอดคล้องกับหลักการของทฤษฎีการสอนอ่าน(สำนักงานคณะกรรมการการ ประถมศึกษาแห่งชาติ 2539) ที่ได้ระบุไว้ว่า การอ่านคือการสร้างความหมายของสัญลักษณ์จาก

กระบวนการคิด การที่เด็กจะอ่านได้หรือไม่ได้ จึงขึ้นอยู่กับกระบวนการคิด ประสบการณ์เดิมต่างๆ ของเด็กด้วยเช่นกัน เมื่อเด็กได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาที่มีความหมายแล้ว ในขั้นตอนต่อไปเด็กจะได้รับการพัฒนาการอ่านจากการฝึกและช่วยเหลือในการจำแนกแยกแยะเสียงต่างๆ ของคำ รวมทั้งการฝึกออกเสียงตามสัญลักษณ์ตัวอักษรที่ปรากฏ โดยใช้วิธีการสอนตามแนวคิดการสอนหน่วยเสียงหรือวิธีโฟนิกส์(ผดุง อารยะวิญญู 2546) ซึ่งใช้สีของตัวอักษรเป็นรหัสที่ช่วยในการจำแนกเสียง รวมทั้งใช้แนวคิดว่าวิธีสอนแบบตรึงสระ(กรรมจักร พวงเกษม 2535) เข้ามาประยุกต์กับการสอนหน่วยเสียงด้วย เนื่องจากผลการประเมินการอ่านของตัวอย่างที่ใช้ศึกษาพบว่าเด็กมีปัญหาในการจำแนกเสียงสระ ดังนั้นการจัดประสบการณ์ในการฝึกจำแนกเสียงและออกเสียงนี้ จึงใช้รหัสสีแทนเสียงสระที่แตกต่างจากรหัสสีแทนเสียงของตัวอักษรอื่นๆ และจากแนวคิดการสอนทักษะการอ่าน (Mercer and Paige 2005) ที่ได้ระบุไว้ว่า การประสบความสำเร็จในการอ่านจำเป็นจะต้องมีความเชี่ยวชาญในการจำแนกแยกแยะคำ พอๆ กับการเข้าใจความหมายของคำ และจำเป็นที่จะต้องมีการรักษาความพอดีในการสอนอ่านระหว่างการสอนย่ำตัวอักษรและการสอนย่ำความหมายเพื่อพัฒนาการอ่านที่มีประสิทธิภาพต่อไปด้วย ดังนั้น วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน จึงเป็นวิธีสอนอ่านที่มุ่งสอนให้เด็กได้รับประสบการณ์ทางการอ่านทั้ง 2 ด้านด้วยกัน นั่นคือ ประสบการณ์ในการอ่านและจำคำ จากความเข้าใจความหมาย กับประสบการณ์ในการอ่านและจำคำ จากการสอนหน่วยเสียงของตัวอักษร โดยเริ่มต้นสอนให้เข้าใจความหมายของคำจากบริบทเรื่องราวที่ใกล้เคียงกับประสบการณ์เดิมของเด็กก่อน แล้วจึงสอนการจำแนกแยกแยะสัญลักษณ์ของคำ หรือตัวอักษรตาม อย่างเป็นลำดับขั้นต่อเนื่องกัน

3.4 ขั้นตอนการสอนโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน

จากหลักการและทฤษฎีที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ขั้นตอนการสอนโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่านจึงได้รับการพัฒนาขึ้น โดยแบ่งออกได้เป็น 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟังและเล่าเรื่องย้อนกลับ

จุดมุ่งหมาย เพื่อให้นักเรียนเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่องที่ฟังได้

- 1) ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง โดยใช้เทคนิคการอ่านเชิงเล่าเรื่องที่เร้าความสนใจ ไม่ใช่อ่านตามหนังสือไปเรื่อยๆ
- 2) เมื่อครูอ่านเรื่องจบแล้ว ให้นักเรียนตอบคำถามจากเรื่องที่ฟัง
- 3) ครูให้นักเรียนเล่าเรื่องที่ได้อ่านย้อนกลับให้ครูฟัง ถ้านักเรียนลืมเนื้อเรื่อง ให้ครูใช้คำถาม ถามนำเพื่อช่วยให้นักเรียนระลึกถึงเนื้อเรื่องได้

การประเมินผล สังเกตการตอบคำถามและการเล่าเรื่องย้อนกลับของนักเรียน

ขั้นที่ 2 ครูอ่านให้นักเรียนฟังและชี้คำตามเสียง

จุดมุ่งหมาย เพื่อให้ให้นักเรียนรู้จักคำต่างๆ จากเรื่องที่ฟังและดู

1) ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟังอีกครั้ง โดยให้นักเรียนเป็นผู้ชี้คำในหนังสือจากซ้ายไปขวา จนจบเรื่องเพื่อฝึกการสังเกตรูปคำ ฝึกการเคลื่อนไหวสายตาจากซ้ายไปขวา และฝึกจำแนกคำจากการฟังกับการใช้สายตา

2) ครูต้องอ่านเรื่องตามคำที่นักเรียนชี้ โดยไม่อ่านเร็วหรือช้าเกินไป

การประเมินผล สังเกตการชี้รูปคำต่างๆ ในเนื้อเรื่องที่สอดคล้องกับเสียงที่ฟัง

ขั้นที่ 3 ครูอ่านให้นักเรียนฟังและค้นหาคำ

จุดมุ่งหมาย เพื่อให้นักเรียนสามารถจำแนกคำและค้นหาคำที่กำหนดในเนื้อเรื่องได้

1) ครูอ่านออกเสียงคำที่มีอยู่ในเรื่อง 1 คำ แล้วให้นักเรียนฟังและอ่านออกเสียงคำนั้นตาม

2) ครูอ่านออกเสียงคำเดิมนั้นอีกครั้ง แล้วให้นักเรียนค้นหาคำที่ครูอ่านจากในเนื้อเรื่อง

3) ถ้านักเรียนยังค้นหาคำไม่ได้ ให้ครูใช้บัตรคำคำนั้นชูให้เด็กดู และอ่านออกเสียงตามอีกครั้ง แล้วจึงให้นักเรียนค้นหาคำนั้นในเรื่องอีกที

4) เมื่อนักเรียนพบคำที่กำหนดแล้ว ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำนั้นอีกครั้ง

การประเมินผล สังเกตการค้นหาคำที่กำหนดให้จากในเนื้อเรื่อง

ขั้นที่ 4 นักเรียนฝึกอ่านคำตามหน่วยเสียง

จุดมุ่งหมาย เพื่อให้นักเรียนสามารถจำแนกเสียงตัวอักษรและอ่านออกเสียงคำที่กำหนดได้

1) ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่ค้นหาได้จากขั้นที่ผ่านมา จากบัตรคำที่ใช้สีเป็นรหัสแทนหน่วยเสียงพยัญชนะ เสียงสระและเสียงตัวอักษรอื่นๆ ที่ต่างกัน

2) ครูเปลี่ยนพยัญชนะต้นตัวใหม่แทนพยัญชนะต้นในโครงสร้างของคำเดิมแล้วให้นักเรียนฝึกอ่านคำใหม่นั้น ถ้าอ่านไม่ได้ ครูจะอ่านให้ฟัง 1 ครั้ง แล้วให้นักเรียนอ่านตาม

3) ครูเปลี่ยนพยัญชนะต้นตัวใหม่แทนพยัญชนะต้นตัวเดิม แล้วให้นักเรียนฝึกอ่านคำใหม่ที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม จนคล่องและอ่านได้ด้วยตนเอง

การประเมินผล สังเกตการอ่านออกเสียงคำที่กำหนดให้

ขั้นที่ 5 นักเรียนฝึกอ่านซ้ำทำความเข้าใจ

จุดมุ่งหมาย เพื่อให้ให้นักเรียนสามารถอ่านคำและบอกความหมายของคำที่กำหนดได้

- 1) ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำเดิมที่ค้นหาได้และคำใหม่ที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงพยัญชนะต้นที่เคยฝึกในขั้นที่ 4 โดยใช้บัตรคำไม่มีสีบอกรหัสแทนหน่วยเสียงอีก
- 2) ครูให้นักเรียนบอกความหมายของคำที่อ่าน ตามประสบการณ์ทางภาษาของตนทีละคำ

การประเมินผล สังเกตการอ่านคำและการบอกความหมายของคำที่กำหนดให้

4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวอย่างที่ใช้ศึกษา

4.1 ข้อมูลเกี่ยวกับประวัติของตัวอย่างที่ใช้ศึกษา

1) ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ครูประจำชั้น

ตัวอย่างที่ใช้ศึกษา คือ เด็กชายเก่ง (นามสมมติ) เพศชาย อายุ 13 ปี กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนวัดวังน้ำเย็น อำเภอบางปลาม้า จังหวัดสุพรรณบุรี มีประวัติผลการเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ดังนี้ วิชาภาษาไทย ได้คะแนนร้อยละ 56 วิชาภาษาอังกฤษ ได้คะแนนร้อยละ 52 เมื่อจัดลำดับผลการเรียนภายในห้องแล้ว เด็กชายเก่งจะอยู่ในกลุ่ม 3 ลำดับสุดท้ายของห้อง ปัญหาทางการอ่านของเด็กได้แก่ อ่านคำบางคำผิด อ่านประสมคำผิด อ่านสะกดคำไม่ได้ อ่านเดาคำ จำคำศัพท์ได้น้อย จำเนกเสียงสระหรือเสียงพยัญชนะผิด ตัวอย่างคำที่อ่านผิดหรืออ่านไม่ได้ ได้แก่ คำว่า เคน ถือ ช่วย เมียน พรวน แปลง ดาว หวาน ร้ว วิ่ง เลือด เรื่อง เหลี่ยม ราก ความ ท้าย เพื่อน รีบ ฯลฯ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นคำที่ประสมด้วยพยัญชนะและสระที่มีความซับซ้อน เช่น เสียงพยัญชนะควบกล้ำ เสียงสระประสม เป็นต้น จึงส่งผลให้เด็กไม่สามารถอ่านประโยคหรืออ่านข้อความต่างๆ ในหนังสือเรียนได้ด้วยตนเอง

2) ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้ปกครอง

ตัวอย่างที่ใช้ศึกษา มีประวัติการคลอดที่บ้าน คลอดโดยอาศัยหมอประจำหมู่บ้านและคลอดตามปกติ ไม่มีประวัติการเจ็บป่วยใดๆ มีพี่น้องทั้งหมด 4 คน เป็นคนที่ 3 มีพี่ชาย 2 คน และน้องชาย 1 คน พี่น้องมีประวัติด้านการเรียนที่ดี ยกเว้นเด็กชายเก่งเพียงคนเดียวที่มีปัญหาเรื่องการอ่านหนังสือ การสอนการบ้านจะมีพ่อเป็นคนสอนแต่ไม่ค่อยมีเวลา ส่วนแม่จะไม่ได้สอนเพราะอ่านหนังสือไม่ค่อยเก่ง และมีประวัติผลการเรียนต่ำ แบบเดียวกันกับเด็กชายเก่ง นอกจากนี้เด็กชายเก่งเคยมีประวัติการประสบอุบัติเหตุที่ส่งผลกระทบให้ศีรษะได้รับการกระทบกระเทือน มี

อาการมีน มีแผลถลอกบริเวณแขน คิ้วเปิด ซึ่งใช้เวลารักษาจนหายประมาณ 1 เดือน โดยไม่ได้รับการรักษาที่โรงพยาบาล แต่ทำการรักษาเองที่บ้าน

3) ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เพื่อนนักเรียน

ตัวอย่างที่ใช้ศึกษา มีปัญหาในเรื่องการอ่านหนังสือ อ่านคำที่อยู่ในหนังสือ เรียนไม่ค่อยได้ หรืออ่านค่าง่ายๆ บางคำไม่ค่อยได้ เช่น คำว่า เรือ ถือ มือ เสียง เท้า หัว เป็นต้น มีผลการเรียนต่ำกว่าเพื่อนๆ ส่วนใหญ่ในห้อง เพราะอ่านหนังสือเรียนไม่ได้ เวลาอ่านหนังสือมักจะสะกดคำบ่อยๆ แต่ก็อ่านไม่ได้หรืออ่านไม่ถูกซักที จึงต้องคอยให้เพื่อนช่วยบอก ช่วยอ่านหนังสือให้ฟัง รวมทั้งให้ลอกการบ้านด้วย นอกจากนี้ยังมีปัญหาในการจำคำ จำคำศัพท์ต่างๆ ได้น้อย จึงใช้วิธีเดาคำเวลาอ่านคำไหนไม่ออก จึงทำให้อ่านผิดหรืออ่านหนังสือไม่คล่อง

4) ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ตัวอย่างที่ใช้ศึกษา

ตัวอย่างที่ใช้ศึกษา ชอบเรียนวิชาภาษาไทย เพราะได้รับการช่วยเหลือ สนับสนุนอย่างดีในการเรียน และวิชาการทำงานพื้นฐานอาชีพ เพราะรู้สึกสนุกและรู้เรื่องดีกว่าวิชาอื่นๆ วิชาที่เรียนไม่รู้เรื่องคือ วิชาวิทยาศาสตร์ มีเพื่อนสนิทประมาณ 10 คน มีนิสัยคล้ายกัน รับรู้ปัญหาเรื่องการอ่านของตนเองคืออ่านหนังสือไม่ค่อยได้ โดยเฉพาะคำที่มีส่วนประกอบหลายอย่าง เช่น คำที่ประสมด้วยสระประสม หรือคำที่ประสมด้วยสระที่ไม่ค่อยได้พบบ่อย เช่น สระเอา สระอำ สระไอ เป็นต้น จึงเอาตัวรอดโดยการถามเพื่อน ให้เพื่อนบอกแล้วจำ แก้ปัญหาเรื่องเรียนโดยการอาศัยเพื่อนบอก ทำการบ้านก็ลอกการบ้านจากเพื่อนบ่อยๆ

4.2 ผลการประเมินคัดแยกความบกพร่องทางการเรียนรู้

ผลการประเมินคัดแยกความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้แบบสำรวจเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ (ผดุง อารยะวิญญู 2544) พบว่า เด็กชายเก่งมีปัญหาทางการอ่านอยู่ในระดับตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 6 มีปัญหาทางการเขียนอยู่ในระดับตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 5 และมีปัญหาทางการจำตัวเลขอยู่ในระดับตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 3

จากผลการประเมินคัดแยกความบกพร่องทางการเรียนรู้พบว่า เด็กชายเก่งมีปัญหาทางการเรียนรู้อยู่ในระดับตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ต่ำกว่า เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 10 อยู่ 3 ด้าน ด้วยกัน คือ ด้านการอ่าน ด้านการเขียน และด้านการจำตัวเลข เมื่อวิเคราะห์ความสำคัญแล้ว ผู้วิจัยเห็นว่า ปัญหาทางการอ่านเป็นปัญหาสำคัญที่สุดที่ส่งผลให้เด็กเกิดปัญหาด้านอื่นๆ ตามมา ทั้งนี้เพราะว่าการอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญยิ่งในการศึกษาหาความรู้และนำความรู้มาประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเอง และผู้อื่น นั่นคือ ถ้าสามารถพัฒนาการอ่านให้ดีขึ้น ก็ส่งผลให้ความสามารถในการเขียน การจำตัวเลข หรือการเรียนด้านอื่นๆ ดีขึ้น ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเลือกแก้ปัญหาทางการอ่านของเด็กชาย

เก่ง เพื่อช่วยให้เด็กมีทักษะพื้นฐานในการศึกษาหาความรู้จนสามารถนำไปพัฒนาทักษะด้านอื่นๆต่อไปได้

4.3 ผลการประเมินความสามารถทางการอ่านภาษาไทย

ผลการประเมินความสามารถทางการอ่านภาษาไทย โดยใช้แบบทดสอบคัดกรองความบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้านการอ่าน (กรมวิชาการ, ศูนย์แนะแนวการศึกษาและอาชีพ 2546) พบว่า เด็กชายเก่ง มีปัญหาในการอ่านคำประเภทต่างๆ ดังนี้

- 1) มีปัญหาในการอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้นและสระเดี่ยวในระดับปานกลาง นั่นคือ มีคำในแบบทดสอบที่อ่านไม่ได้ จำนวน 7 คำ จากทั้งหมด 17 คำ ได้แก่คำว่า “ถือ”, “ขณะ”, “สะ”, “ไหล”, “ผล”, “ใน” และคำว่า “มะ”
- 2) มีปัญหาในการอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้น สระเดี่ยว และวรรณยุกต์ในระดับปานกลาง นั่นคือ มีคำในแบบทดสอบที่อ่านไม่ได้ จำนวน 7 คำ จากทั้งหมด 14 คำ ได้แก่คำว่า “ไว้”, “เจ้า”, “เห่า”, “อยู่”, “ไม้”, “แม่” และคำว่า “แต่”
- 3) มีปัญหาในการอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้น สระเดี่ยว และตัวสะกดในระดับมาก นั่นคือ มีคำในแบบทดสอบที่อ่านไม่ได้ จำนวน 11 คำ จากทั้งหมด 14 คำ ได้แก่คำว่า “แปลง”, “ดอก”, “ดาว”, “ชิน”, “โปรด”, “ความ”, “ดู”, “ราก”, “ฟาด”, “ถาง” และคำว่า “รีบ”
- 4) มีปัญหาในการอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้น สระเดี่ยว ตัวสะกด และวรรณยุกต์ในระดับมาก นั่นคือ มีคำในแบบทดสอบที่อ่านไม่ได้ จำนวน 6 คำ จากทั้งหมด 8 คำ ได้แก่คำว่า “แก่น”, “หวาน”, “ข้าง”, “โส่ง”, “ท้าย”, “วิ่ง”, “แรง” และคำว่า “ซึ่ง”
- 5) มีปัญหาในการอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้นและสระประสม ในระดับมาก นั่นคือ มีคำในแบบทดสอบที่อ่านไม่ได้ จำนวน 6 คำ จากทั้งหมด 7 คำ ได้แก่คำว่า “เขา”, “ตัว”, “หัว”, “กลัว”, “วิว” และคำว่า “เรือ”
- 6) มีปัญหาในการอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้น สระประสม และวรรณยุกต์ในระดับมาก นั่นคือ มีคำในแบบทดสอบที่อ่านไม่ได้ จำนวน 7 คำ จากทั้งหมด 7 คำ ได้แก่คำว่า “กลัว”, “รั้ว”, “เจ้า”, “เห่า”, “เสือ”, “เห้ง” และคำว่า “เตื่อ”
- 7) มีปัญหาในการอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้น สระประสม และตัวสะกดในระดับมาก นั่นคือ มีคำในแบบทดสอบที่อ่านไม่ได้ จำนวน 5 คำ จากทั้งหมด 5 คำ ได้แก่คำว่า “พรวน”, “เรื่อง”, “เดี่ยว”, “เสียง” และคำว่า “เลือด”

8) มีปัญหาในการอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้น สระประสม ตัวสะกด และวรรณยุกต์ในระดับมาก นั่นคือ มีคำในแบบทดสอบที่อ่านไม่ได้ จำนวน 6 คำ จากทั้งหมด 6 คำ ได้แก่คำว่า “เมี้ยน”, “เบี้ยว”, “เหลียม”, “เพื่อน”, “เอี่ยม” และคำว่า “เปื่อน”

9) มีปัญหาในการอ่านคำที่มีสระเปลี่ยนรูปในระดับมาก นั่นคือ มีคำในแบบทดสอบที่อ่านไม่ได้ จำนวน 11 คำ จากทั้งหมด 14 คำ ได้แก่คำว่า “เดิน”, “ช่วย”, “นั่น”, “สวน”, “ด้วย”, “วัง”, “ก็”, “มัน”, “จลวย”, “ล้ง” และคำว่า “ซัก”

จากผลการประเมินความสามารถทางการอ่านภาษาไทย พบว่า เด็กชายเก่งมีปัญหาในการอ่านคำทุกประเภท โดยจะมีปัญหาในการอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้นและสระเดียวกับคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระเดี่ยวและวรรณยุกต์ อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนคำในประเภทที่เหลือมีปัญหาอยู่ในระดับมาก ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาวิเคราะห์ประเภทของคำที่เด็กมีปัญหาทางการอ่านจากเอกสาร ตำราที่เกี่ยวข้อง แล้วจึงเลือกประเภทของคำที่นำมาสอนโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน โดยพิจารณาเลือกจากประเภทของคำที่สามารถพัฒนาทักษะการอ่านให้เพิ่มขึ้นได้ง่าย ประเภทของคำที่ไม่มีโครงสร้างซับซ้อนมากเกินไป และประเภทของคำที่สามารถพัฒนาทักษะการอ่านได้ในเวลาที่เหมาะสมกับตัวอย่างที่ใช้ศึกษา มีประเภทของคำที่นำมาพัฒนาทักษะการอ่านโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ดังนี้

- (1) คำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้นและสระเดี่ยว
- (2) คำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระเดี่ยวและวรรณยุกต์
- (3) คำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระเดี่ยวและตัวสะกด
- (4) คำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้นและสระประสม
- (5) คำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระประสมและวรรณยุกต์
- (6) คำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระประสมและตัวสะกด

ทั้งนี้ ในประเภทของคำ ข้อ (1) และ ข้อ (2) ผู้วิจัยเลือกมาเพื่อเสริมทักษะการอ่านของตัวอย่างที่ใช้ศึกษาให้เพิ่มขึ้นจากเดิม ส่วนในประเภทของคำ ข้อ (3), ข้อ (4), ข้อ (5) และข้อ (6) ผู้วิจัยเลือกมาเพื่อสร้างทักษะการอ่านของตัวอย่างที่ใช้ศึกษาให้มีเพิ่มขึ้น อันจะส่งผลให้ปัญหาทางการอ่านของตัวอย่างที่ใช้ศึกษาลดลงจากเดิม โดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่านดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

5.1 งานวิจัยในประเทศ

1) สมคิด บุญบูรณ์ (2546 : บทคัดย่อ) ทำการศึกษาความสามารถด้านการอ่านภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีการสอนอ่านตามแบบ ซึ่งมีกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษา คือ นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านห้วยไคร้ จำนวน 8 คน และใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน วันละ 20 นาที รวม 32 ครั้ง ผลการวิจัยสรุปได้ว่า เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน มีความสามารถในการอ่านภาษาไทยหลังจากได้รับการสอนอ่านตามแบบสูงขึ้น และเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่านภาษาไทยก่อนและหลังจากการใช้วิธีการสอนอ่านตามแบบ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2) อัจฉรา นาคทรัพย์ (2546 : บทคัดย่อ) ทำการศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน โดยวิธีการสอนอ่านเป็นคำ ซึ่งมีกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาคือ นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านห้วยไคร้ จำนวน 8 คน และใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 20 นาที รวม 40 ครั้ง ผลการวิจัยสรุปได้ว่า เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ที่ได้รับการสอนอ่านเป็นคำ มีความสามารถอ่านคำอยู่ในระดับดี และเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่ได้รับการสอนอ่านเป็นคำ มีความสามารถอ่านคำหลังการสอนอ่านเป็นคำ สูงกว่าก่อนการสอนอ่านเป็นคำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3) อรัญญา เชื้อทอง (2546 : บทคัดย่อ) ทำการศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการอ่านคำยากของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ในสถานศึกษาที่จัดการเรียนร่วมโดยใช้บทร้อยกรอง ซึ่งมีกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษา คือ นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนตากสินราชานุสรณ์ จำนวน 6 คน และใช้เวลาในการทดลอง 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 ครั้ง ครั้งละ 40 นาที ผลการวิจัยสรุปได้ว่า เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ที่ได้รับการสอนอ่านคำยาก โดยใช้บทร้อยกรองมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านคำยากหลังการทดลองอยู่ในระดับดี และเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ที่ได้รับการสอนอ่านคำยาก โดยใช้บทร้อยกรอง มีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านคำยาก ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1) บอนด์และไดค์สตรา (Bond and Dykstra 1967, อ้างถึงใน นวีลักษณ์ บุญยะกาญจน 2525 : 121) ทำการศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า ความสามารถในการอ่านชื่อตัวอักษร และความสามารถในการจำแนกเสียงของคำที่พุดมีความสัมพันธ์อย่างสูงกับความสามารถในการเข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่าน และความสามารถในการอ่านชื่อตัวอักษรยังเป็นตัวพยากรณ์ที่ดีที่สุดสำหรับความสามารถในการอ่านคำ แม้จะใช้วิธีสอนต่างกัน

2) ทอมป์สัน (Thompson 1963, อ้างถึงใน นวีลักษณ์ บุญยะกาญจน 2525 : 122) ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของเสียงกับความสามารถในการอ่านของเด็กในระยะแรกเข้าเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และระยะจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า ความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของเสียงมีสหสัมพันธ์สูงกับความสำเร็จในการอ่านของเด็ก โดยพบว่า เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้จำนวน 24 คน มีความสามารถในการจำแนกเสียงอย่างเพียงพอตั้งแต่แรกเข้าเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึง 16 คน ส่วนเด็กที่อ่านได้ไม่ดี 24 คน จะมีเพียง 1 คน ที่มีความสามารถในการจำแนกเสียงมาก่อน

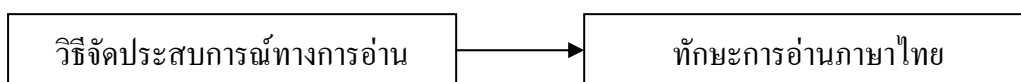
3) ชาร์ดและออสบอร์น (Chard and Osborn 1999 : Abstract) ทำการศึกษาวิธีการสอนการจำหน่วยเสียงและการจำคำ เพื่อที่จะนำมาใช้ช่วยเหลือเด็กที่มีความบกพร่องด้านการอ่าน โดยครอบคลุมประเด็นที่เกี่ยวกับการอ่าน ดังนี้ คือ การพัฒนาภาษาพูด การตระหนักในการรับรู้ตัวอักษร การอ่านออกเสียง และการอ่านได้ด้วยตนเอง ซึ่งวิธีสอนเหล่านี้จะช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จในการเรียนรู้การอ่าน วิธีการสอนการจำหน่วยเสียงและการจำคำ ได้แก่ การสอนการจำคำ การเชื่อมโยงคำกับหน่วยเสียง การสอนพยัญชนะ การตระหนักในการรับรู้หน่วยเสียง ความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรกับเสียง ฯลฯ

4) มาร์ติน (Martin 2005 : Abstract) ทำการศึกษาผลของการใช้โปรแกรมการสอนอ่านแบบโฟนิกส์ในลอนเซสตัน โดยศึกษาทดลองกับเด็กจำนวน 22 คน ในแถบเทศมานีเยตอนเหนือ เมืองลอนเซสตัน และเป็นการทดลองแบบนำร่องเพื่อจะแสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพของการสอนอ่านแบบโฟนิกส์ในหมู่เด็กๆ ที่มีอายุแตกต่างกัน ดำเนินการทดลองสอนอ่านแบบโฟนิกส์โดยใช้การสอนแปลสัญลักษณ์หน่วยเสียงและการจำคำ เป็นเวลา 3 เดือน แล้วทำการทดสอบการอ่านโดยใช้แบบทดสอบความคล่องแคล่วในการอ่านคำและแบบทดสอบย่อยด้านการระบุคำของวูดคอกซ์ ทดสอบก่อนและหลังการทดลอง ผลการวิจัยพบว่า เด็กกลุ่มที่มีความล่าช้าหลังทางการอ่านมากกว่า 12 เดือน จะต้องได้รับการสอนอ่านแบบโฟนิกส์ประมาณ 1 ปีขึ้นไปจึงจะดีขึ้น

ส่วนเด็กที่มีความล้าหลังทางการอ่านน้อยกว่า 12 เดือน สามารถพัฒนาทักษะการอ่านของตนเองจากการสอนอ่านแบบโฟนิกส์ได้ ในระยะเวลา 3 เดือน

จากงานวิจัยข้างต้น พบว่า ในการสอนอ่านเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ จำเป็นจะต้องใช้วิธีการที่หลากหลายประกอบกัน เพื่อให้ผลการสอนมีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์กับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้มากที่สุด ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาทักษะการอ่านภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน โดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษานี้ ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาค้นคว้า ตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ตัวอย่างที่ใช้ศึกษา
2. ตัวแปรที่ศึกษา
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ตัวอย่างที่ใช้ศึกษา

ตัวอย่างที่ใช้ศึกษา ในครั้งนี้ คือ เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน เพศชาย อายุ 13 ปี กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียน วัดวังน้ำเย็น จังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 1 คน มีขั้นตอนการประเมินคัดแยก ดังนี้

- 1) รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับประวัติของตัวอย่างที่ใช้ศึกษา จากครู ผู้ปกครอง เพื่อนนักเรียน และตัวเด็กเอง
- 2) ประเมินคัดแยกเด็กโดยใช้แบบทดสอบมาตรฐาน ในที่นี้ใช้แบบสำรวจเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ (ผดุง อารยะวิญญู 2544)
- 3) ประเมินความสามารถทางการอ่านภาษาไทย ในที่นี้ใช้แบบทดสอบคัดกรองความบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้านการอ่าน (กรมวิชาการ, ศูนย์แนะแนวการศึกษาและอาชีพ 2546)
- 4) เลือกเด็กที่ได้รับการตัดสินว่ามีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ในระดับที่ต่ำกว่าตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 10 จากแบบสำรวจเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ และมีผลการประเมินความสามารถทางการอ่านภาษาไทยอยู่ในระดับที่มีปัญหา

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น คือ วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน
ตัวแปรตาม คือ ทักษะการอ่านภาษาไทย

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ครั้งนี้ คือ

- 1) ชุดการสอนวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ซึ่งประกอบด้วย
 - 1.1) แผนการสอน จำนวน 30 แผน
 - 1.2) นิทาน 6 เรื่อง
 - 1.3) บัตรพยัญชนะสีคำ ขนาด 2 x 2 นิ้ว
 - 1.4) บัตรสระ วรรณยุกต์ และตัวสะกด สีแดง ขนาด 2 x 2 นิ้ว
 - 1.5) บัตรคำ ขนาด 4 x 8 นิ้ว
- 2) แบบทดสอบวัดการอ่านภาษาไทย ซึ่งประกอบด้วยข้อสอบทั้งหมด 30 ข้อ

4. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและพัฒนาตามขั้นตอน ดังนี้

- 1) การสร้างและหาคุณภาพชุดการสอนวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน

การสร้างชุดการสอนวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่านนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดให้มีแผนการสอนอ่านโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน นิทาน บัตรพยัญชนะ บัตรสระ บัตรวรรณยุกต์ บัตรตัวสะกด และบัตรคำ เพื่อช่วยให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมีความเหมาะสมตรงกับสภาพปัญหา ระดับการเรียนรู้และธรรมชาติการเรียนรู้ของตัวอย่างที่ใช้ศึกษา มีขั้นตอนการสร้างและพัฒนา ดังนี้

1.1) ศึกษาเอกสาร วารสาร ตำรา และรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่าน เทคนิค วิธีการที่ช่วยส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำ วิธีการในการสร้างนิทาน บัตรพยัญชนะ บัตรสระ บัตรวรรณยุกต์ บัตรตัวสะกด และบัตรคำ และกิจกรรมที่เหมาะสมกับตัวอย่างที่ใช้ศึกษา ตลอดจนหาความรู้จากผู้เชี่ยวชาญในด้านการสอนภาษาไทย การสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ และผู้เชี่ยวชาญในการสอนเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

1.2) กำหนดเนื้อหาการเรียน โดยนำคำศัพท์มาจากหนังสือเรียนภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1- 6 ซึ่งเป็นคำที่มีโครงสร้างสอดคล้องตรงกันกับประเภทคำที่เด็กมีปัญหาในการอ่าน มาสร้างเป็นหน่วยการเรียน จำนวน 6 หน่วยการเรียน ดังนี้

หน่วยที่ 1 เรื่องคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้นและสระเดี่ยว

หน่วยที่ 2 เรื่องคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระเดี่ยวและวรรณยุกต์

หน่วยที่ 3 เรื่องคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระเดี่ยวและตัวสะกด

หน่วยที่ 4 เรื่องคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้นและสระประสม

หน่วยที่ 5 เรื่องคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระประสมและวรรณยุกต์

หน่วยที่ 6 เรื่องคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระประสมและตัวสะกด

1.3) กำหนดรูปแบบ วิธีการดำเนินกิจกรรมและระยะเวลาในการสอนวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน โดยให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

1.4) นำชุดการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทย ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ และผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ตรวจสอบคุณภาพของชุดการสอนวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน และให้ข้อเสนอแนะจำนวน 3 ท่าน

1.5) ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบชุดการสอนและให้ข้อเสนอแนะ ข้อเสนอแนะ ดังนี้

1.5.1) ให้ปรับปรุงเกณฑ์การประเมินผลในแผนการสอนให้มีความชัดเจนมากขึ้น

1.5.2) ให้ปรับปรุงการใช้ภาษาในนิทาน จากภาษาพูดเป็นภาษาเขียน และให้ใช้คำที่มีความเหมาะสมสอดคล้องกับลักษณะของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

1.5.3) ให้ปรับปรุงสื่อการสอนให้มีความเหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนการสอนในแผนการสอน

1.6) ปรับปรุง แก้ไขชุดการสอน ตามข้อเสนอแนะและนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบอีกครั้ง เมื่อผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว จึงนำไปใช้กับตัวอย่างที่ใช้ศึกษาต่อไป

2) การสร้างและหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดการอ่านภาษาไทย

แบบทดสอบวัดการอ่านภาษาไทย ประกอบด้วย ข้อสอบที่เป็นบัตรคำทั้งหมด 30 คำ คำละ 1 ข้อ คิดเป็น 30 ข้อ เป็นแบบทดสอบที่วัดความสามารถทางการอ่านคำทีละคำ ซึ่งผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมาเพื่อใช้เป็นแบบทดสอบการอ่านที่เหมาะสมกับสภาพปัญหาทางการอ่านของตัวอย่างที่ใช้ศึกษาของการวิจัยในครั้งนี้ มีขั้นตอนการสร้างและพัฒนา ดังนี้

2.1) ศึกษาหนังสือเรียนวิชาภาษาไทยชุดพื้นฐานภาษา ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ เพื่อศึกษาหาคำศัพท์ในบทเรียนที่เหมาะสม

2.2) ศึกษาคู่มือหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) วิชาภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 เพื่อศึกษาจุดประสงค์การสอนวิชาภาษาไทย และวิธีการประเมินผลการสอนกลุ่มทักษะวิชาภาษาไทย

2.3) สร้างแบบทดสอบวัดการอ่านภาษาไทย โดยกำหนดคำที่สอดคล้องกับหนังสือเรียนวิชาภาษาไทยชุดพื้นฐานภาษา ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 และครอบคลุมเหมาะสมตามประเภทของคำที่ได้กำหนดไว้ในหน่วยการเรียนรู้ ครบทั้งหมด 6 หน่วยการเรียนรู้ โดยกำหนดคำจากหน่วยการเรียนรู้ หน่วยละ 5 คำ เท่าๆ กัน รวมเป็น 30 คำ นำมาเป็นแบบทดสอบ จำนวน 1 ชุด

2.4) เกณฑ์การให้คะแนนของแบบทดสอบวัดการอ่านภาษาไทย มีดังนี้

อ่านออกเสียงคำได้ถูกต้อง ให้ 1 คะแนน

อ่านออกเสียงคำผิดหรืออ่านไม่ได้ ให้ 0 คะแนน

แบบทดสอบทั้งหมด มีจำนวน 30 ข้อ มีคะแนนเต็ม คิดเป็น 30 คะแนน

2.5) นำแบบทดสอบทักษะการอ่านภาษาไทย ให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทย จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างคำศัพท์ภาษาไทยในแต่ละข้อของแบบทดสอบกับหลักสูตรระดับประถมศึกษา โดยใช้สูตร IOC ถ้าค่า IOC ของแบบทดสอบข้อใดมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 แสดงว่าแบบทดสอบข้อนั้นใช้ทำการทดสอบได้ แต่ถ้าค่า IOC ต่ำกว่า 0.5 แสดงว่าแบบทดสอบข้อนั้นใช้ทำการทดสอบไม่ได้ ต้องนำไปปรับปรุงแก้ไข โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

+1 เมื่อผู้เชี่ยวชาญแน่ใจว่าข้อสอบนั้นสอดคล้องตามหลักสูตรประถมศึกษา

0 เมื่อผู้เชี่ยวชาญไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นสอดคล้องตามหลักสูตรประถมศึกษา

-1 เมื่อผู้เชี่ยวชาญแน่ใจว่าข้อสอบนั้นไม่สอดคล้องตามหลักสูตรประถมศึกษา

สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือจากผู้เชี่ยวชาญ ใช้สูตร ดังนี้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 249)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC หมายถึง ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับหลักสูตรประถมศึกษา

$\sum R$ หมายถึง ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

N หมายถึง จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.6) ปรับปรุงแก้ไขแบบทดสอบวัดการอ่านภาษาไทย โดยตัดแบบทดสอบข้อที่มีค่าดัชนีน้อยกว่า 0.5 ออก แล้วหาคำศัพท์ใหม่ที่มีลักษณะเดียวกันนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบอีกครั้งจนได้ค่าดัชนีที่เหมาะสม และได้ข้อสอบครบทั้งหมด จำนวน 30 ข้อ

2.7) นำแบบทดสอบวัดการอ่านภาษาไทยที่แก้ไขปรับปรุงแล้ว ไปใช้จริงกับนักเรียนที่เป็นตัวอย่างในการศึกษาต่อไป

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

5.1 แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยแบบรายกรณี (Single Subject Design) โดยผู้วิจัยดำเนินการทดลองและทดสอบการอ่านภาษาไทยก่อนและหลังการสอน ตามแบบ ดังนี้ ตารางที่ 1 แบบแผนการทดลอง

ตัวอย่างที่ใช้ศึกษา	สอบก่อน	ทดลองสอน	สอบหลัง
E	T1	X	T2

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

เมื่อ E แทน ตัวอย่างที่ใช้ศึกษา

X แทน วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน

T1 แทน การทดสอบก่อนการสอนโดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน

T2 แทน การทดสอบหลังการสอนโดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน

5.2 วิธีดำเนินการทดลอง

1) ขั้นตอนการทดลอง

1.1) ผู้วิจัยทำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อขออนุญาตสถานศึกษาในการดำเนินการทดลองกับตัวอย่างที่ใช้ศึกษา ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548 เป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 30 นาที รวมทั้งสิ้น 30 ครั้ง

1.2) ผู้วิจัยดำเนินการคัดเลือกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ร่วมกับครูประจำชั้น และผู้ที่เกี่ยวข้อง จากการรวบรวมข้อมูลประวัติของเด็ก การประเมินคัดแยกและการประเมินความสามารถทางการอ่าน โดยทดสอบเด็กเป็นรายบุคคล

1.3) ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ของการทดลองและวิธีดำเนินการทดลองตามขั้นตอนการสอนโดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่านให้กับครูประจำชั้น ผู้ปกครองและตัวอย่างที่ใช้ศึกษา

1.4) ผู้วิจัยขออนุญาตดำเนินการทดลองตามขั้นตอนการสอนโดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่านกับตัวอย่างที่ใช้ศึกษา จากครูประจำชั้น ผู้ปกครองและตัวอย่างที่ใช้ศึกษาเอง

1.5) ผู้วิจัยดำเนินการสร้างความคุ้นเคยกับตัวอย่างที่ใช้ศึกษา โดยการพูดคุย การสัมภาษณ์และการเล่นเกมส่งเสริมการเรียนรู้ต่างๆ

1.6) ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบทักษะการอ่านภาษาไทยของตัวอย่างที่ใช้ศึกษาก่อนการสอนโดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน

1.7) ผู้วิจัยบันทึกคะแนนผลการทดสอบก่อนการสอนเก็บไว้ เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

2) ขั้นตอนทดลอง

2.1) ผู้วิจัยดำเนินการทดลองกับตัวอย่างที่ใช้ศึกษา โดยทดลองสอนเป็นรายบุคคล ณ ห้องเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งเป็นห้องสอนเสริมเด็กพิเศษของโรงเรียน ในช่วงเวลา 15.00 – 15.30 น. ซึ่งเป็นช่วงเวลาในการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนของโรงเรียน ตามขั้นตอนการสอนโดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ครูอ่านให้นักเรียนฟังและเล่าเรื่องย้อนกลับ ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง โดยใช้เทคนิคการอ่านเชิงเล่าเรื่องเพื่อสร้างความสนใจ แล้วให้นักเรียนตอบคำถามและเล่าเรื่องย้อนกลับให้ครูฟัง

ขั้นที่ 2 ครูอ่านให้นักเรียนฟังและชี้คำตามเสียง ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟังอีกครั้ง โดยให้นักเรียนเป็นผู้ชี้คำในหนังสือจากซ้ายไปขวาทีละคำจนจบเรื่อง เพื่อฝึกการสังเกตรูปคำและจำคำ

ขั้นที่ 3 ครูอ่านให้นักเรียนฟังและค้นหาคำ ครูอ่านออกเสียงคำในเนื้อเรื่องที่กำหนดไว้ ให้นักเรียนฟังและอ่านตาม แล้วค้นหาคำนั้นในเนื้อเรื่อง เมื่อค้นหาคำพบแล้วให้นักเรียนฝึกอ่านอีกครั้ง

ขั้นที่ 4 นักเรียนฝึกอ่านคำตามหน่วยเสียง ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่ค้นพบแล้ว จากบัตรคำที่มีรหัสสีแทนหน่วยเสียงตัวอักษรที่ต่างกัน แล้วฝึกอ่านคำใหม่ที่เกิดจากการเปลี่ยนพยัญชนะตัวใหม่แทนตัวเดิมเพิ่มเติมอีก

ขั้นที่ 5 นักเรียนฝึกอ่านซ้ำย้ำความหมาย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่เคยฝึก
ในขั้นที่ 4 อีกครั้ง โดยใช้บัตรคำที่ไม่มีรหัสสีแทนหน่วยเสียง พร้อมทั้งบอกความหมาย

2.2) ผู้วิจัยดำเนินการประเมินผลหลังการสอน ตามเกณฑ์การประเมินผลของ
แผนการสอนอ่าน โดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่านที่ละ 1 แผนการสอนตามลำดับ

2.3) ผู้วิจัยดำเนินการทดลองกับตัวอย่างที่ใช้ศึกษา ตามขั้นตอนการสอน โดยใช้
วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่านซ้ำ ขั้นที่ 1-5 โดยใช้นิทานประกอบทั้งหมด 6 เรื่อง เป็นเวลา
6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที รวมทั้งหมด 30 ครั้ง มีรายละเอียดแสดงตามตารางที่ 2
ดังนี้

ตารางที่ 2 กำหนดการทดลอง

สัปดาห์	วัน	เวลา	แผนการสอน	นิทาน (หน่วยการเรียนรู้)	คำศัพท์
1	จันทร์	15.00 – 15.30	แผนการสอนที่ 1	เรื่อง ชาลีทำบุญ (คำที่ประสมด้วย พยัญชนะและสระเดี่ยว)	พระ ถือ แตง ปลา หิว
	อังคาร	15.00 – 15.30	แผนการสอนที่ 2		
	พุธ	15.00 – 15.30	แผนการสอนที่ 3		
	พฤหัสบดี	15.00 – 15.30	แผนการสอนที่ 4		
	ศุกร์	15.00 – 15.30	แผนการสอนที่ 5		
2	จันทร์	15.00 – 15.30	แผนการสอนที่ 6	เรื่อง นาคีลดความอ้วน (คำที่ประสมด้วย พยัญชนะ สระเดี่ยวและ วรรณยุกต์)	ดำ มือ แห่ หม้อ สู้
	อังคาร	15.00 – 15.30	แผนการสอนที่ 7		
	พุธ	15.00 – 15.30	แผนการสอนที่ 8		
	พฤหัสบดี	15.00 – 15.30	แผนการสอนที่ 9		
	ศุกร์	15.00 – 15.30	แผนการสอนที่ 10		
3	จันทร์	15.00 – 15.30	แผนการสอนที่ 11	เรื่อง วาทีมีความรัก (คำที่ประสมด้วย พยัญชนะ สระเดี่ยวและ ตัวสะกด)	ปีก แดง หอม ลาว ลุย
	อังคาร	15.00 – 15.30	แผนการสอนที่ 12		
	พุธ	15.00 – 15.30	แผนการสอนที่ 13		
	พฤหัสบดี	15.00 – 15.30	แผนการสอนที่ 14		
	ศุกร์	15.00 – 15.30	แผนการสอนที่ 15		
4	จันทร์	15.00 – 15.30	แผนการสอนที่ 16	เรื่อง ภาทินิเรียน (คำที่ประสมด้วย พยัญชนะและสระ ประสม)	แกะ เหาะ เสีย เหนื่อ กลัว
	อังคาร	15.00 – 15.30	แผนการสอนที่ 17		
	พุธ	15.00 – 15.30	แผนการสอนที่ 18		
	พฤหัสบดี	15.00 – 15.30	แผนการสอนที่ 19		
	ศุกร์	15.00 – 15.30	แผนการสอนที่ 20		

ตารางที่ 2 (ต่อ)

สัปดาห์	วัน	เวลา	แผนการสอน	นิทาน (หน่วยการเรียนรู้)	คำศัพท์
5	จันทร์	15.00 – 15.30	แผนการสอนที่ 21	เรื่อง นารีเป็นไขหัวัด	เป่า
	อังคาร	15.00 – 15.30	แผนการสอนที่ 22	(คำที่ประสมด้วย	ถ้ำ
	พุธ	15.00 – 15.30	แผนการสอนที่ 23	พยัญชนะ สระประสม	เชื้อ
	พฤหัสบดี	15.00 – 15.30	แผนการสอนที่ 24	และวรรณยุกต์)	เสี้ย
	ศุกร์	15.00 – 15.30	แผนการสอนที่ 25		ถั่ว
6	จันทร์	15.00 – 15.30	แผนการสอนที่ 26	เรื่อง ยาวิมิเหมืองแร่	เจียว
	อังคาร	15.00 – 15.30	แผนการสอนที่ 27	(คำที่ประสมด้วย	เหมือง
	พุธ	15.00 – 15.30	แผนการสอนที่ 28	พยัญชนะ สระประสม	เกิด
	พฤหัสบดี	15.00 – 15.30	แผนการสอนที่ 29	และตัวสะกด)	พรวน
	ศุกร์	15.00 – 15.30	แผนการสอนที่ 30		ดม

3) ชั้นหลังการทดลอง

3.1) ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบทักษะการอ่านภาษาไทยของตัวอย่างที่ใช้ศึกษา หลังการสอน โดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน

3.2) ผู้วิจัยบันทึกคะแนนผลการทดสอบหลังการสอนเก็บไว้ เพื่อนำไปวิเคราะห์ ข้อมูลต่อไป

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

6.1 การวิเคราะห์ข้อมูล มีขั้นตอน ดังนี้

ศึกษาทักษะการอ่านภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ด้านการอ่าน จากคะแนนผลการทดสอบทักษะการอ่านภาษาไทยก่อนและหลังการสอน โดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน โดยการหาค่าร้อยละ แล้วประเมินเปรียบเทียบค่าร้อยละที่ทำได้

6.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การหาค่าร้อยละจากคะแนนผลการทดสอบทักษะการอ่านภาษาไทยก่อนและหลังการสอน โดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อทำการทดลองเสร็จสิ้นแล้ว ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูล ผลการทดสอบทักษะการอ่านภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน โดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ปรากฏผลในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. การศึกษาทักษะการอ่านภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ก่อนการสอน โดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน มีรายละเอียดแสดงตามตารางที่ 3 ดังนี้

ตารางที่ 3 ผลการทดสอบทักษะการอ่านภาษาไทย ก่อนการสอน โดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน

หน่วยการเรียนรู้	คะแนนก่อนการสอน	คิดเป็นร้อยละ
1.คำที่ประสมด้วยพยัญชนะและสระเดี่ยว	2	40.00
2.คำที่ประสมด้วยพยัญชนะ สระเดี่ยวและวรรณยุกต์	1	20.00
3.คำที่ประสมด้วยพยัญชนะ สระเดี่ยวและตัวสะกด	3	60.00
4.คำที่ประสมด้วยพยัญชนะและสระประสม	1	20.00
5.คำที่ประสมด้วยพยัญชนะ สระประสมและวรรณยุกต์	1	20.00
6.คำที่ประสมด้วยพยัญชนะ สระประสมและตัวสะกด	1	20.00
คะแนนรวม	9	30.00

จากตารางที่ 3 พบว่าผลการทดสอบทักษะการอ่านภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ก่อนการสอน โดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน มีคะแนนรวมเท่ากับ 9 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 30

2. การศึกษาทักษะการอ่านภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ หลังการสอน โดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน มีรายละเอียดแสดงตามตารางที่ 4 ดังนี้

ตารางที่ 4 ผลการทดสอบทักษะการอ่านภาษาไทย หลังการสอน โดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน

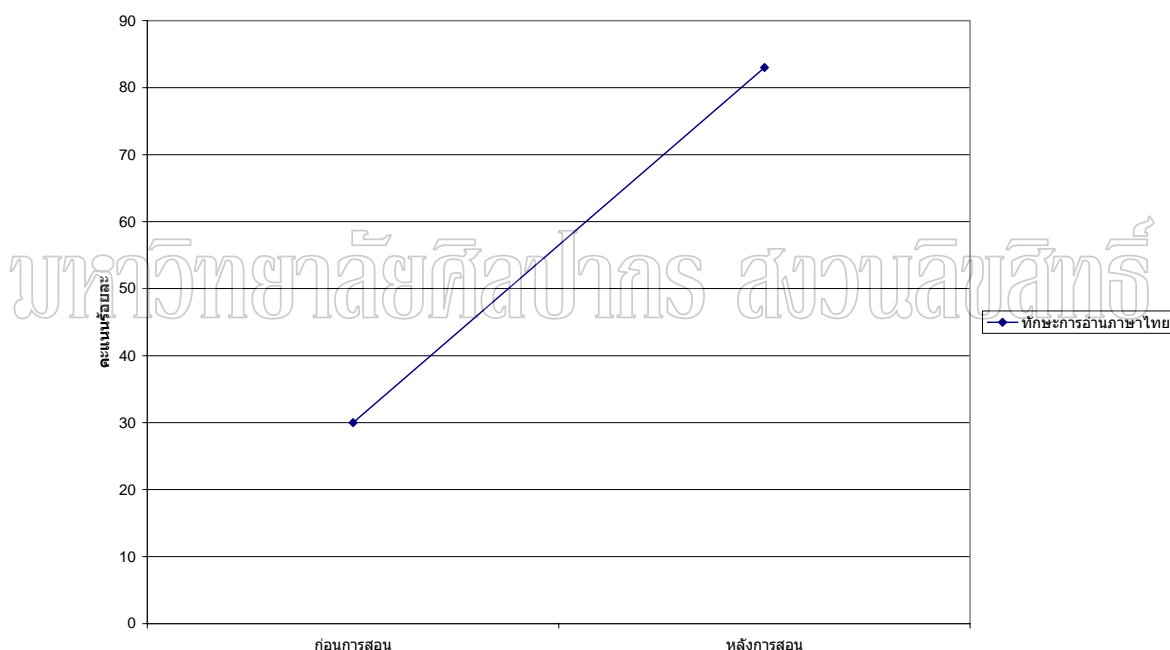
หน่วยการเรียนรู้	คะแนนหลังการสอน	คิดเป็นร้อยละ
1.คำที่ประสมด้วยพยัญชนะและสระเดี่ยว	5	100.00
2.คำที่ประสมด้วยพยัญชนะ สระเดี่ยวและวรรณยุกต์	5	100.00
3.คำที่ประสมด้วยพยัญชนะ สระเดี่ยวและตัวสะกด	3	60.00
4.คำที่ประสมด้วยพยัญชนะและสระประสม	4	80.00
5.คำที่ประสมด้วยพยัญชนะ สระประสมและวรรณยุกต์	3	60.00
6.คำที่ประสมด้วยพยัญชนะ สระประสมและตัวสะกด	5	100.00
คะแนนรวม	25	83.33

จากตารางที่ 4 พบว่าผลการทดสอบทักษะการอ่านภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ หลังการสอน โดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน มีคะแนนรวมเท่ากับ 25 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 83.33 โดยมีคะแนนสูงขึ้นจากผลการทดสอบทักษะการอ่านภาษาไทย ก่อนการสอน โดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน

3. การเปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ก่อนและหลังการสอน โดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน มีรายละเอียดแสดงตามตารางที่ 5 และแผนภูมิที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 5 การเปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ก่อนและหลังการสอน โดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน

ทักษะการอ่านภาษาไทย	ก่อนการสอน	หลังการสอน	ผลการวิเคราะห์
คะแนนผลการทดสอบ	9	25	คะแนนมีค่าสูงขึ้น
คิดเป็นร้อยละ	30	83	ค่าร้อยละมีค่าสูงขึ้น

แผนภูมิที่ 1 แสดงผลการเปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ก่อนและหลังการสอน โดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน

จากตารางที่ 5 และแผนภูมิที่ 1 พบว่า ทักษะการอ่านภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ หลังการสอน โดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน มีค่าเท่ากับ 25 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 83 และทักษะการอ่านภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ก่อนการสอน โดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ที่มีคะแนนเท่ากับ 9 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 30 ซึ่งหลังการสอนเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้มีทักษะการอ่านภาษาไทยสูงกว่าก่อนการสอน

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาทักษะการอ่านภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน

วิธีดำเนินการวิจัย

ตัวอย่างที่ใช้ศึกษา

ตัวอย่างที่ใช้ศึกษาในครั้งนี้ คือ เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน เพศชาย อายุ 13 ปี กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียน วัดวังน้ำเย็น จังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 1 คน มีขั้นตอนการประเมินคัดแยก ดังนี้

- 1) รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับประวัติของเด็ก จากครู ผู้ปกครอง เพื่อนนักเรียนและตัวเด็ก
- 2) ประเมินคัดแยกเด็กโดยใช้แบบทดสอบมาตรฐาน ในที่นี้ใช้แบบสำรวจเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ (ผดุง อารยะวิญญู 2544)
- 3) ประเมินความสามารถทางการอ่านภาษาไทย ในที่นี้ใช้แบบทดสอบคัดกรองความบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้านการอ่าน (กรมวิชาการ, ศูนย์แนะแนวการศึกษาและอาชีพ 2546)
- 4) เลือกเด็กที่ได้รับการตัดสินว่ามีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ในระดับที่ต่ำกว่าตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 10 จากการใช้แบบสำรวจเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ และมีผลการประเมินความสามารถทางการอ่านภาษาไทยอยู่ในระดับที่มีปัญหา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ครั้งนี้ คือ

- 1) ชุดการสอนวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ซึ่งประกอบด้วย
 - 1.1) แผนการสอน จำนวน 30 แผน
 - 1.2) นิทาน 6 เรื่อง
 - 1.3) บัตรพยัญชนะสีด้า ขนาด 2 X 2 นิ้ว
 - 1.4) บัตรสระ วรรณยุกต์ และตัวสะกด สีแดง ขนาด 2 X 2 นิ้ว
 - 1.5) บัตรคำ ขนาด 4 X 8 นิ้ว
- 2) แบบทดสอบวัดการอ่านภาษาไทย ซึ่งประกอบด้วยข้อสอบทั้งหมด 30 ข้อ

วิธีดำเนินการทดลอง

- 1) **ขั้นก่อนการทดลอง** ผู้วิจัยดำเนินการชี้แจงวัตถุประสงค์ วิธีดำเนินการทดลอง และขออนุญาตดำเนินการทดลองกับครูประจำชั้น ผู้ปกครองและตัวอย่างที่ใช้ศึกษา สร้างความคุ้นเคยกับตัวอย่างที่ใช้ศึกษา ดำเนินการทดสอบทักษะการอ่านภาษาไทยก่อนการสอนโดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน และบันทึกผล
- 2) **ขั้นทดลอง** ผู้วิจัยดำเนินการทดลองกับตัวอย่างที่ใช้ศึกษา ตามขั้นตอนการสอนโดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ประเมินผลตามแผนการสอนทีละแผน และดำเนินการสอนซ้ำตามขั้นตอนเดิม ขั้นที่ 1-5 ในแผนการสอนต่อไป โดยใช้ระยะเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที รวมทั้งหมด 30 ครั้ง
- 3) **ขั้นหลังการทดลอง** ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบทักษะการอ่านภาษาไทยของตัวอย่างที่ใช้ศึกษา หลังการสอนโดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน และบันทึกคะแนนผลการทดสอบไว้โดยใช้แบบทดสอบ วิธีการทดสอบ และวิธีการให้คะแนนเช่นเดียวกับการทดสอบก่อนการสอน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยศึกษาทักษะการอ่านภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน จากคะแนนผลการทดสอบก่อนและหลังการสอนโดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน และวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละของคะแนนผลการทดสอบ แล้วเปรียบเทียบประเมินผล

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาทักษะการอ่านภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน สรุปได้ว่า

เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีทักษะการอ่านภาษาไทย หลังการสอน โดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน สูงกว่าก่อนการสอน

อภิปรายผล

จากการศึกษาทักษะการอ่านภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน พบว่า

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 คำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้นและสระเดี่ยว เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีทักษะการอ่านภาษาไทยสูงขึ้น จากร้อยละ 40 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 100 เต็ม ซึ่งคำที่เด็กอ่านได้ทั้งหมด ได้แก่คำว่า “พระ”, “ถือ”, “เตร”, “ปลา” และ “หิว” ทั้งนี้เนื่องจากว่า เด็กสามารถทำกิจกรรมตามขั้นตอนของวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ได้ด้วยตนเอง ครบทุกขั้นตอน โดยเด็กสามารถเล่าเรื่อง “ชาติทำบุญ” ย้อนกลับให้ครูฟังได้อย่างถูกต้อง สามารถชี้คำตามเสียงได้สอดคล้องตรงกันกับเสียงคำที่ครูอ่าน สามารถค้นหาคำที่กำหนดในเนื้อเรื่องได้ สามารถจำแนกเสียงจากการฝีกออกเสียงคำตามหน่วยเสียงได้ และสามารถบอกความหมายของคำที่อ่านได้ทุกคำ จึงทำให้เด็กประสบความสำเร็จในการอ่านได้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 คำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระเดี่ยว และวรรณยุกต์ เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีทักษะการอ่านภาษาไทยสูงขึ้น จากร้อยละ 20 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 100 เต็ม ซึ่งคำที่เด็กอ่านได้ทั้งหมด ได้แก่คำว่า “ดำ”, “มือ”, “แห”, “หม้อ” และ “สู” ทั้งนี้เนื่องจากว่า เด็กสามารถทำกิจกรรมตามขั้นตอนของวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ได้ด้วยตนเอง ครบทุกขั้นตอน โดยเด็กสามารถเล่าเรื่อง “นาดีลดความอ้วน” ย้อนกลับให้ครูฟังได้อย่างถูกต้อง สามารถชี้คำตามเสียงได้สอดคล้องตรงกันกับเสียงคำที่ครูอ่าน สามารถค้นหาคำที่กำหนดในเนื้อเรื่องได้ สามารถจำแนกเสียงจากการฝีกออกเสียงคำตามหน่วยเสียงได้ และสามารถบอกความหมายของคำที่อ่านได้ทุกคำ จึงทำให้เด็กประสบความสำเร็จในการอ่านได้ เช่นเดียวกับหน่วยการเรียนรู้ที่ 1

จากผลการทดลองวิจัยในหน่วยการเรียนรู้ที่ 1 และ 2 จะเห็นได้ว่า เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในช่วงก่อนการทดลองมีปัญหาทางการอ่านอยู่ในระดับปานกลาง แสดงว่าเด็กมีพื้นฐานในการอ่านคำในหน่วยการเรียนรู้ที่ 1 และ 2 มาบ้างแล้ว เมื่อ

ได้รับการสอนอ่านโดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่านแล้ว เด็กมีทักษะการอ่านภาษาไทยสูงขึ้น จึงกล่าวได้ว่า วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่านสามารถเสริมทักษะการอ่านภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่านให้เพิ่มขึ้นได้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 คำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระเดี่ยว และตัวสะกด เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีทักษะการอ่านภาษาไทยเท่าเดิม ทั้งก่อนและหลังการทดลอง คือ ร้อยละ 60 ซึ่งคำที่เด็กอ่านได้ถูกต้อง ได้แก่คำว่า “ปัก” , “แดง” และ “ลาว” ส่วนคำที่เด็กอ่านผิดหรืออ่านไม่ได้ ได้แก่คำว่า “หอม” และ “คุย” ทั้งนี้เนื่องจากว่า ในการฝึกอ่านคำว่า “หอม” เด็กยังไม่สามารถเล่าเรื่อง “วาทีมีความรัก” ย้อนกลับให้ครูฟังได้ ยังต้องมีการใช้คำถามกระตุ้นความจำบ้าง และยังไม่สามารถจำแนกเสียงได้ จนต้องมีการฝึกออกเสียงคำตามหน่วยเสียงซ้ำในขั้นตอนนี้อีก 1 รอบ อีกทั้งในหน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เด็กได้ฝึกอ่านคำว่า “หม้อ” ซึ่งมีส่วนประกอบของคำคล้ายคลึงกันกับคำว่า “หอม” จึงทำให้เด็กอ่านคำว่า “หอม” ผิดเพี้ยนไป และในการฝึกอ่านคำว่า “คุย” เด็กก็ยังไม่สามารถเล่าเรื่อง “วาทีมีความรัก” ย้อนกลับได้ครบทั้งเนื้อหา จึงทำให้เด็กชี้คำตามเสียงไม่สอดคล้องกับเสียงที่ฟังและส่งผลให้ค้นหาคำว่า “คุย” ในเนื้อเรื่องไม่ได้ และในการบอกความหมายของคำว่า “คุย” เด็กก็ยังสามารถบอกความหมายได้ไม่ชัดเจน จนต้องมีการฝึกอ่านตามขั้นตอนทั้งหมดซ้ำอีก 1 รอบ กว่าที่จะอ่านคำได้ในช่วงหลังการสอน จะเห็นได้ว่า การเล่าเรื่อง ย้อนกลับและการบอกความหมายของคำที่อ่านมีส่วนสำคัญในการสอนให้เด็กมีความสามารถในการจดจำคำ ส่วนการชี้คำตามเสียง การค้นหาคำในเนื้อเรื่องและการฝึกอ่านออกเสียงคำตามหน่วยเสียงมีส่วนสำคัญในการสอนให้เด็กมีความสามารถในการจำแนกคำ ซึ่งถ้าในบทเรียนเลือกใช้คำที่มีความแตกต่างกันชัดเจนก็จะช่วยให้เด็กจำแนกคำได้ง่ายขึ้น และจำคำนั้นได้มากขึ้นตามมา ซึ่งก็จะช่วยให้เด็กสามารถอ่านคำนั้นได้ในที่สุด

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 คำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้นและสระประสม เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีทักษะการอ่านภาษาไทยสูงขึ้น จากร้อยละ 20 เพิ่มขึ้นเป็น ร้อยละ 80 ซึ่งคำที่เด็กอ่านได้ถูกต้อง ได้แก่คำว่า “แกะ” , “เหาะ” , “เสียว” และ “กลัว” ส่วนคำที่เด็กอ่านผิดหรืออ่านไม่ได้ ได้แก่คำว่า “เหนื่อ” ทั้งนี้เนื่องจากว่า ในการฝึกอ่านคำว่า “เหนื่อ” เด็กยังไม่สามารถจำแนกเสียงได้ จนต้องมีการฝึกออกเสียงคำตามหน่วยเสียงซ้ำในขั้นตอนนี้อีก 1 รอบ ประกอบกับคำที่เลือกมาใช้ในการเรียนมีเสียงพยัญชนะต้นที่แตกต่างกัน เช่น เสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำ เสียงพยัญชนะต้นแบบมีอักษรนำ เป็นต้น ทำให้การฝึกจำแนกเสียงโดยการฝึกออกเสียงคำตามหน่วยเสียงของเด็กเป็นไปด้วยความยากลำบาก จึงส่งผลให้เด็กจำแนกเสียงไม่ได้ ซึ่งจากสาเหตุนี้เองทำให้ผู้วิจัยค้นพบได้ว่า การเลือกคำมาใช้ในการฝึกอ่านคำตามหน่วยเสียงสระแต่

หน่วยควรจะใช้คำที่มีเสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียงแบบเดียวกัน ก็จะทำให้เด็กฝึกอ่านคำโดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่านได้ง่ายยิ่งขึ้นและสามารถอ่านคำตามที่กำหนดได้ด้วยตนเอง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 คำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระประสมและวรรณยุกต์ เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีทักษะการอ่านภาษาไทยสูงขึ้น จากร้อยละ 20 เพิ่มขึ้นเป็น ร้อยละ 60 ซึ่งคำที่เด็กอ่านได้ถูกต้อง ได้แก่คำว่า “เป่า”, “ถ้ำ” และ “ถั่ว” ส่วนคำที่เด็กอ่านผิดหรืออ่านไม่ได้ ได้แก่คำว่า “เชื้อ” และ “เสีย” ทั้งนี้เนื่องจากว่า ในการฝึกอ่านคำว่า “เชื้อ” เด็กยังไม่สามารถจำแนกเสียงได้ จนต้องมีการฝีกออกเสียงคำตามหน่วยเสียงซ้ำในชั้นตอนนี้ อีก 1 รอบ และยังไม่สามารถบอกความหมายของคำว่า “เชื้อ” ได้ชัดเจน ทำให้เด็กจำคำไม่ได้ จึงใช้การเดาคำจากรูปคำที่คุ้นเคยมาก่อน จึงทำให้อ่านคำว่า “เชื้อ” ผิดเพี้ยนไป ส่วนในการฝึกอ่านคำว่า “เสีย” เด็กก็ยังไม่สามารถจำแนกเสียงได้ อีกทั้งในหน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เด็กได้ฝึกอ่านคำว่า “เสีย” ซึ่งมีส่วนประกอบของคำคล้ายคลึงกันกับคำว่า “เสีย” จึงทำให้เด็กสับสนในการจำแนกเสียงของคำ จึงทำให้อ่านคำว่า “เสีย” ผิดเพี้ยนไปอีกเช่นเดียวกัน จากสาเหตุดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยพบว่า การเลือกคำมาใช้ฝึกอ่านในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ ควรเลือกใช้คำที่มีความแตกต่างกัน เพื่อลดความสับสนในการจำแนกเสียงคำและช่วยให้เด็กเกิดทักษะในการจำแนกเสียงคำง่ายๆ ก่อน แล้วจึงค่อยเลือกใช้คำอื่นๆ ที่มีลักษณะใกล้เคียงกันและจำแนกได้ยากกว่าในลำดับต่อไป

หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 คำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระประสมและตัวสะกด เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีทักษะการอ่านภาษาไทยสูงขึ้น จากร้อยละ 20 เพิ่มขึ้นเป็น ร้อยละ 100 เต็ม ซึ่งคำที่เด็กอ่านได้ทั้งหมด ได้แก่คำว่า “เขียว”, “เหมือง”, “เกิด”, “พรวน” และ “ดม” ทั้งนี้เนื่องจากว่า เด็กสามารถทำกิจกรรมตามขั้นตอนของวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่านได้ด้วยตนเอง ครบทุกขั้นตอน โดยเด็กสามารถเล่าเรื่อง “ขาวีมีเหมืองแร่” ย้อนกลับให้ครูฟังได้อย่างถูกต้อง สามารถชี้คำตามเสียงได้สอดคล้องตรงกันกับเสียงคำที่ครูอ่าน สามารถค้นหาคำที่กำหนดในเนื้อเรื่องได้ สามารถจำแนกเสียงจากการฝีกออกเสียงคำตามหน่วยเสียงได้ และสามารถบอกความหมายของคำที่อ่านได้ทุกคำ อีกทั้งได้มีการปรับปรุงบทเรียนในหน่วยการเรียนรู้ใหม่ จากข้อบกพร่องที่ค้นพบในหน่วยการเรียนรู้ที่ผ่านมา จึงทำให้เด็กประสบความสำเร็จในการอ่านได้

จากผลการทดลองวิจัยในหน่วยการเรียนรู้ที่ 3, 4, 5 และ 6 จะเห็นได้ว่า เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในช่วงก่อนการทดลองมีปัญหาทางการอ่านอยู่ในระดับมาก แสดงว่าเด็กมีพื้นฐานในการอ่านคำในหน่วยการเรียนรู้ที่ 3, 4, 5 และ 6 น้อยมาก หรือไม่มีเลย เมื่อได้รับการสอนอ่าน โดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่านแล้ว เด็กเกิดทักษะในการอ่านคำมากขึ้นและมีทักษะการอ่านภาษาไทยสูงขึ้น จึงกล่าวได้ว่า วิธีจัดประสบการณ์ทางการ

อ่านสามารถสร้างทักษะการอ่านภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่านให้เกิดขึ้น และสูงขึ้นได้

และจากผลการทดลองวิจัยทั้งหมด สรุปได้ว่า เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน มีทักษะการอ่านภาษาไทยสูงขึ้น จากร้อยละ 30 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 83 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ช่วยให้เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีทักษะการอ่านภาษาไทยสูงขึ้น โดยจะเห็นได้ว่า วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่านมีขั้นตอนการสอนที่เน้นให้เด็กมีความสามารถในการเข้าใจคำจากการฟังเรื่องราวที่ใกล้เคียงกับประสบการณ์เดิม การรู้จักคำในบริบทต่างๆ การจำแนกคำ การจำแนกเสียงตัวอักษรและออกเสียงคำ การอ่านคำและเข้าใจความหมายของคำถูกต้อง ซึ่งประกอบด้วย การเล่าเรื่องย้อนกลับและการอ่านซ้ำย้ำความหมายที่มีส่วนสำคัญในการฝึกให้เด็กมีความสามารถในการจดจำคำ การชี้คำตามเสียง การค้นหาคำในเนื้อเรื่องและการฝึกอ่านคำตามหน่วยเสียงมีส่วนสำคัญในการฝึกให้เด็กมีความสามารถในการจำแนกคำเมื่อได้ผ่านการฝึกอ่านในทุกขั้นตอนดังที่ได้กล่าวมา เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ก็จะมีความสามารถในการจำคำและจำแนกคำ ซึ่งก็จะส่งผลให้เด็กสามารถอ่านคำต่างๆ ได้ด้วยตนเองและมีทักษะการอ่านภาษาไทยดีขึ้นได้ในที่สุด

จุดเด่นของวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน คือการที่เด็กได้ใช้ความสามารถ 2 ทางในการช่วยเหลือให้เกิดความสามารถในการอ่านคำ ก็คือ ประสบการณ์ในการอ่านและจำคำ จากความเข้าใจความหมายของคำที่ฟังและดูในเรื่องราวที่กำหนด กับประสบการณ์ในการอ่านและจำคำ จากการสอนหน่วยเสียงและครุหัตถ์สีของหน่วยเสียง โดยสอนตามขั้นตอนและวิธีการที่กำหนด เมื่อทั้ง 2 ประสบการณ์ถูกถ่ายทอดอย่างสัมพันธ์และต่อเนื่องกัน ก็จะทำให้เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่านมีทักษะในการอ่านภาษาไทยเพิ่มขึ้นได้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ครู ผู้ปกครอง หรือผู้ที่เกี่ยวข้อง สามารถนำวิธีการสอนนี้ไปใช้แก้ไขปัญหาในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ที่มีลักษณะเดียวกันหรือใกล้เคียงกันกับตัวอย่างที่ใช้ศึกษาในครั้งนี้ได้ เพื่อช่วยให้เด็กมีทักษะในการอ่านภาษาไทยดีขึ้น

1.2 การสร้างนิทานประกอบหน่วยการเรียนรู้ ที่จะช่วยให้ผลการสอนดีขึ้น ควรใช้ชื่อตัวละครที่เด็กสามารถจำได้ง่าย เช่น ซาลิ มานี เป็นต้น ซึ่งจะช่วยให้เด็กสามารถระลึกถึงเรื่องราวที่เคยเรียนรู้ได้ง่ายและดีขึ้น

1.3 การสร้างบทเรียนในการฝึกอ่านคำตามหน่วยเสียง ควรเลือกใช้คำที่มีโครงสร้างคำเหมือนกันในแต่ละบทเรียนของหน่วยการเรียนรู้ เช่น กา มา ลา ยา ทา เป็นต้น โดยที่ไม่ใช้คำที่มีโครงสร้างแตกต่าง เช่น ขา หมา ตรา ขวา เป็นต้น มาอยู่ในบทเรียนเดียวกัน ซึ่งจะทำให้เด็กสับสนได้ง่ายและทำให้จำหน่วยเสียงต่างๆ ไม่ได้

1.4 การนำวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ไปใช้ในการสอนคำที่มีโครงสร้างซับซ้อน ควรมีการปรับปรุง ขั้นตอนในการสอนใหม่ให้มีความเหมาะสมกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ มากยิ่งขึ้น และควรใช้เวลาในการฝึกกับเด็กมากขึ้นด้วย

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการทดลองใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน กับเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษด้านอื่นๆ เช่น เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา เป็นต้น

2.2 ควรมีการทดลองใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน กับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ในระดับชั้นอื่นๆ

2.3 ควรมีการทดลองเพื่อเปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ระหว่างวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่านกับวิธีการสอนอื่น

กรมวิชาการ. ฉ. หนังสือเรียนภาษาไทย ชุดพื้นฐานภาษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เล่ม 1 ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533). กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2535.

_____. ญ. หนังสือเรียนภาษาไทย ชุดพื้นฐานภาษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เล่ม 2 ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533). กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2535.

_____. ฎ. หนังสือเรียนภาษาไทย ชุดพื้นฐานภาษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เล่ม 1 ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533). กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2535.

_____. ฏ. หนังสือเรียนภาษาไทย ชุดพื้นฐานภาษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เล่ม 2 ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533). กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2535.

กรมวิชาการ. ศูนย์แนะแนวการศึกษาและอาชีพ. คู่มือการใช้แบบทดสอบความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์การศาสนา, 2546.

_____ กรรณิการ์ พวงเกษม. ปัญหาและกลวิธีการสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2535.

กระทรวงศึกษาธิการ. คณะอนุกรรมการคัดเลือกและจำแนกความพิการเพื่อการศึกษา. คู่มือการคัดแยกและส่งต่อคนพิการเพื่อการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2543.

ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน. จิตวิทยาการอ่าน. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2525.

ชาลววิทย์ พรนภดล. “ภาวะ การเรียนรู้บกพร่อง (Learning Disorders – LD).” เอกสารประกอบการบรรยายพิเศษ ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2547. (อัดสำเนา)

นภดล จันทรเพ็ญ. การใช้ภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : ดันอ้อ, 2539.

_____ บันลือ พฤกษ์วัน. อุปเทศการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา แนวบูรณาการทางการสอน. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2532.

_____. มิติใหม่ในการสอนอ่าน. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2538.

เบญจพร ปัญญาขง. คู่มือช่วยเหลือเด็กบกพร่องด้านการเรียนรู้. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย, 2543.

เบญจพร ปัญญาขง. คู่มือช่วยเหลือเด็กบกพร่องด้านการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย, 2545.

ประเทิน มหาจันทร์. การสอนอ่านเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2530.

ผดุง อารยะวิญญู. การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : ไร่ไทยเพรส, 2539.

_____. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แว่นแก้ว, 2544.

_____. วิธีสอนเด็กเรียนยาก. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แว่นแก้ว, 2546.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : สุวีริยาสาส์น, 2538.

วรรณิ โสมประยูร. การสอนภาษาไทย ระดับประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2534.

_____. การสอนภาษาไทย ระดับประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2537.

วาโร เฟิงสวัสดิ์. การวิจัยทางการศึกษาปฐมวัย. กรุงเทพมหานคร : สุวีริยาสาส์น, 2544.

ศรียา นิยมธรรม. ปัญหาที่ยากทางการเรียนรู้. กรุงเทพมหานคร : พรานนกการพิมพ์, 2540.

_____. ปัญหาที่ยากทางการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : พรานนกการพิมพ์, 2541.

_____. แอลดี เข้าใจและช่วยเหลือ. กรุงเทพมหานคร : P.A. ART & PRINTING, 2542.

คันสนีย์ ฉัตรคุปต์. ความบกพร่องในการเรียนรู้หรือแอลดี ปัญหาการเรียนรู้ที่แก้ไขได้.

กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2543.

_____. ทำความเข้าใจเด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ (Learning Disabilities, LD).

กรุงเทพมหานคร : สถาบันสร้างสรรค์ศักยภาพสมองศรีเอตีเฟเบรน, 2542.

สมคิด บุญบูรณ์. “การศึกษาความสามารถด้านการอ่านภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีการสอนอ่านตามแบบ.” ปรินญา นิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2546.

สมทรัพย์ สุขอนันต์. “ภาวะบกพร่องในการเรียนรู้ (Learning Disabilities).” เอกสารประกอบวิชา 463430 พื้นฐานของภาวะบกพร่อง ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2546. (อัดสำเนา)

- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. คู่มือครูแนวการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2. ม.ป.ท., 2539.
- _____. การสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2. ม.ป.ท., 2540.
- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. หลักและวิธีสอนอ่านภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2537.
- สุวิมล ว่องวานิช. การวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร : ด้านสุทธาการพิมพ์, 2547.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา. กรุงเทพมหานคร : ประยูรวงศ์พรินต์ติ้ง, 2533.
- อรัญญา เชื้อทอง. “การศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการอ่านคำยากของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ในสถานศึกษาที่จัดการเรียนร่วมโดยใช้บทร้อยกรอง.” ปรินญานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2546.
- อঞ্জรา นาคทรัพย์. “การศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านกรอ่าน โดยวิธีสอนอ่านเป็นคำ.” ปรินญานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2546.
- อัมพร อังศรีพวง. แนวพัฒนาสื่อการสอนภาษาไทยสร้างสรรค์สื่อสร้างสรรค์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2545.

ภาษาต่างประเทศ

- Chard, D., and Jean Osborn. Learning Disabilities Research & Practice. n.p. : The Division for Learning Disabilities, Council for Exceptional Children, 1999.
- Gillingham, A., and Bender Stillman. Remedial training for children with specific disability in reading, spelling, and penmanship. 7th ed. Cambridge, MA : Educators Publishing Service, 1970.
- Goodman, K.S. What's Whole in Whole Language?. Ports Mouth, N H : Heinemann, 1986.
- Martin, F. Results from the Phonica Trial in Launceston. Australia : The university of Tasmania, 2005.
- Mercer, C., and Pullen Paige. Students with Learning Disabilities. 6th ed. New Jersey : Pearson Merrill Prentice Hall, 2005.

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของ
ชุดการสอนวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน

1. อาจารย์ภัณธิรา แก้วแกมทอง

ตำแหน่ง	ครู อันดับ ค.ศ.2
ประสบการณ์การสอน	เชี่ยวชาญในการสอนภาษาไทย ระดับประถมศึกษา
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนวัดวังน้ำเย็น อำเภอบางปลาหม้อ จังหวัดสุพรรณบุรี

2. อาจารย์สุปราณี เมฆขจร

ตำแหน่ง	ครู อันดับ ค.ศ.2
ประสบการณ์การสอน	เชี่ยวชาญในการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนสุพรรณบุรีปัญญานุกูล อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

3. อาจารย์จุมพล บุญจำ

ตำแหน่ง	ครู อันดับ ค.ศ.2
ประสบการณ์การสอน	เชี่ยวชาญในการสอนเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนระยองปัญญานุกูล อำเภอเมือง จังหวัดระยอง

**รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบความสอดคล้อง
ของคำศัพท์ในแบบทดสอบวัดการอ่านภาษาไทยกับหลักสูตรระดับประถมศึกษา**

1. อาจารย์นิตยา เนตรอนงค์

ตำแหน่ง	ครู อันดับ ค.ศ.2
ระดับชั้นที่สอน	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนวัดวังน้ำเย็น อำเภอบางปลาม้า จังหวัดสุพรรณบุรี

2. อาจารย์อัศววัฒน์ เขจรแห

ตำแหน่ง	ครู อันดับ ค.ศ.2
ระดับชั้นที่สอน	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนวัดวังน้ำเย็น อำเภอบางปลาม้า จังหวัดสุพรรณบุรี

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

3. อาจารย์สมมาตร สิทธิเกรียงไกร

ตำแหน่ง	ครู อันดับ ค.ศ.2
ระดับชั้นที่สอน	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนวัดวังน้ำเย็น อำเภอบางปลาม้า จังหวัดสุพรรณบุรี

ภาคผนวก ข

การวิเคราะห์ค่าความสอดคล้องของคำศัพท์ในแบบทดสอบวัดการอ่านภาษาไทย
มหาวิทยาลัยศิลปากร ส่วนวลีศัพท์
กับหลักสูตรระดับประถมศึกษา

**การวิเคราะห์ค่าความสอดคล้องของคำศัพท์ในแบบทดสอบวัดการอ่านภาษาไทย
กับหลักสูตรระดับประถมศึกษา**

ตารางที่ 6 ค่าดัชนีความสอดคล้องของคำศัพท์ในแบบทดสอบวัดการอ่านภาษาไทยกับหลักสูตร
ระดับประถมศึกษา

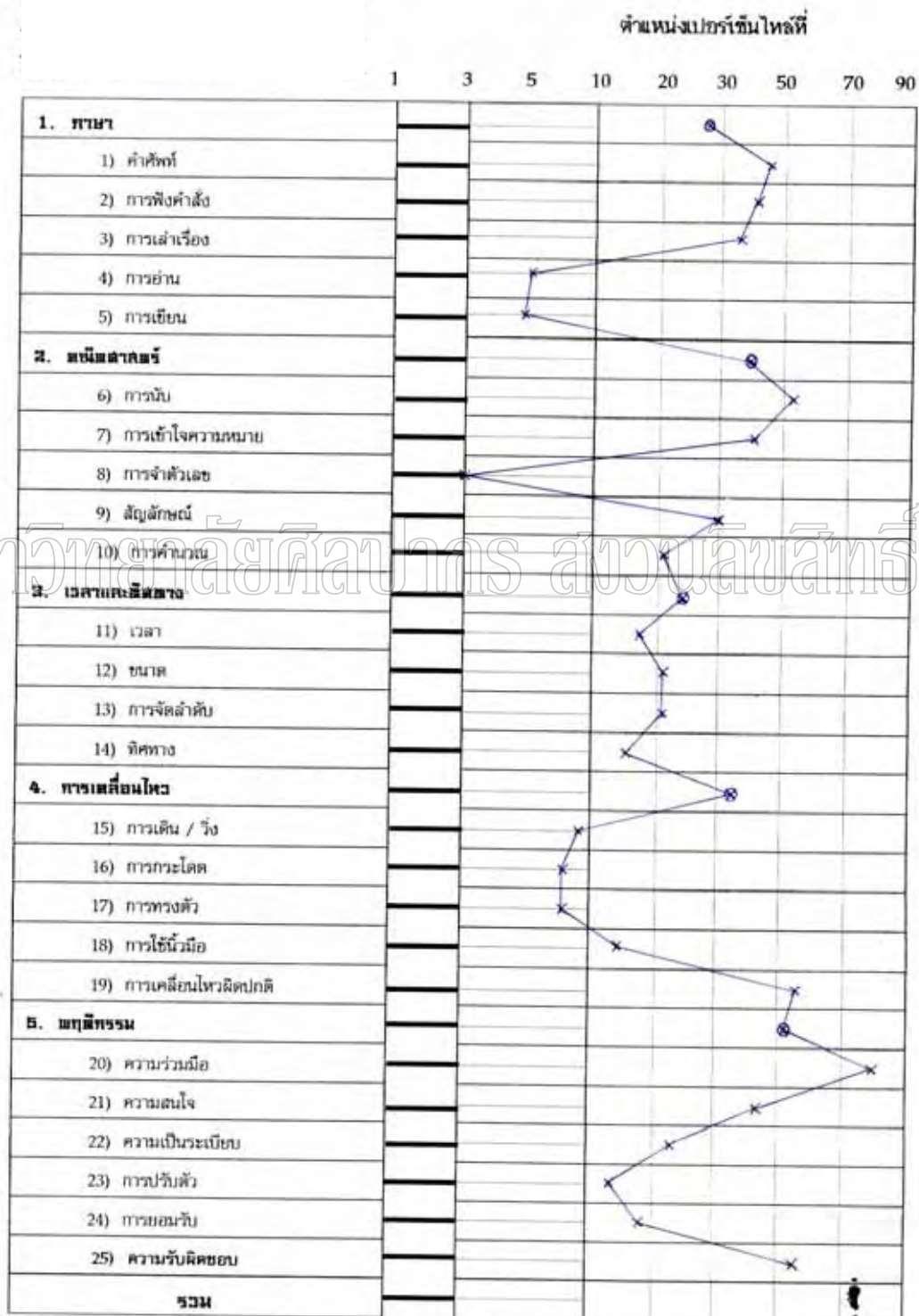
ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ΣR	IOC	หมายเหตุ
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
2	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
3	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
4	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
5	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
6	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
7	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
8	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
9	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
10	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
11	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
12	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
13	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
14	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
15	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
16	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
17	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
18	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
19	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
20	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
21	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
22	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
23	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
24	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
25	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
26	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
27	+1	+1	0	+2	0.66	นำไปใช้ได้
28	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
29	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
30	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้

ภาคผนวก ค

ลักษณะ Profile ของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

ลักษณะ Profile ของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

ภาคผนวก ง

แบบทดสอบวัดการอ่านภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษา

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

แบบทดสอบวัดการอ่านภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษา

แบบทดสอบวัดการอ่านภาษาไทย

ระดับชั้นประถมศึกษา

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบฉบับนี้เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำ
ในภาษาไทย โดยใช้วิธีทดสอบเป็นรายบุคคล

2. แบบทดสอบฉบับนี้มีจำนวนข้อสอบทั้งหมด 30 ข้อ ข้อละ 1 คำ รวม 30 คำ
ซึ่งเป็นคำที่มาจากแบบเรียนวิชาภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษา

3. แบบทดสอบฉบับนี้ จะมีแบบบันทึกผลการทดสอบ จำนวน 1 ชุด สำหรับ
ผู้ดำเนินการทดสอบใช้บันทึกผลและประเมินผลให้คะแนน

4. ข้อควรระวังในการดำเนินการสอบ

4.1 สถานที่ในการสอบไม่ควรพลุกพล่าน หรือมีเสียงดัง

4.2 ผู้ดำเนินการสอบควรสร้างความคุ้นเคยกับผู้สอบ ก่อนการสอบ

5. เกณฑ์การให้คะแนน

อ่านออกเสียงคำได้ถูกต้อง ให้ 1 คะแนน

อ่านออกเสียงคำผิดหรืออ่านไม่ได้ ให้ 0 คะแนน

สร้างสรรค์โดย

นายจเร ฤทธิ์แก้ว

ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 5 จังหวัดสุพรรณบุรี

แบบทดสอบวัดการอ่านภาษาไทย
หมวดคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้นและสระเดี่ยว

1.

พระ

2.

ถือ

3.

แต่

4.

ปลา

5.

หิว

แบบทดสอบวัดการอ่านภาษาไทย
หมวดคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระเดี่ยวและวรรณยุกต์

6.

คำ

7.

มือ

8.

แท้

9.

หม้อ

10.

งู

แบบทดสอบวัดการอ่านภาษาไทย
หมวดคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระเดี่ยวและตัวสะกด

11.

ปัก

12.

แดง

13.

หอม

14.

ลาว

15.

คุย

แบบทดสอบวัดการอ่านภาษาไทย
หมวดคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้นและสระประสม

16.

แกะ

17.

เหาะ

18.

เสี่ย

19.

เหนื่อ

20.

กั้ว

แบบทดสอบวัดการอ่านภาษาไทย
หมวดคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระประสมและวรรณยุกต์

21.

เป่า

22.

ถ้า

23.

เชื้อ

24.

เสียด

25.

ถั่ว

แบบทดสอบวัดการอ่านภาษาไทย
หมวดคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระประสมและตัวสะกด

26.

เขียว

27.

เหมือง

28.

เกิด

29.

พรวน

30.

คม

บันทึกผลการทดสอบทักษะการอ่านภาษาไทย

ระดับชั้นประถมศึกษา () ก่อนการทดลอง () หลังการทดลอง

ชื่อ – นามสกุล ชั้น โรงเรียน

คำชี้แจง ผู้ดำเนินการสอบบันทึกผลการทดสอบ ดังนี้

1. ให้บันทึกคะแนนผลการทดสอบหลังจากผู้สอบอ่านเสร็จแล้ว ตามเกณฑ์ ดังนี้ ให้ 1 คะแนน เมื่อผู้สอบอ่านได้ถูกต้อง , ให้ 0 คะแนน เมื่อผู้สอบอ่านผิดหรืออ่านไม่ได้ ลงในช่องผลการทดสอบ
2. ให้บันทึกผลการอ่านของผู้สอบในกรณีที่อ่านผิด และให้บันทึกเครื่องหมาย “X” ในกรณีที่อ่านไม่ได้ ลงในช่องผลการอ่านที่ผิด และเมื่อการทดสอบเสร็จสิ้นแล้วให้รวมคะแนนลงในช่องรวมคะแนน

ข้อที่ 1-5	พระ	ถือ	แต่	ปลา	หวี	รวมคะแนน
ผลการทดสอบ						
ผลการอ่านที่ผิด						

ข้อที่ 6-10	ดำ	มือ	แท้	หม้อ	ตู้	รวมคะแนน
ผลการทดสอบ						
ผลการอ่านที่ผิด						

ข้อที่ 11-15	ปีก	แดง	หอม	ลาว	กวย	รวมคะแนน
ผลการทดสอบ						
ผลการอ่านที่ผิด						

ข้อที่ 16-20	แกะ	เหาะ	เสีย	เหนื่อ	กล้วย	รวมคะแนน
ผลการทดสอบ						
ผลการอ่านที่ผิด						

ข้อที่ 21-25	เป่า	ถ้ำ	เชื้อ	เสีย	ถั่ว	รวมคะแนน
ผลการทดสอบ						
ผลการอ่านที่ผิด						

ข้อที่ 26-30	เขียว	เหมือง	เกิด	พรวน	ดม	รวมคะแนน
ผลการทดสอบ						
ผลการอ่านที่ผิด						

รวมคะแนนทั้งหมด คะแนน

ลงชื่อ ผู้ดำเนินการสอบ

ภาคผนวก จ

แผนการสอนอ่านโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

แผนการสอนอ่านโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ฉบับที่ 1

วิชาภาษาไทย เนื้อหา การอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้นและสระอะ
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 คาบ (เวลา 30 นาที)

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เมื่อกำหนดให้นักเรียนอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้นและสระอะแล้ว นักเรียนสามารถอ่านได้ถูกต้อง 4 คำ ใน 5 คำ

วิธีสอน

1. ฟังและเล่าเรื่องย้อนกลับ ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟัง โดยใช้เทคนิคการอ่านเชิงเล่าเรื่องเพื่อสร้างความสนใจ แล้วให้นักเรียนตอบคำถามและเล่าเรื่องย้อนกลับให้ครูฟัง
2. ฟังและชี้คำตามเสียง ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟังอีกครั้ง โดยให้นักเรียนเป็นผู้ชี้คำในเรื่องที่อ่านจากซ้ายไปขวา เพื่อฝึกการสังเกตรูปร่างของคำ ซึ่งครูจะต้องอ่านนิทานตามคำที่นักเรียนชี้ โดยที่ไม่อ่านเร็วหรือช้าเกินไป
3. ฟังและค้นหาคำ ครูอ่านออกเสียงคำว่า “พระ” ในนิทาน แล้วให้นักเรียนค้นหาคำว่า “พระ” เมื่อนักเรียนค้นหาคำพบแล้ว ให้นักเรียนอ่านคำว่า “พระ” ตามครู 1 ครั้ง
4. ฝึกอ่านคำตามหน่วยเสียง ครูนำบัตรสระ “อะ” ที่มีสีแดงเป็นรหัสแทนหน่วยเสียงสระ และนำบัตรพยัญชนะ “พร” ที่มีสีดำมาประสมเป็นคำว่า “พระ” สอนให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงจนอ่านได้เอง แล้วจึงเปลี่ยนบัตรพยัญชนะเป็น “ก / จ / ป / ล” มาประสมเป็นคำใหม่ให้นักเรียนฝึกอ่านเพิ่มเติมทีละคำ
5. ฝึกอ่านซ้ำด้วยความหมาย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่เคยฝึกในขั้นที่ 4 อีกครั้ง โดยใช้บัตรคำที่ไม่มีการกำหนดสีเป็นรหัสแทนหน่วยเสียง พร้อมทั้งบอกความหมายของคำแต่ละคำจนครบ

สื่อการสอน

1. นิทานเรื่อง ชาลีทำบุญ	2. บัตรพยัญชนะต้นที่มีสีดำ
3. บัตรสระอะที่มีสีแดง	4. บัตรคำ “พระ / กะ / จะ / ปะ / ละ”

การประเมินผล

สังเกตการอ่านออกเสียงคำที่กำหนด คือ คำว่า “พระ / กะ / จะ / ปะ / ละ”

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้นและสระอะ คือ คำว่า “พระ / กะ / จะ / ปะ / ละ” ได้ 4 คำใน 5 คำ

แผนการสอนอ่านโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ฉบับที่ 2

วิชาภาษาไทย เนื้อหา การอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้นและสระอือ
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 คาบ (เวลา 30 นาที)

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เมื่อกำหนดให้นักเรียนอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้นและสระอือแล้ว นักเรียนสามารถอ่านได้ถูกต้อง 4 คำ ใน 5 คำ

วิธีสอน

1. ฟังและเล่าเรื่องย้อนกลับ ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟัง โดยใช้เทคนิคการอ่านเชิงเล่าเรื่องเพื่อสร้างความสนใจ แล้วให้นักเรียนตอบคำถามและเล่าเรื่องย้อนกลับให้ครูฟัง
2. ฟังและชี้คำตามเสียง ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟังอีกครั้ง โดยให้นักเรียนเป็นผู้ชี้คำในเรื่องที่อ่านจากซ้ายไปขวา เพื่อฝึกการสังเกตรูปร่างของคำ ซึ่งครูจะต้องอ่านนิทานตามคำที่นักเรียนชี้ โดยที่ไม่อ่านเร็วหรือช้าเกินไป
3. ฟังและค้นหาคำ ครูอ่านออกเสียงคำว่า “ถือ” ในนิทาน แล้วให้นักเรียนค้นหาคำว่า “ถือ” เมื่อนักเรียนค้นหาคำพบแล้ว ให้นักเรียนอ่านคำว่า “ถือ” ตามครู 1 ครั้ง
4. ฝึกอ่านคำตามหน่วยเสียง ครูนำบัตรสระ “อือ” ที่มีสีแดงเป็นรหัสแทนหน่วยเสียงสระ และนำบัตรพยัญชนะ “ถ” ที่มีสีดำนมาประสมเป็นคำว่า “ถือ” สอนให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงจนอ่านได้เอง แล้วจึงเปลี่ยนบัตรพยัญชนะเป็น “ค / ม / ล / หร” มาประสมเป็นคำใหม่ให้นักเรียนฝึกอ่านเพิ่มเติมทีละคำ
5. ฝึกอ่านซ้ำด้วยความหมาย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่เคยฝึกในขั้นที่ 4 อีกครั้ง โดยใช้บัตรคำที่ไม่มีการกำหนดสีเป็นรหัสแทนหน่วยเสียง พร้อมทั้งบอกความหมายของคำแต่ละคำจนครบ

สื่อการสอน

1. นิทานเรื่อง ซาลิทำบุญ	2. บัตรพยัญชนะต้นที่มีสีคำ
3. บัตรสระอือที่มีสีแดง	4. บัตรคำ “ถือ / ถือ / มือ / ถือ / หรือ”

การประเมินผล

สังเกตการอ่านออกเสียงคำที่กำหนด คือ คำว่า “ถือ / ถือ / มือ / ถือ / หรือ”

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้นและสระอือ คือ คำว่า “ถือ / ถือ / มือ / ถือ / หรือ” ได้ 4 คำใน 5 คำ

แผนการสอนอ่านโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ฉบับที่ 3

วิชาภาษาไทย เนื้อหา การอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้นและสระเอ
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 คาบ (เวลา 30 นาที)

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เมื่อกำหนดให้นักเรียนอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้นและสระเอแล้ว นักเรียนสามารถอ่านได้ถูกต้อง 4 คำ ใน 5 คำ

วิธีสอน

1. ฟังและเล่าเรื่องย้อนกลับ ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟัง โดยใช้เทคนิคการอ่านเชิงเล่าเรื่องเพื่อสร้างความสนใจ แล้วให้นักเรียนตอบคำถามและเล่าเรื่องย้อนกลับให้ครูฟัง
2. ฟังและชี้คำตามเสียง ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟังอีกครั้ง โดยให้นักเรียนเป็นผู้ชี้คำในเรื่องที่อ่านจากซ้ายไปขวา เพื่อฝึกการสังเกตรูปร่างของคำ ซึ่งครูจะต้องอ่านนิทานตามคำที่นักเรียนชี้ โดยที่ไม่อ่านเร็วหรือช้าเกินไป
3. ฟังและค้นหาคำ ครูอ่านออกเสียงคำว่า “เตร” ในนิทาน แล้วให้นักเรียนค้นหาคำว่า “เตร” เมื่อนักเรียนค้นหาคำพบแล้ว ให้นักเรียนอ่านคำว่า “เตร” ตามครู 1 ครั้ง
4. ฝึกอ่านคำตามหน่วยเสียง ครูนำบัตรสระ “เอ” ที่มีสีแดงเป็นรหัสแทนหน่วยเสียงสระ และนำบัตรพยัญชนะ “ต” ที่มีสีดำนมาประสมเป็นคำว่า “เตร” สอนให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงจนอ่านได้เอง แล้วจึงเปลี่ยนบัตรพยัญชนะเป็น “บ / ห / พ / พร” มาประสมเป็นคำใหม่ให้นักเรียนฝึกอ่านเพิ่มเติมทีละคำ
5. ฝึกอ่านซ้ำด้วยความหมาย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่เคยฝึกในขั้นที่ 4 อีกครั้ง โดยใช้บัตรคำที่ไม่มีการกำหนดสีเป็นรหัสแทนหน่วยเสียง พร้อมทั้งบอกความหมายของคำแต่ละคำจนครบ

สื่อการสอน

1. นิทานเรื่อง ซาลิทำบุญ	2. บัตรพยัญชนะต้นที่มีสีคำ
3. บัตรสระเอที่มีสีแดง	4. บัตรคำ “เตร / แบ / แห / แพ / แปร”

การประเมินผล

สังเกตการอ่านออกเสียงคำที่กำหนด คือ คำว่า “เตร / แบ / แห / แพ / แปร”

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้นและสระเอ คือ คำว่า “เตร / แบ / แห / แพ / แปร” ได้ 4 คำใน 5 คำ

แผนการสอนอ่านโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ฉบับที่ 4

วิชาภาษาไทย เนื้อหา การอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้นและสระอา
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 คาบ (เวลา 30 นาที)

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เมื่อกำหนดให้นักเรียนอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้นและสระอาแล้ว นักเรียนสามารถอ่านได้ถูกต้อง 4 คำ ใน 5 คำ

วิธีสอน

1. ฟังและเล่าเรื่องย้อนกลับ ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟัง โดยใช้เทคนิคการอ่านเชิงเล่าเรื่องเพื่อสร้างความสนใจ แล้วให้นักเรียนตอบคำถามและเล่าเรื่องย้อนกลับให้ครูฟัง
2. ฟังและชี้คำตามเสียง ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟังอีกครั้ง โดยให้นักเรียนเป็นผู้ชี้คำในเรื่องที่อ่านจากซ้ายไปขวา เพื่อฝึกการสังเกตรูปร่างของคำ ซึ่งครูจะต้องอ่านนิทานตามคำที่นักเรียนชี้ โดยที่ไม่อ่านเร็วหรือช้าเกินไป
3. ฟังและค้นหาคำ ครูอ่านออกเสียงคำว่า “ปลา” ในนิทาน แล้วให้นักเรียนค้นหาคำว่า “ปลา” เมื่อนักเรียนค้นหาคำพบแล้ว ให้นักเรียนอ่านคำว่า “ปลา” ตามครู 1 ครั้ง
4. ฝึกอ่านคำตามหน่วยเสียง ครูนำบัตรสระ “อา” ที่มีสีแดงเป็นรหัสแทนหน่วยเสียงสระ และนำบัตรพยัญชนะ “ปล” ที่มีสีดำมาประสมเป็นคำว่า “ปลา” สอนให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงจนอ่านได้เอง แล้วจึงเปลี่ยนบัตรพยัญชนะเป็น “ต / ข / ย / ท” มาประสมเป็นคำใหม่ให้นักเรียนฝึกอ่านเพิ่มเติมทีละคำ
5. ฝึกอ่านซ้ำด้วยความหมาย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่เคยฝึกในขั้นที่ 4 อีกครั้ง โดยใช้บัตรคำที่ไม่มีการกำหนดสีเป็นรหัสแทนหน่วยเสียง พร้อมทั้งบอกความหมายของคำแต่ละคำจนครบ

สื่อการสอน

1. นิทานเรื่อง ซาลิทำบุญ	2. บัตรพยัญชนะต้นที่มีสีดำ
3. บัตรสระอาที่มีสีแดง	4. บัตรคำ “ปลา / ตา / ขา / ยา / ทา”

การประเมินผล

สังเกตการอ่านออกเสียงคำที่กำหนด คือ คำว่า “ปลา / ตา / ขา / ยา / ทา”

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้นและสระอา คือ คำว่า “ปลา / ตา / ขา / ยา / ทา” ได้ 4 คำใน 5 คำ

แผนการสอนอ่านโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ฉบับที่ 5

วิชาภาษาไทย เนื้อหา การอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้นและสระอิ
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 คาบ (เวลา 30 นาที)

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เมื่อกำหนดให้นักเรียนอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้นและสระอิแล้ว นักเรียนสามารถอ่านได้ถูกต้อง 4 คำ ใน 5 คำ

วิธีสอน

1. ฟังและเล่าเรื่องย้อนกลับ ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟัง โดยใช้เทคนิคการอ่านเชิงเล่าเรื่องเพื่อสร้างความสนใจ แล้วให้นักเรียนตอบคำถามและเล่าเรื่องย้อนกลับให้ครูฟัง
2. ฟังและชี้คำตามเสียง ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟังอีกครั้ง โดยให้นักเรียนเป็นผู้ชี้คำในเรื่องที่อ่านจากซ้ายไปขวา เพื่อฝึกการสังเกตรูปร่างของคำ ซึ่งครูจะต้องอ่านนิทานตามคำที่นักเรียนชี้ โดยที่ไม่อ่านเร็วหรือช้าเกินไป
3. ฟังและค้นหาคำ ครูอ่านออกเสียงคำว่า “หวิ” ในนิทาน แล้วให้นักเรียนค้นหาคำว่า “หวิ” เมื่อนักเรียนค้นหาคำพบแล้ว ให้นักเรียนอ่านคำว่า “หวิ” ตามครู 1 ครั้ง
4. ฝึกอ่านคำตามหน่วยเสียง ครูนำบัตรสระ “อิ” ที่มีสีแดงเป็นรหัสแทนหน่วยเสียงสระ และนำบัตรพยัญชนะ “หว” ที่มีสีดำนามาประสมเป็นคำว่า “หวิ” สอนให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงจนอ่านได้เอง แล้วจึงเปลี่ยนบัตรพยัญชนะเป็น “ต / ส / ช / ฝ” มาประสมเป็นคำใหม่ให้นักเรียนฝึกอ่านเพิ่มเติมทีละคำ
5. ฝึกอ่านซ้ำด้วยความหมาย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่เคยฝึกในขั้นที่ 4 อีกครั้ง โดยใช้บัตรคำที่ไม่มีการกำหนดสีเป็นรหัสแทนหน่วยเสียง พร้อมทั้งบอกความหมายของคำแต่ละคำจนครบ

สื่อการสอน

1. นิทานเรื่อง ชาลีทำบุญ	2. บัตรพยัญชนะต้นที่มีสีคำ
3. บัตรสระอิที่มีสีแดง	4. บัตรคำ “หวิ / ตี / ลี / ชี / ฝี่”

การประเมินผล

สังเกตการอ่านออกเสียงคำที่กำหนด คือ คำว่า “หวิ / ตี / ลี / ชี / ฝี่”

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้นและสระอิ คือ คำว่า “หวิ / ตี / ลี / ชี / ฝี่” ได้ 4 คำใน 5 คำ

แผนการสอนอ่านโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ฉบับที่ 6

วิชาภาษาไทย เนื้อหา การอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระอาและไม้เอก
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 คาบ (เวลา 30 นาที)

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เมื่อกำหนดให้นักเรียนอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระอาและไม้เอกแล้ว นักเรียนสามารถอ่านได้ถูกต้อง 4 คำ ใน 5 คำ

วิธีสอน

1. ฟังและเล่าเรื่องย้อนกลับ ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟัง โดยใช้เทคนิคการอ่านเชิงเล่าเรื่องเพื่อสร้างความสนใจ แล้วให้นักเรียนตอบคำถามและเล่าเรื่องย้อนกลับให้ครูฟัง
2. ฟังและชี้คำตามเสียง ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟังอีกครั้ง โดยให้นักเรียนเป็นผู้ชี้คำในเรื่องที่อ่านจากซ้ายไปขวา เพื่อฝึกการสังเกตรูปร่างของคำ ซึ่งครูจะต้องอ่านนิทานตามคำที่นักเรียนชี้ โดยที่ไม่อ่านเร็วหรือช้าเกินไป
3. ฟังและค้นหาคำ ครูอ่านออกเสียงคำว่า “คำ” ในนิทาน แล้วให้นักเรียนค้นหาคำว่า “คำ” เมื่อนักเรียนค้นหาคำพบแล้ว ให้นักเรียนอ่านคำว่า “คำ” ตามครู 1 ครั้ง
4. ฝึกอ่านคำตามหน่วยเสียง ครูนำบัตรสระ “อา” และบัตร “ไม้เอก” ที่มีสีแดงเป็นรหัสแทนหน่วยเสียงและนำบัตรพยัญชนะ “ด” ที่มีสีดำมาประสมเป็นคำว่า “คำ” สอนให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงจนอ่านได้เอง แล้วจึงเปลี่ยนบัตรพยัญชนะเป็น “ป / ผ / ล / อย” มาประสมเป็นคำใหม่ให้นักเรียนฝึกอ่านเพิ่มเติมทีละคำ
5. ฝึกอ่านซ้ำย้ำความหมาย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่เคยฝึกในขั้นที่ 4 อีกครั้ง โดยใช้บัตรคำที่ไม่มีการกำหนดสีเป็นรหัสแทนหน่วยเสียง พร้อมทั้งบอกความหมายของคำแต่ละคำจนครบ

สื่อการสอน

1. นิทานเรื่อง นาคิลดความอ้วน
2. บัตรพยัญชนะต้นที่มีสีดำ
3. บัตรสระอาและบัตรไม้เอกที่มีสีแดง
4. บัตรคำ “คำ / ป่า / ผ่า / ล่า / ออย่า”

การประเมินผล

สังเกตการอ่านออกเสียงคำที่กำหนด คือ คำว่า “คำ / ป่า / ผ่า / ล่า / ออย่า”

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้น สระอาและไม้เอก คือ คำว่า “คำ / ป่า / ผ่า / ล่า / ออย่า” ได้ 4 คำใน 5 คำ

แผนการสอนอ่านโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ฉบับที่ 7

วิชาภาษาไทย เนื้อหา การอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระอ้อและไม้โท
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 คาบ (เวลา 30 นาที)

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เมื่อกำหนดให้นักเรียนอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระอ้อและไม้โทแล้ว นักเรียนสามารถอ่านได้ถูกต้อง 4 คำ ใน 5 คำ

วิธีสอน

1. ฟังและเล่าเรื่องย้อนกลับ ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟัง โดยใช้เทคนิคการอ่านเชิงเล่าเรื่องเพื่อสร้างความสนใจ แล้วให้นักเรียนตอบคำถามและเล่าเรื่องย้อนกลับให้ครูฟัง
2. ฟังและชี้คำตามเสียง ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟังอีกครั้ง โดยให้นักเรียนเป็นผู้ชี้คำในเรื่องที่อ่านจากซ้ายไปขวา เพื่อฝึกการสังเกตรูปร่างของคำ ซึ่งครูจะต้องอ่านนิทานตามคำที่นักเรียนชี้ โดยที่ไม่อ่านเร็วหรือช้าเกินไป
3. ฟังและค้นหาคำ ครูอ่านออกเสียงคำว่า “มื่อ” ในนิทาน แล้วให้นักเรียนค้นหาคำว่า “มื่อ” เมื่อนักเรียนค้นหาคำพบแล้ว ให้นักเรียนอ่านคำว่า “มื่อ” ตามครู 1 ครั้ง
4. ฝึกอ่านคำตามหน่วยเสียง ครูนำบัตรสระ “อ้อ” และบัตร “ไม้โท” ที่มีสีแดงเป็นรหัสแทนหน่วยเสียงและนำบัตรพยัญชนะ “ม” ที่มีสีดำมาประสมเป็นคำว่า “มื่อ” สอนให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงจนอ่านได้เอง แล้วจึงเปลี่ยนบัตรพยัญชนะเป็น “ด / ต / ร / ซ” มาประสมเป็นคำใหม่ ให้นักเรียนฝึกอ่านเพิ่มเติมทีละคำ
5. ฝึกอ่านซ้ำด้วยความหมาย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่เคยฝึกในขั้นที่ 4 อีกครั้ง โดยใช้บัตรคำที่ไม่มีการกำหนดสีเป็นรหัสแทนหน่วยเสียง พร้อมทั้งบอกความหมายของคำแต่ละคำจนครบ

สื่อการสอน

1. นิทานเรื่อง นาคิลดความอ้วน
2. บัตรพยัญชนะต้นที่มีสีดำ
3. บัตรสระอ้อและบัตรไม้โทที่มีสีแดง
4. บัตรคำ “มื่อ / ดื่อ / ตื่อ / รื่อ / ซื่อ”

การประเมินผล

สังเกตการอ่านออกเสียงคำที่กำหนด คือ คำว่า “มื่อ / ดื่อ / ตื่อ / รื่อ / ซื่อ”

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้น สระอ้อและไม้โท คือ คำว่า “มื่อ / ดื่อ / ตื่อ / รื่อ / ซื่อ” ได้ 4 คำใน 5 คำ

แผนการสอนอ่านโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ฉบับที่ 8

วิชาภาษาไทย เนื้อหา การอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระแอและไม้เอก
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 คาบ (เวลา 30 นาที)

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เมื่อกำหนดให้นักเรียนอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระแอและไม้เอกแล้ว นักเรียนสามารถอ่านได้ถูกต้อง 4 คำ ใน 5 คำ

วิธีสอน

1. ฟังและเล่าเรื่องย้อนกลับ ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟัง โดยใช้เทคนิคการอ่านเชิงเล่าเรื่องเพื่อสร้างความสนใจ แล้วให้นักเรียนตอบคำถามและเล่าเรื่องย้อนกลับให้ครูฟัง
2. ฟังและชี้คำตามเสียง ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟังอีกครั้ง โดยให้นักเรียนเป็นผู้ชี้คำในเรื่องที่อ่านจากซ้ายไปขวา เพื่อฝึกการสังเกตรูปร่างของคำ ซึ่งครูจะต้องอ่านนิทานตามคำที่นักเรียนชี้ โดยที่ไม่อ่านเร็วหรือช้าเกินไป
3. ฟังและค้นหาคำ ครูอ่านออกเสียงคำว่า “แห่” ในนิทาน แล้วให้นักเรียนค้นหาคำว่า “แห่” เมื่อนักเรียนค้นหาคำพบแล้ว ให้นักเรียนอ่านคำว่า “แห่” ตามครู 1 ครั้ง
4. ฝึกอ่านคำตามหน่วยเสียง ครูนำบัตรสระ “แอ” และบัตรไม้เอก ที่มีสีแดงเป็นรหัสแทนหน่วยเสียงและนำบัตรพยัญชนะ “ห” ที่มีสีด้ามมาประสมเป็นคำว่า “แห่” สอนให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงจนอ่านได้เอง แล้วจึงเปลี่ยนบัตรพยัญชนะเป็น “ก / ช / ย / พร” มาประสมเป็นคำใหม่ให้นักเรียนฝึกอ่านเพิ่มเติมทีละคำ
5. ฝึกอ่านซ้ำย้ำความหมาย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่เคยฝึกในขั้นที่ 4 อีกครั้ง โดยใช้บัตรคำที่ไม่มีการกำหนดสีเป็นรหัสแทนหน่วยเสียง พร้อมทั้งบอกความหมายของคำแต่ละคำจนครบ

สื่อการสอน

1. นิทานเรื่อง นาคิลดความอ้วน
2. บัตรพยัญชนะต้นที่มีสีคำ
3. บัตรสระแอและบัตรไม้เอกที่มีสีแดง
4. บัตรคำ “แห่ / แก่ / แซ่ / แ่ / แพร่”

การประเมินผล

สังเกตการอ่านออกเสียงคำที่กำหนด คือ คำว่า “แห่ / แก่ / แซ่ / แ่ / แพร่”

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้น สระแอและไม้เอก คือ คำว่า “แห่ / แก่ / แซ่ / แ่ / แพร่” ได้ 4 คำใน 5 คำ

แผนการสอนอ่านโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ฉบับที่ 9

วิชาภาษาไทย เนื้อหา การอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระอและไม้โท
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 คาบ (เวลา 30 นาที)

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เมื่อกำหนดให้นักเรียนอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระอและไม้โทแล้ว นักเรียนสามารถอ่านได้ถูกต้อง 4 คำ ใน 5 คำ

วิธีสอน

1. ฟังและเล่าเรื่องย้อนกลับ ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟัง โดยใช้เทคนิคการอ่านเชิงเล่าเรื่องเพื่อสร้างความสนใจ แล้วให้นักเรียนตอบคำถามและเล่าเรื่องย้อนกลับให้ครูฟัง
2. ฟังและชี้คำตามเสียง ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟังอีกครั้ง โดยให้นักเรียนเป็นผู้ชี้คำในเรื่องที่อ่านจากซ้ายไปขวา เพื่อฝึกการสังเกตรูปร่างของคำ ซึ่งครูจะต้องอ่านนิทานตามคำที่นักเรียนชี้ โดยที่ไม่อ่านเร็วหรือช้าเกินไป
3. ฟังและค้นหาคำ ครูอ่านออกเสียงคำว่า “หม้อ” ในนิทาน แล้วให้นักเรียนค้นหาคำว่า “หม้อ” เมื่อนักเรียนค้นหาคำพบแล้ว ให้นักเรียนอ่านคำว่า “หม้อ” ตามครู 1 ครั้ง
4. ฝึกอ่านคำตามหน่วยเสียง ครูนำบัตรสระ “อ” และบัตร “ไม้โท” ที่มีสีแดงเป็นรหัสแทนหน่วยเสียงและนำบัตรพยัญชนะ “ม” ที่มีสีดำมาประสมเป็นคำว่า “หม้อ” สอนให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงจนอ่านได้เอง แล้วจึงเปลี่ยนบัตรพยัญชนะเป็น “ต / จ / ง / ท” มาประสมเป็นคำใหม่ ให้นักเรียนฝึกอ่านเพิ่มเติมทีละคำ
5. ฝึกอ่านซ้ำย้ำความหมาย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่เคยฝึกในขั้นที่ 4 อีกครั้ง โดยใช้บัตรคำที่ไม่มีการกำหนดสีเป็นรหัสแทนหน่วยเสียง พร้อมทั้งบอกความหมายของคำแต่ละคำจนครบ

สื่อการสอน

1. นิทานเรื่อง นาคิลดความอ้วน
2. บัตรพยัญชนะต้นที่มีสีดำ
3. บัตรสระอและบัตรไม้โทที่มีสีแดง
4. บัตรคำ “หม้อ / ต้อ / จ้อ / ง้อ / ท้อ”

การประเมินผล

สังเกตการอ่านออกเสียงคำที่กำหนด คือ คำว่า “หม้อ / ต้อ / จ้อ / ง้อ / ท้อ”

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้น สระอและไม้โท คือ คำว่า “หม้อ / ต้อ / จ้อ / ง้อ / ท้อ” ได้ 4 คำใน 5 คำ

แผนการสอนอ่านโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ฉบับที่ 10

วิชาภาษาไทย เนื้อหา การอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระอูและไม้โท
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 คาบ (เวลา 30 นาที)

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เมื่อกำหนดให้นักเรียนอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระอูและไม้โทแล้ว นักเรียนสามารถอ่านได้ถูกต้อง 4 คำ ใน 5 คำ

วิธีสอน

1. ฟังและเล่าเรื่องย้อนกลับ ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟัง โดยใช้เทคนิคการอ่านซึ่งเล่าเรื่องเพื่อสร้างความสนใจ แล้วให้นักเรียนตอบคำถามและเล่าเรื่องย้อนกลับให้ครูฟัง
2. ฟังและชี้คำตามเสียง ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟังอีกครั้ง โดยให้นักเรียนเป็นผู้ชี้คำในเรื่องที่อ่านจากซ้ายไปขวา เพื่อฝึกการสังเกตรูปร่างของคำ ซึ่งครูจะต้องอ่านนิทานตามคำที่นักเรียนชี้ โดยที่ไม่อ่านเร็วหรือช้าเกินไป
3. ฟังและค้นหาคำ ครูอ่านออกเสียงคำว่า “สู้” ในนิทาน แล้วให้นักเรียนค้นหาคำว่า “สู้” เมื่อนักเรียนค้นหาคำพบแล้ว ให้นักเรียนอ่านคำว่า “สู้” ตามครู 1 ครั้ง
4. ฝึกอ่านคำตามหน่วยเสียง ครูนำบัตรสระ “อู” และบัตร “ไม้โท” ที่มีสีแดงเป็นรหัสแทนหน่วยเสียงและนำบัตรพยัญชนะ “ส” ที่มีสีด้ามมาประสมเป็นคำว่า “สู้” สอนให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงจนอ่านได้เอง แล้วจึงเปลี่ยนบัตรพยัญชนะเป็น “ก / ต / พ / ช” มาประสมเป็นคำใหม่ให้นักเรียนฝึกอ่านเพิ่มเติมทีละคำ
5. ฝึกอ่านซ้ำย้ำความหมาย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่เคยฝึกในขั้นที่ 4 อีกครั้ง โดยใช้บัตรคำที่ไม่มีการกำหนดสีเป็นรหัสแทนหน่วยเสียง พร้อมทั้งบอกความหมายของคำแต่ละคำจนครบ

สื่อการสอน

1. นิทานเรื่อง นาคิลดความอ้วน
2. บัตรพยัญชนะต้นที่มีสีด้าม
3. บัตรสระอูและบัตรไม้โทที่มีสีแดง
4. บัตรคำ “สู้ / กู้ / ตู้ / ผู้ / ชู้”

การประเมินผล

สังเกตการอ่านออกเสียงคำที่กำหนด คือ คำว่า “สู้ / กู้ / ตู้ / ผู้ / ชู้”

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้น สระอูและไม้โท คือ คำว่า “สู้ / กู้ / ตู้ / ผู้ / ชู้” ได้ 4 คำใน 5 คำ

แผนการสอนอ่านโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ฉบับที่ 11

วิชาภาษาไทย เนื้อหา การอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้น สระอะและตัวสะกด ก
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 คาบ (เวลา 30 นาที)

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เมื่อกำหนดให้นักเรียนอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระอะและตัวสะกด ก แล้ว
 นักเรียนสามารถอ่านได้ถูกต้อง 4 คำ ใน 5 คำ

วิธีสอน

1. ฟังและเล่าเรื่องย้อนกลับ ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟัง โดยใช้เทคนิคการอ่านเชิงเล่า
 เรื่องเพื่อสร้างความสนใจ แล้วให้นักเรียนตอบคำถามและเล่าเรื่องย้อนกลับให้ครูฟัง
2. ฟังและชี้คำตามเสียง ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟังอีกครั้ง โดยให้นักเรียนเป็นผู้ชี้คำใน
 เรื่องที่อ่านจากซ้ายไปขวา เพื่อฝึกการสังเกตรูปร่างของคำ ซึ่งครูจะต้องอ่านนิทานตามคำที่นักเรียน
 ชี้ โดยที่ไม่อ่านเร็วหรือช้าเกินไป
3. ฟังและค้นหาคำ ครูอ่านออกเสียงคำว่า “ปีก” ในนิทาน แล้วให้นักเรียนค้นหาคำว่า
 “ปีก” เมื่อนักเรียนค้นหาคำพบแล้ว ให้นักเรียนอ่านคำว่า “ปีก” ตามครู 1 ครั้ง
4. ฝึกอ่านคำตามหน่วยเสียง ครูนำบัตรสระ “อะ” และบัตรตัวสะกด ก ที่มีสีแดงเป็นรหัส
 แทนหน่วยเสียงและนำบัตรพยัญชนะ “ป” ที่มีสีดำนมาประสมเป็นคำว่า “ปีก” สอนให้นักเรียนฝึก
 อ่านออกเสียงจนอ่านได้เอง แล้วจึงเปลี่ยนบัตรพยัญชนะเป็น “ต / ผ / ช / หน” มาประสมเป็นคำ
 ใหม่ให้นักเรียนฝึกอ่านเพิ่มเติมทีละคำ
5. ฝึกอ่านซ้ำด้วยความหมาย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่เคยฝึกในขั้นที่ 4 อีกครั้ง โดยใช้บัตร
 คำที่ไม่มีการกำหนดสีเป็นรหัสแทนหน่วยเสียง พร้อมทั้งบอกความหมายของคำแต่ละคำจนครบ
 สื่อการสอน

1. นิทานเรื่อง วาที่มีความรัก	2. บัตรพยัญชนะต้นที่มีสีดำน
3. บัตรสระอะและบัตร “ก” ที่มีสีแดง	4. บัตรคำ “ปีก / ตัก / ผัก / ชัก / หนัก”

การประเมินผล

สังเกตการอ่านออกเสียงคำที่กำหนด คือ คำว่า “ปีก / ตัก / ผัก / ชัก / หนัก”

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้น สระอะและตัวสะกด ก คือ คำว่า “ปีก /
 ตัก / ผัก / ชัก / หนัก” ได้ 4 คำใน 5 คำ

แผนการสอนอ่านโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ฉบับที่ 12

วิชาภาษาไทย เนื้อหา การอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้น สระแอและตัวสะกด ง
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 คาบ (เวลา 30 นาที)

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เมื่อกำหนดให้นักเรียนอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระแอและตัวสะกด ง แล้ว
 นักเรียนสามารถอ่านได้ถูกต้อง 4 คำ ใน 5 คำ

วิธีสอน

1. ฟังและเล่าเรื่องย้อนกลับ ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟัง โดยใช้เทคนิคการอ่านเชิงเล่า
 เรื่องเพื่อสร้างความสนใจ แล้วให้นักเรียนตอบคำถามและเล่าเรื่องย้อนกลับให้ครูฟัง
2. ฟังและชี้คำตามเสียง ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟังอีกครั้ง โดยให้นักเรียนเป็นผู้ชี้คำใน
 เรื่องที่อ่านจากซ้ายไปขวา เพื่อฝึกการสังเกตรูปร่างของคำ ซึ่งครูจะต้องอ่านนิทานตามคำที่นักเรียน
 ชี้ โดยที่ไม่อ่านเร็วหรือช้าเกินไป
3. ฟังและค้นหาคำ ครูอ่านออกเสียงคำว่า “แดง” ในนิทาน แล้วให้นักเรียนค้นหาคำว่า
 “แดง” เมื่อนักเรียนค้นหาคำพบแล้ว ให้นักเรียนอ่านคำว่า “แดง” ตามครู 1 ครั้ง
4. ฝึกอ่านคำตามหน่วยเสียง ครูนำบัตรสระ “แอ” และบัตรตัวสะกด ง ที่มีสีแดงเป็นรหัส
 แทนหน่วยเสียงและนำบัตรพยัญชนะ “ด” ที่มีสีด้ามาประสมเป็นคำว่า “แดง” สอนให้นักเรียนฝึก
 อ่านออกเสียงจนอ่านได้เอง แล้วจึงเปลี่ยนบัตรพยัญชนะเป็น “ก / ส / ท / พร” มาประสมเป็นคำ
 ใหม่ให้นักเรียนฝึกอ่านเพิ่มเติมทีละคำ
5. ฝึกอ่านซ้ำด้วยความหมาย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่เคยฝึกในขั้นที่ 4 อีกครั้ง โดยใช้บัตร
 คำที่ไม่มีการกำหนดสีเป็นรหัสแทนหน่วยเสียง พร้อมทั้งบอกความหมายของคำแต่ละคำจนครบ
 สื่อการสอน

1. นิทานเรื่อง วาที่มีความรัก	2. บัตรพยัญชนะต้นที่มีสีด้า
3. บัตรสระแอและบัตร “ง” ที่มีสีแดง	4. บัตรคำ “แดง / แกง / แสง / แทง / แปรง”

การประเมินผล

สังเกตการอ่านออกเสียงคำที่กำหนด คือ คำว่า “แดง / แกง / แสง / แทง / แปรง”

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้น สระแอและตัวสะกด ง คือ คำว่า “แดง /
 แกง / แสง / แทง / แปรง” ได้ 4 คำใน 5 คำ

แผนการสอนอ่านโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ฉบับที่ 13

วิชาภาษาไทย เนื้อหา การอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้น สระอและตัวสะกด ม
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 คาบ (เวลา 30 นาที)

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เมื่อกำหนดให้นักเรียนอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระอและตัวสะกด ม แล้ว
 นักเรียนสามารถอ่านได้ถูกต้อง 4 คำ ใน 5 คำ

วิธีสอน

1. ฟังและเล่าเรื่องย้อนกลับ ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟัง โดยใช้เทคนิคการอ่านเชิงเล่า
 เรื่องเพื่อสร้างความสนใจ แล้วให้นักเรียนตอบคำถามและเล่าเรื่องย้อนกลับให้ครูฟัง
2. ฟังและชี้คำตามเสียง ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟังอีกครั้ง โดยให้นักเรียนเป็นผู้ชี้คำใน
 เรื่องที่อ่านจากซ้ายไปขวา เพื่อฝึกการสังเกตรูปร่างของคำ ซึ่งครูจะต้องอ่านนิทานตามคำที่นักเรียน
 ชี้ โดยที่ไม่อ่านเร็วหรือช้าเกินไป
3. ฟังและค้นหาคำ ครูอ่านออกเสียงคำว่า “หอม” ในนิทาน แล้วให้นักเรียนค้นหาคำว่า
 “หอม” เมื่อนักเรียนค้นหาคำพบแล้ว ให้นักเรียนอ่านคำว่า “หอม” ตามครู 1 ครั้ง
4. ฝึกอ่านคำตามหน่วยเสียง ครูนำบัตรสระ “อ” และบัตรตัวสะกด ม ที่มีสีแดงเป็นรหัส
 แทนหน่วยเสียงและนำบัตรพยัญชนะ “ห” ที่มีสีดำนามาประสมเป็นคำว่า “หอม” สอนให้นักเรียนฝึก
 อ่านออกเสียงจนอ่านได้เอง แล้วจึงเปลี่ยนบัตรพยัญชนะเป็น “ต / ผ / ย / ปล” มาประสมเป็นคำ
 ใหม่ให้นักเรียนฝึกอ่านเพิ่มเติมทีละคำ
5. ฝึกอ่านซ้ำด้วยความหมาย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่เคยฝึกในขั้นที่ 4 อีกครั้ง โดยใช้บัตร
 คำที่ไม่มีการกำหนดสีเป็นรหัสแทนหน่วยเสียง พร้อมทั้งบอกความหมายของคำแต่ละคำจนครบ
 สื่อการสอน

1. นิทานเรื่อง วาที่มีความรัก	2. บัตรพยัญชนะต้นที่มีสีดำน
3. บัตรสระอและบัตร “ม” ที่มีสีแดง	4. บัตรคำ “หอม / ตอม / ผอม / ยอม / ปลอม”

การประเมินผล

สังเกตการอ่านออกเสียงคำที่กำหนด คือ คำว่า “หอม / ตอม / ผอม / ยอม / ปลอม”

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้น สระอและตัวสะกด ม คือ คำว่า “หอม
 / ตอม / ผอม / ยอม / ปลอม” ได้ 4 คำใน 5 คำ

แผนการสอนอ่านโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ฉบับที่ 14

วิชาภาษาไทย เนื้อหา การอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระอาและตัวสะกด ว
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 คาบ (เวลา 30 นาที)

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เมื่อกำหนดให้นักเรียนอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระอาและตัวสะกด ว แล้ว
 นักเรียนสามารถอ่านได้ถูกต้อง 4 คำ ใน 5 คำ

วิธีสอน

1. ฟังและเล่าเรื่องย้อนกลับ ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟัง โดยใช้เทคนิคการอ่านเชิงเล่า
 เรื่องเพื่อสร้างความสนใจ แล้วให้นักเรียนตอบคำถามและเล่าเรื่องย้อนกลับให้ครูฟัง
2. ฟังและชี้คำตามเสียง ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟังอีกครั้ง โดยให้นักเรียนเป็นผู้ชี้คำใน
 เรื่องที่อ่านจากซ้ายไปขวา เพื่อฝึกการสังเกตรูปร่างของคำ ซึ่งครูจะต้องอ่านนิทานตามคำที่นักเรียน
 ชี้ โดยที่ไม่อ่านเร็วหรือช้าเกินไป
3. ฟังและค้นหาคำ ครูอ่านออกเสียงคำว่า “ลาว” ในนิทาน แล้วให้นักเรียนค้นหาคำว่า
 “ลาว” เมื่อนักเรียนค้นหาพบแล้ว ให้นักเรียนอ่านคำว่า “ลาว” ตามครู 1 ครั้ง
4. ฝึกอ่านคำตามหน่วยเสียง ครูนำบัตรสระ “อา” และบัตรตัวสะกด ว ที่มีสีแดงเป็นรหัส
 แทนหน่วยเสียงและนำบัตรพยัญชนะ “ล” ที่มีสีดำนามาประสมเป็นคำว่า “ลาว” สอนให้นักเรียนฝึก
 อ่านออกเสียงจนอ่านได้เอง แล้วจึงเปลี่ยนบัตรพยัญชนะเป็น “ก / ข / ค / หน” มาประสมเป็นคำ
 ใหม่ให้นักเรียนฝึกอ่านเพิ่มเติมทีละคำ
5. ฝึกอ่านซ้ำด้วยความหมาย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่เคยฝึกในขั้นที่ 4 อีกครั้ง โดยใช้บัตร
 คำที่ไม่มีการกำหนดสีเป็นรหัสแทนหน่วยเสียง พร้อมทั้งบอกความหมายของคำแต่ละคำจนครบ
 สื่อการสอน

1. นิทานเรื่อง วาที่มีความรัก	2. บัตรพยัญชนะต้นที่มีสีดำน
3. บัตรสระอาและบัตร “ว” ที่มีสีแดง	4. บัตรคำ “ลาว / กาว / ขาว / คาว / หนาว”

การประเมินผล

สังเกตการอ่านออกเสียงคำที่กำหนด คือ คำว่า “ลาว / กาว / ขาว / คาว / หนาว”

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้น สระอาและตัวสะกด ว คือ คำว่า “ลาว /
 กาว / ขาว / คาว / หนาว” ได้ 4 คำใน 5 คำ

แผนการสอนอ่านโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ฉบับที่ 15

วิชาภาษาไทย เนื้อหา การอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้น สระอูและตัวสะกด ย
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 คาบ (เวลา 30 นาที)

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เมื่อกำหนดให้นักเรียนอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระอูและตัวสะกด ย แล้ว
 นักเรียนสามารถอ่านได้ถูกต้อง 4 คำ ใน 5 คำ

วิธีสอน

1. ฟังและเล่าเรื่องย้อนกลับ ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟัง โดยใช้เทคนิคการอ่านเชิงเล่า
 เรื่องเพื่อสร้างความสนใจ แล้วให้นักเรียนตอบคำถามและเล่าเรื่องย้อนกลับให้ครูฟัง
2. ฟังและชี้คำตามเสียง ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟังอีกครั้ง โดยให้นักเรียนเป็นผู้ชี้คำใน
 เรื่องที่อ่านจากซ้ายไปขวา เพื่อฝึกการสังเกตรูปร่างของคำ ซึ่งครูจะต้องอ่านนิทานตามคำที่นักเรียน
 ชี้ โดยที่ไม่อ่านเร็วหรือช้าเกินไป
3. ฟังและค้นหาคำ ครูอ่านออกเสียงคำว่า “คุย” ในนิทาน แล้วให้นักเรียนค้นหาคำว่า “คุย”
 เมื่อนักเรียนค้นหาคำพบแล้ว ให้นักเรียนอ่านคำว่า “คุย” ตามครู 1 ครั้ง
4. ฝึกอ่านคำตามหน่วยเสียง ครูนำบัตรสระ “อู” และบัตรตัวสะกด ย ที่มีสีแดงเป็นรหัส
 แทนหน่วยเสียงและนำบัตรพยัญชนะ “ค” ที่มีสีดำนามาประสมเป็นคำว่า “คุย” สอนให้นักเรียนฝึก
 อ่านออกเสียงจนอ่านได้เอง แล้วจึงเปลี่ยนบัตรพยัญชนะเป็น “ป / จ / ล / ท” มาประสมเป็นคำใหม่
 ให้นักเรียนฝึกอ่านเพิ่มเติมทีละคำ
5. ฝึกอ่านซ้ำย้ำความหมาย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่เคยฝึกในขั้นที่ 4 อีกครั้ง โดยใช้บัตร
 คำที่ไม่มีการกำหนดสีเป็นรหัสแทนหน่วยเสียง พร้อมทั้งบอกความหมายของคำแต่ละคำจนครบ
 สื่อการสอน

1. นิทานเรื่อง วาที่มีความรัก	2. บัตรพยัญชนะต้นที่มีสีดำ
3. บัตรสระอูและบัตร “ย” ที่มีสีแดง	4. บัตรคำ “คุย / ปุย / คุย / ลุย / ทุย”

การประเมินผล

สังเกตการอ่านออกเสียงคำที่กำหนด คือ คำว่า “คุย / ปุย / คุย / ลุย / ทุย”

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้น สระอูและตัวสะกด ย คือ คำว่า “คุย /
 ปุย / คุย / ลุย / ทุย” ได้ 4 คำใน 5 คำ

แผนการสอนอ่านโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ฉบับที่ 16

วิชาภาษาไทย เนื้อหา การอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้นและสระเอะ
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 คาบ (เวลา 30 นาที)

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เมื่อกำหนดให้นักเรียนอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้นและสระเอะแล้ว นักเรียนสามารถอ่านได้ถูกต้อง 4 คำ ใน 5 คำ

วิธีสอน

1. ฟังและเล่าเรื่องย้อนกลับ ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟัง โดยใช้เทคนิคการอ่านเชิงเล่าเรื่องเพื่อสร้างความสนใจ แล้วให้นักเรียนตอบคำถามและเล่าเรื่องย้อนกลับให้ครูฟัง
2. ฟังและชี้คำตามเสียง ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟังอีกครั้ง โดยให้นักเรียนเป็นผู้ชี้คำในเรื่องที่อ่านจากซ้ายไปขวา เพื่อฝึกการสังเกตรูปร่างของคำ ซึ่งครูจะต้องอ่านนิทานตามคำที่นักเรียนชี้ โดยที่ไม่อ่านเร็วหรือช้าเกินไป
3. ฟังและค้นหาคำ ครูอ่านออกเสียงคำว่า “แกะ” ในนิทาน แล้วให้นักเรียนค้นหาคำว่า “แกะ” เมื่อนักเรียนค้นหาคำพบแล้ว ให้นักเรียนอ่านคำว่า “แกะ” ตามครู 1 ครั้ง
4. ฝึกอ่านคำตามหน่วยเสียง ครูนำบัตรสระ “เอะ” ที่มีสีแดงเป็นรหัสแทนหน่วยเสียงและนำบัตรพยัญชนะ “ก” ที่มีสีดำมาประสมเป็นคำว่า “แกะ” สอนให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงจนอ่านได้เอง แล้วจึงเปลี่ยนบัตรพยัญชนะเป็น “ด / ฉ / ว / พ” มาประสมเป็นคำใหม่ให้นักเรียนฝึกอ่านเพิ่มเติมทีละคำ
5. ฝึกอ่านซ้ำด้วยความหมาย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่เคยฝึกในขั้นที่ 4 อีกครั้ง โดยใช้บัตรคำที่ไม่มีการกำหนดสีเป็นรหัสแทนหน่วยเสียง พร้อมทั้งบอกความหมายของคำแต่ละคำจนครบ

สื่อการสอน

1. นิทานเรื่อง ภาคนิทาน	2. บัตรพยัญชนะต้นที่มีสีดำ
3. บัตรสระเอะ ที่มีสีแดง	4. บัตรคำ “แกะ / ตะ / แฉะ / แวะ / แพะ”

การประเมินผล

สังเกตการอ่านออกเสียงคำที่กำหนด คือ คำว่า “แกะ / ตะ / แฉะ / แวะ / แพะ”

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้นและสระเอะ คือ คำว่า “แกะ / ตะ / แฉะ / แวะ / แพะ” ได้ 4 คำใน 5 คำ

แผนการสอนอ่านโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ฉบับที่ 17

วิชาภาษาไทย เนื้อหา การอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้นและสระเอาะ
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 คาบ (เวลา 30 นาที)

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เมื่อกำหนดให้นักเรียนอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้นและสระเอาะแล้ว นักเรียนสามารถอ่านได้ถูกต้อง 4 คำ ใน 5 คำ

วิธีสอน

1. ฟังและเล่าเรื่องย้อนกลับ ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟัง โดยใช้เทคนิคการอ่านเชิงเล่าเรื่องเพื่อสร้างความสนใจ แล้วให้นักเรียนตอบคำถามและเล่าเรื่องย้อนกลับให้ครูฟัง
2. ฟังและชี้คำตามเสียง ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟังอีกครั้ง โดยให้นักเรียนเป็นผู้ชี้คำในเรื่องที่อ่านจากซ้ายไปขวา เพื่อฝึกการสังเกตรูปร่างของคำ ซึ่งครูจะต้องอ่านนิทานตามคำที่นักเรียนชี้ โดยที่ไม่อ่านเร็วหรือช้าเกินไป
3. ฟังและค้นหาคำ ครูอ่านออกเสียงคำว่า “เหาะ” ในนิทาน แล้วให้นักเรียนค้นหาคำว่า “เหาะ” เมื่อนักเรียนค้นหาคำพบแล้ว ให้นักเรียนอ่านคำว่า “เหาะ” ตามครู 1 ครั้ง
4. ฝึกอ่านคำตามหน่วยเสียง ครูนำบัตรสระ “เอาะ” ที่มีสีแดงเป็นรหัสแทนหน่วยเสียงและนำบัตรพยัญชนะ “ห” ที่มีสีดำมาประสมเป็นคำว่า “เหาะ” สอนให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงจนอ่านได้เอง แล้วจึงเปลี่ยนบัตรพยัญชนะเป็น “จ / ถ / ง / หม” มาประสมเป็นคำใหม่ให้นักเรียนฝึกอ่านเพิ่มเติมทีละคำ
5. ฝึกอ่านซ้ำด้วยความหมาย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่เคยฝึกในขั้นที่ 4 อีกครั้ง โดยใช้บัตรคำที่ไม่มีการกำหนดสีเป็นรหัสแทนหน่วยเสียง พร้อมทั้งบอกความหมายของคำแต่ละคำจนครบ

สื่อการสอน

1. นิทานเรื่อง ภาคิหนิเรียน	2. บัตรพยัญชนะต้นที่มีสีดำ
3. บัตรสระเอาะ ที่มีสีแดง	4. บัตรคำ “เหาะ / เาะ / เอาะ / เาะ / เหาะ”

การประเมินผล

สังเกตการอ่านออกเสียงคำที่กำหนด คือ คำว่า “เหาะ / เาะ / เอาะ / เาะ / เหาะ”

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้นและสระเอาะ คือ คำว่า “เหาะ / เาะ / เอาะ / เาะ / เหาะ” ได้ 4 คำใน 5 คำ

แผนการสอนอ่านโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ฉบับที่ 18

วิชาภาษาไทย เนื้อหา การอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้นและสระเอ็ย
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 คาบ (เวลา 30 นาที)

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เมื่อกำหนดให้นักเรียนอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้นและสระเอ็ยแล้ว นักเรียนสามารถอ่านได้ถูกต้อง 4 คำ ใน 5 คำ

วิธีสอน

1. ฟังและเล่าเรื่องย้อนกลับ ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟัง โดยใช้เทคนิคการอ่านเชิงเล่าเรื่องเพื่อสร้างความสนใจ แล้วให้นักเรียนตอบคำถามและเล่าเรื่องย้อนกลับให้ครูฟัง
2. ฟังและชี้คำตามเสียง ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟังอีกครั้ง โดยให้นักเรียนเป็นผู้ชี้คำในเรื่องที่อ่านจากซ้ายไปขวา เพื่อฝึกการสังเกตรูปร่างของคำ ซึ่งครูจะต้องอ่านนิทานตามคำที่นักเรียนชี้ โดยที่ไม่อ่านเร็วหรือช้าเกินไป
3. ฟังและค้นหาคำ ครูอ่านออกเสียงคำว่า “เส็ย” ในนิทาน แล้วให้นักเรียนค้นหาคำว่า “เส็ย” เมื่อนักเรียนค้นหาคำพบแล้ว ให้นักเรียนอ่านคำว่า “เส็ย” ตามครู 1 ครั้ง
4. ฝึกอ่านคำตามหน่วยเสียง ครูนำบัตรสระ “เอ็ย” ที่มีสีแดงเป็นรหัสแทนหน่วยเสียงและนำบัตรพยัญชนะ “ส” ที่มีสีดำนมาประสมเป็นคำว่า “เส็ย” สอนให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงจนอ่านได้เอง แล้วจึงเปลี่ยนบัตรพยัญชนะเป็น “ป / ม / ล / พล” มาประสมเป็นคำใหม่ให้นักเรียนฝึกอ่านเพิ่มเติมทีละคำ
5. ฝึกอ่านซ้ำด้วยความหมาย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่เคยฝึกในขั้นที่ 4 อีกครั้ง โดยใช้บัตรคำที่ไม่มีการกำหนดสีเป็นรหัสแทนหน่วยเสียง พร้อมทั้งบอกความหมายของคำแต่ละคำจนครบ

สื่อการสอน

1. นิทานเรื่อง ภาคินีเรียน	2. บัตรพยัญชนะต้นที่มีสีคำ
3. บัตรสระเอ็ย ที่มีสีแดง	4. บัตรคำ “เส็ย / เป็ย / เม็ย / เส็ย / เพ็ลย”

การประเมินผล

สังเกตการอ่านออกเสียงคำที่กำหนด คือ คำว่า “เส็ย / เป็ย / เม็ย / เส็ย / เพ็ลย”

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้นและสระเอ็ย คือ คำว่า “เส็ย / เป็ย / เม็ย / เส็ย / เพ็ลย” ได้ 4 คำใน 5 คำ

แผนการสอนอ่านโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ฉบับที่ 19

วิชาภาษาไทย เนื้อหา การอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้นและสระเอื้อ
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 คาบ (เวลา 30 นาที)

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เมื่อกำหนดให้นักเรียนอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้นและสระเอื้อแล้ว นักเรียนสามารถอ่านได้ถูกต้อง 4 คำ ใน 5 คำ

วิธีสอน

1. ฟังและเล่าเรื่องย้อนกลับ ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟัง โดยใช้เทคนิคการอ่านเชิงเล่าเรื่องเพื่อสร้างความสนใจ แล้วให้นักเรียนตอบคำถามและเล่าเรื่องย้อนกลับให้ครูฟัง
2. ฟังและชี้คำตามเสียง ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟังอีกครั้ง โดยให้นักเรียนเป็นผู้ชี้คำในเรื่องที่อ่านจากซ้ายไปขวา เพื่อฝึกการสังเกตรูปร่างของคำ ซึ่งครูจะต้องอ่านนิทานตามคำที่นักเรียนชี้ โดยที่ไม่อ่านเร็วหรือช้าเกินไป
3. ฟังและค้นหาคำ ครูอ่านออกเสียงคำว่า “เหนื่อ” ในนิทาน แล้วให้นักเรียนค้นหาคำว่า “เหนื่อ” เมื่อนักเรียนค้นหาคำพบแล้ว ให้นักเรียนอ่านคำว่า “เหนื่อ” ตามครู 1 ครั้ง
4. ฝึกอ่านคำตามหน่วยเสียง ครูนำบัตรสระ “เอื้อ” ที่มีสีแดงเป็นรหัสแทนหน่วยเสียงและนำบัตรพยัญชนะ “หน” ที่มีสีดำมาประสมเป็นคำว่า “เหนื่อ” สอนให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงจนอ่านได้เอง แล้วจึงเปลี่ยนบัตรพยัญชนะเป็น “จ / ส / ร / กล” มาประสมเป็นคำใหม่ให้นักเรียนฝึกอ่านเพิ่มเติมทีละคำ
5. ฝึกอ่านซ้ำด้วยความหมาย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่เคยฝึกในขั้นที่ 4 อีกครั้ง โดยใช้บัตรคำที่ไม่มีการกำหนดสีเป็นรหัสแทนหน่วยเสียง พร้อมทั้งบอกความหมายของคำแต่ละคำจนครบ

สื่อการสอน

1. นิทานเรื่อง ภาคิหนิเรียน	2. บัตรพยัญชนะต้นที่มีสีดำ
3. บัตรสระเอื้อ ที่มีสีแดง	4. บัตรคำ “เหนื่อ / เจื่อ / เสื่อ / เรื่อ / เกลื่อ”

การประเมินผล

สังเกตการอ่านออกเสียงคำที่กำหนด คือ คำว่า “เหนื่อ / เจื่อ / เสื่อ / เรื่อ / เกลื่อ”

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้นและสระเอื้อ คือ คำว่า “เหนื่อ / เจื่อ / เสื่อ / เรื่อ / เกลื่อ” ได้ 4 คำใน 5 คำ

แผนการสอนอ่านโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ฉบับที่ 20

วิชาภาษาไทย เนื้อหา การอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้นและสระอว
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 คาบ (เวลา 30 นาที)

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เมื่อกำหนดให้นักเรียนอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้นและสระอวแล้ว นักเรียนสามารถอ่านได้ถูกต้อง 4 คำ ใน 5 คำ

วิธีสอน

1. ฟังและเล่าเรื่องย้อนกลับ ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟัง โดยใช้เทคนิคการอ่านเชิงเล่าเรื่องเพื่อสร้างความสนใจ แล้วให้นักเรียนตอบคำถามและเล่าเรื่องย้อนกลับให้ครูฟัง
2. ฟังและชี้คำตามเสียง ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟังอีกครั้ง โดยให้นักเรียนเป็นผู้ชี้คำในเรื่องที่อ่านจากซ้ายไปขวา เพื่อฝึกการสังเกตรูปร่างของคำ ซึ่งครูจะต้องอ่านนิทานตามคำที่นักเรียนชี้ โดยที่ไม่อ่านเร็วหรือช้าเกินไป
3. ฟังและค้นหาคำ ครูอ่านออกเสียงคำว่า “กลัว” ในนิทาน แล้วให้นักเรียนค้นหาคำว่า “กลัว” เมื่อนักเรียนค้นหาคำพบแล้ว ให้นักเรียนอ่านคำว่า “กลัว” ตามครู 1 ครั้ง
4. ฝึกอ่านคำตามหน่วยเสียง ครูนำบัตรสระ “อว” ที่มีสีแดงเป็นรหัสแทนหน่วยเสียงและนำบัตรพยัญชนะ “กล” ที่มีสีดามาประสมเป็นคำว่า “กลัว” สอนให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงจนอ่านได้เอง แล้วจึงเปลี่ยนบัตรพยัญชนะเป็น “บ / ห / ม / คร” มาประสมเป็นคำใหม่ให้นักเรียนฝึกอ่านเพิ่มเติมทีละคำ
5. ฝึกอ่านซ้ำด้วยความหมาย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่เคยฝึกในขั้นที่ 4 อีกครั้ง โดยใช้บัตรคำที่ไม่มีการกำหนดสีเป็นรหัสแทนหน่วยเสียง พร้อมทั้งบอกความหมายของคำแต่ละคำจนครบ

สื่อการสอน

1. นิทานเรื่อง ภาคิหนิเรียน	2. บัตรพยัญชนะต้นที่มีสีคำ
3. บัตรสระอว ที่มีสีแดง	4. บัตรคำ “กลัว / บัว / หัว / มัว / ครัว”

การประเมินผล

สังเกตการอ่านออกเสียงคำที่กำหนด คือ คำว่า “กลัว / บัว / หัว / มัว / ครัว”

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้นและสระอว คือ คำว่า “กลัว / บัว / หัว / มัว / ครัว” ได้ 4 คำใน 5 คำ

แผนการสอนอ่านโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ฉบับที่ 21

วิชาภาษาไทย เนื้อหา การอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระเอาและไม้เอก
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 คาบ (เวลา 30 นาที)

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เมื่อกำหนดให้นักเรียนอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระเอาและไม้เอก แล้วนักเรียนสามารถอ่านได้ถูกต้อง 4 คำ ใน 5 คำ

วิธีสอน

1. ฟังและเล่าเรื่องย้อนกลับ ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟัง โดยใช้เทคนิคการอ่านเชิงเล่าเรื่องเพื่อสร้างความสนใจ แล้วให้นักเรียนตอบคำถามและเล่าเรื่องย้อนกลับให้ครูฟัง
2. ฟังและชี้คำตามเสียง ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟังอีกครั้ง โดยให้นักเรียนเป็นผู้ชี้คำในเรื่องที่อ่านจากซ้ายไปขวา เพื่อฝึกการสังเกตรูปร่างของคำ ซึ่งครูจะต้องอ่านนิทานตามคำที่นักเรียนชี้ โดยที่ไม่อ่านเร็วหรือช้าเกินไป
3. ฟังและค้นหาคำ ครูอ่านออกเสียงคำว่า “เป่า” ในนิทาน แล้วให้นักเรียนค้นหาคำว่า “เป่า” เมื่อนักเรียนค้นหาคำพบแล้ว ให้นักเรียนอ่านคำว่า “เป่า” ตามครู 1 ครั้ง
4. ฝึกอ่านคำตามหน่วยเสียง ครูนำบัตรสระ “เอา” และบัตร “ไม้เอก” ที่มีสีแดงเป็นรหัสแทนหน่วยเสียงและนำบัตรพยัญชนะ “ป” ที่มีสีดำมาประสมเป็นคำว่า “เป่า” สอนให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงจนอ่านได้เอง แล้วจึงเปลี่ยนบัตรพยัญชนะเป็น “ก / ห / น / หล” มาประสมเป็นคำใหม่ให้นักเรียนฝึกอ่านเพิ่มเติมทีละคำ
5. ฝึกอ่านซ้ำด้วยความหมาย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่เคยฝึกในขั้นที่ 4 อีกครั้ง โดยใช้บัตรคำที่ไม่มีการกำหนดสีเป็นรหัสแทนหน่วยเสียง พร้อมทั้งบอกความหมายของคำแต่ละคำจนครบ

สื่อการสอน

1. นิทานเรื่อง นารีเป็นไข้หวัด
2. บัตรพยัญชนะต้นที่มีสีดำ
3. บัตรสระเอาและบัตร ไม้เอกที่มีสีแดง
4. บัตรคำ “เป่า / เก่า / เห่า / เน่า / เหล่า”

การประเมินผล

สังเกตการอ่านออกเสียงคำที่กำหนด คือ คำว่า “เป่า / เก่า / เห่า / เน่า / เหล่า”

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้น สระเอาและไม้เอก คือ คำว่า “เป่า / เก่า / เห่า / เน่า / เหล่า” ได้ 4 คำใน 5 คำ

แผนการสอนอ่านโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ฉบับที่ 22

วิชาภาษาไทย เนื้อหา การอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระอำและไม้โท
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 คาบ (เวลา 30 นาที)

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เมื่อกำหนดให้นักเรียนอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระอำและไม้โท แล้วนักเรียนสามารถอ่านได้ถูกต้อง 4 คำ ใน 5 คำ

วิธีสอน

1. ฟังและเล่าเรื่องย้อนกลับ ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟัง โดยใช้เทคนิคการอ่านเชิงเล่าเรื่องเพื่อสร้างความสนใจ แล้วให้นักเรียนตอบคำถามและเล่าเรื่องย้อนกลับให้ครูฟัง
2. ฟังและชี้คำตามเสียง ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟังอีกครั้ง โดยให้นักเรียนเป็นผู้ชี้คำในเรื่องที่อ่านจากซ้ายไปขวา เพื่อฝึกการสังเกตรูปร่างของคำ ซึ่งครูจะต้องอ่านนิทานตามคำที่นักเรียนชี้ โดยที่ไม่อ่านเร็วหรือช้าเกินไป
3. ฟังและค้นหาคำ ครูอ่านออกเสียงคำว่า “ถ้ำ” ในนิทาน แล้วให้นักเรียนค้นหาคำว่า “ถ้ำ” เมื่อนักเรียนค้นหาคำพบแล้ว ให้นักเรียนอ่านคำว่า “ถ้ำ” ตามครู 1 ครั้ง
4. ฝึกอ่านคำตามหน่วยเสียง ครูนำบัตรสระ “อำ” และบัตร “ไม้โท” ที่มีสีแดงเป็นรหัสแทนหน่วยเสียงและนำบัตรพยัญชนะ “ถ” ที่มีสีดำมาประสมเป็นคำว่า “ถ้ำ” สอนให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงจนอ่านได้เอง แล้วจึงเปลี่ยนบัตรพยัญชนะเป็น “จ / ค / ซ / ปล” มาประสมเป็นคำใหม่ให้นักเรียนฝึกอ่านเพิ่มเติมทีละคำ
5. ฝึกอ่านซ้ำด้วยความหมาย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่เคยฝึกในขั้นที่ 4 อีกครั้ง โดยใช้บัตรคำที่ไม่มีการกำหนดสีเป็นรหัสแทนหน่วยเสียง พร้อมทั้งบอกความหมายของคำแต่ละคำจนครบ

สื่อการสอน

1. นิทานเรื่อง นารีเป็นไข้หวัด	2. บัตรพยัญชนะต้นที่มีสีดำ
3. บัตรสระอำและบัตรไม้โทที่มีสีแดง	4. บัตรคำ “ถ้ำ / จำ / คำ / ซ้ำ / ปล้ำ”

การประเมินผล

สังเกตการอ่านออกเสียงคำที่กำหนด คือ คำว่า “ถ้ำ / จำ / คำ / ซ้ำ / ปล้ำ”

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้น สระอำและไม้โท คือ คำว่า “ถ้ำ / จำ / คำ / ซ้ำ / ปล้ำ” ได้ 4 คำใน 5 คำ

แผนการสอนอ่านโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ฉบับที่ 23

วิชาภาษาไทย เนื้อหา การอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระเอื้อและไม้โท
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 คาบ (เวลา 30 นาที)

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เมื่อกำหนดให้นักเรียนอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระเอื้อและไม้โท แล้วนักเรียนสามารถอ่านได้ถูกต้อง 4 คำ ใน 5 คำ

วิธีสอน

1. ฟังและเล่าเรื่องย้อนกลับ ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟัง โดยใช้เทคนิคการอ่านเชิงเล่าเรื่องเพื่อสร้างความสนใจ แล้วให้นักเรียนตอบคำถามและเล่าเรื่องย้อนกลับให้ครูฟัง
2. ฟังและชี้คำตามเสียง ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟังอีกครั้ง โดยให้นักเรียนเป็นผู้ชี้คำในเรื่องที่อ่านจากซ้ายไปขวา เพื่อฝึกการสังเกตรูปร่างของคำ ซึ่งครูจะต้องอ่านนิทานตามคำที่นักเรียนชี้ โดยที่ไม่อ่านเร็วหรือช้าเกินไป
3. ฟังและค้นหาคำ ครูอ่านออกเสียงคำว่า “เชื้อ” ในนิทาน แล้วให้นักเรียนค้นหาคำว่า “เชื้อ” เมื่อนักเรียนค้นหาคำพบแล้ว ให้นักเรียนอ่านคำว่า “เชื้อ” ตามครู 1 ครั้ง
4. ฝึกอ่านคำตามหน่วยเสียง ครูนำบัตรสระ “เอื้อ” และบัตร “ไม้โท” ที่มีสีแดงเป็นรหัสแทนหน่วยเสียงและนำบัตรพยัญชนะ “จ” ที่มีสีดำมาประสมเป็นคำว่า “เชื้อ” สอนให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงจนอ่านได้เอง แล้วจึงเปลี่ยนบัตรพยัญชนะเป็น “อ / ก / ส / น” มาประสมเป็นคำใหม่ให้นักเรียนฝึกอ่านเพิ่มเติมทีละคำ
5. ฝึกอ่านซ้ำย้ำความหมาย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่เคยฝึกในขั้นที่ 4 อีกครั้ง โดยใช้บัตรคำที่ไม่มีการกำหนดสีเป็นรหัสแทนหน่วยเสียง พร้อมทั้งบอกความหมายของคำแต่ละคำจนครบ

สื่อการสอน

1. นิทานเรื่อง นารีเป็นไข้หวัด
2. บัตรพยัญชนะต้นที่มีสีดำ
3. บัตรสระเอื้อและบัตรไม้โทที่มีสีแดง
4. บัตรคำ “เชื้อ / เอื้อ / เกื้อ / เสื้อ / เนื้อ”

การประเมินผล

สังเกตการอ่านออกเสียงคำที่กำหนด คือ คำว่า “เชื้อ / เอื้อ / เกื้อ / เสื้อ / เนื้อ”

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้น สระเอื้อและไม้โท คือ คำว่า “เชื้อ / เอื้อ / เกื้อ / เสื้อ / เนื้อ” ได้ 4 คำใน 5 คำ

แผนการสอนอ่านโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ฉบับที่ 24

วิชาภาษาไทย เนื้อหา การอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระเอียและไม้เอก
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 คาบ (เวลา 30 นาที)

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เมื่อกำหนดให้นักเรียนอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระเอียและไม้เอก แล้วนักเรียนสามารถอ่านได้ถูกต้อง 4 คำ ใน 5 คำ

วิธีสอน

1. ฟังและเล่าเรื่องย้อนกลับ ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟัง โดยใช้เทคนิคการอ่านเชิงเล่าเรื่องเพื่อสร้างความสนใจ แล้วให้นักเรียนตอบคำถามและเล่าเรื่องย้อนกลับให้ครูฟัง
2. ฟังและชี้คำตามเสียง ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟังอีกครั้ง โดยให้นักเรียนเป็นผู้ชี้คำในเรื่องที่อ่านจากซ้ายไปขวา เพื่อฝึกการสังเกตรูปร่างของคำ ซึ่งครูจะต้องอ่านนิทานตามคำที่นักเรียนชี้ โดยที่ไม่อ่านเร็วหรือช้าเกินไป
3. ฟังและค้นหาคำ ครูอ่านออกเสียงคำว่า “เสี่ย” ในนิทาน แล้วให้นักเรียนค้นหาคำว่า “เสี่ย” เมื่อนักเรียนค้นหาคำพบแล้ว ให้นักเรียนอ่านคำว่า “เสี่ย” ตามครู 1 ครั้ง
4. ฝึกอ่านคำตามหน่วยเสียง ครูนำบัตรสระ “เอีย” และบัตร “ไม้เอก” ที่มีสีแดงเป็นรหัสแทนหน่วยเสียงและนำบัตรพยัญชนะ “ส” ที่มีสีดำมาประสมเป็นคำว่า “เสี่ย” สอนให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงจนอ่านได้เอง แล้วจึงเปลี่ยนบัตรพยัญชนะเป็น “จ / ร / ต / ง” มาประสมเป็นคำใหม่ ให้นักเรียนฝึกอ่านเพิ่มเติมทีละคำ
5. ฝึกอ่านซ้ำด้วยความหมาย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่เคยฝึกในขั้นที่ 4 อีกครั้ง โดยใช้บัตรคำที่ไม่มีการกำหนดสีเป็นรหัสแทนหน่วยเสียง พร้อมทั้งบอกความหมายของคำแต่ละคำจนครบ

สื่อการสอน

1. นิทานเรื่อง นารีเป็นไข้หวัด
2. บัตรพยัญชนะต้นที่มีสีดำ
3. บัตรสระเอียและบัตรไม้เอกที่มีสีแดง
4. บัตรคำ “เสี่ย / เจี้ย / เรี้ย / เตี้ย / เจี้ย”

การประเมินผล

สังเกตการอ่านออกเสียงคำที่กำหนด คือ คำว่า “เสี่ย / เจี้ย / เรี้ย / เตี้ย / เจี้ย”

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้น สระเอียและไม้เอก คือ คำว่า “เสี่ย / เจี้ย / เรี้ย / เตี้ย / เจี้ย” ได้ 4 คำใน 5 คำ

แผนการสอนอ่านโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ฉบับที่ 25

วิชาภาษาไทย เนื้อหา การอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระอัวและไม้เอก
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 คาบ (เวลา 30 นาที)

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เมื่อกำหนดให้นักเรียนอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระอัวและไม้เอก แล้วนักเรียนสามารถอ่านได้ถูกต้อง 4 คำ ใน 5 คำ

วิธีสอน

1. ฟังและเล่าเรื่องย้อนกลับ ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟัง โดยใช้เทคนิคการอ่านเชิงเล่าเรื่องเพื่อสร้างความสนใจ แล้วให้นักเรียนตอบคำถามและเล่าเรื่องย้อนกลับให้ครูฟัง
2. ฟังและชี้คำตามเสียง ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟังอีกครั้ง โดยให้นักเรียนเป็นผู้ชี้คำในเรื่องที่อ่านจากซ้ายไปขวา เพื่อฝึกการสังเกตรูปร่างของคำ ซึ่งครูจะต้องอ่านนิทานตามคำที่นักเรียนชี้ โดยที่ไม่อ่านเร็วหรือช้าเกินไป
3. ฟังและค้นหาคำ ครูอ่านออกเสียงคำว่า “ถั่ว” ในนิทาน แล้วให้นักเรียนค้นหาคำว่า “ถั่ว” เมื่อนักเรียนค้นหาคำพบแล้ว ให้นักเรียนอ่านคำว่า “ถั่ว” ตามครู 1 ครั้ง
4. ฝึกอ่านคำตามหน่วยเสียง ครูนำบัตรสระ “อัว” และบัตร “ไม้เอก” ที่มีสีแดงเป็นรหัสแทนหน่วยเสียงและนำบัตรพยัญชนะ “ถ” ที่มีสีดำมาประสมเป็นคำว่า “ถั่ว” สอนให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงจนอ่านได้เอง แล้วจึงเปลี่ยนบัตรพยัญชนะเป็น “จ / ค / ม / ย” มาประสมเป็นคำใหม่ ให้นักเรียนฝึกอ่านเพิ่มเติมทีละคำ
5. ฝึกอ่านซ้ำย้ำความหมาย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่เคยฝึกในขั้นที่ 4 อีกครั้ง โดยใช้บัตรคำที่ไม่มีการกำหนดสีเป็นรหัสแทนหน่วยเสียง พร้อมทั้งบอกความหมายของคำแต่ละคำจนครบ

สื่อการสอน

1. นิทานเรื่อง นารีเป็นไข้หวัด
2. บัตรพยัญชนะต้นที่มีสีดำ
3. บัตรสระอัวและบัตร ไม้เอกที่มีสีแดง
4. บัตรคำ “ถั่ว / จั่ว / คั่ว / มั่ว / ยั่ว”

การประเมินผล

สังเกตการอ่านออกเสียงคำที่กำหนด คือ คำว่า “ถั่ว / จั่ว / คั่ว / มั่ว / ยั่ว”

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้น สระอัวและไม้เอก คือ คำว่า “ถั่ว / จั่ว / คั่ว / มั่ว / ยั่ว” ได้ 4 คำใน 5 คำ

แผนการสอนอ่านโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ฉบับที่ 26

วิชาภาษาไทย เนื้อหา การอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระเอียและตัวสะกด ว
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 คาบ (เวลา 30 นาที)

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เมื่อกำหนดให้นักเรียนอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระเอียและตัวสะกด ว แล้ว
 นักเรียนสามารถอ่านได้ถูกต้อง 4 คำ ใน 5 คำ

วิธีสอน

1. ฟังและเล่าเรื่องย้อนกลับ ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟัง โดยใช้เทคนิคการอ่านเชิงเล่า
 เรื่องเพื่อสร้างความสนใจ แล้วให้นักเรียนตอบคำถามและเล่าเรื่องย้อนกลับให้ครูฟัง
2. ฟังและชี้คำตามเสียง ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟังอีกครั้ง โดยให้นักเรียนเป็นผู้ชี้คำใน
 เรื่องที่อ่านจากซ้ายไปขวา เพื่อฝึกการสังเกตรูปร่างของคำ ซึ่งครูจะต้องอ่านนิทานตามคำที่นักเรียน
 ชี้ โดยที่ไม่อ่านเร็วหรือช้าเกินไป
3. ฟังและค้นหาคำ ครูอ่านออกเสียงคำว่า “เจียว” ในนิทาน แล้วให้นักเรียนค้นหาคำว่า
 “เจียว” เมื่อนักเรียนค้นหาคำพบแล้ว ให้นักเรียนอ่านคำว่า “เจียว” ตามครู 1 ครั้ง
4. ฝึกอ่านคำตามหน่วยเสียง ครูนำบัตรสระ “เอีย” และบัตรตัวสะกด ว ที่มีสีแดงเป็นรหัส
 แทนหน่วยเสียงและนำบัตรพยัญชนะ “จ” ที่มีสีดำมาประสมเป็นคำว่า “เจียว” สอนให้นักเรียนฝึก
 อ่านออกเสียงจนอ่านได้เอง แล้วจึงเปลี่ยนบัตรพยัญชนะเป็น “จ / ส / ค / หน” มาประสมเป็นคำ
 ใหม่ให้นักเรียนฝึกอ่านเพิ่มเติมทีละคำ
5. ฝึกอ่านซ้ำด้วยความหมาย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่เคยฝึกในขั้นที่ 4 อีกครั้ง โดยใช้บัตร
 คำที่ไม่มีการกำหนดสีเป็นรหัสแทนหน่วยเสียง พร้อมทั้งบอกความหมายของคำแต่ละคำจนครบ
 สื่อการสอน

1. นิทานเรื่อง ขาวมีเหมืองแร่
2. บัตรพยัญชนะต้นที่มีสีดำ
3. บัตรสระเอียและบัตรตัว “ว” ที่มีสีแดง
4. บัตรคำ “เจียว / เจียว / เสียว / เคียว / เหนียว”

การประเมินผล

สังเกตการอ่านออกเสียงคำที่กำหนด คือ คำว่า “เจียว / เจียว / เสียว / เคียว / เหนียว”

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้น สระเอียและตัวสะกด ว คือ คำว่า
 “เจียว / เจียว / เสียว / เคียว / เหนียว” ได้ 4 คำใน 5 คำ

แผนการสอนอ่านโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ฉบับที่ 27

วิชาภาษาไทย เนื้อหา การอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระเอื้อและตัวสะกด ง
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 คาบ (เวลา 30 นาที)

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เมื่อกำหนดให้นักเรียนอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระเอื้อและตัวสะกด ง แล้ว
 นักเรียนสามารถอ่านได้ถูกต้อง 4 คำ ใน 5 คำ

วิธีสอน

1. ฟังและเล่าเรื่องย้อนกลับ ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟัง โดยใช้เทคนิคการอ่านเชิงเล่า
 เรื่องเพื่อสร้างความสนใจ แล้วให้นักเรียนตอบคำถามและเล่าเรื่องย้อนกลับให้ครูฟัง
2. ฟังและชี้คำตามเสียง ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟังอีกครั้ง โดยให้นักเรียนเป็นผู้ชี้คำใน
 เรื่องที่อ่านจากซ้ายไปขวา เพื่อฝึกการสังเกตรูปร่างของคำ ซึ่งครูจะต้องอ่านนิทานตามคำที่นักเรียน
 ชี้ โดยที่ไม่อ่านเร็วหรือช้าเกินไป
3. ฟังและค้นหาคำ ครูอ่านออกเสียงคำว่า “เหมือง” ในนิทาน แล้วให้นักเรียนค้นหาคำว่า
 “เหมือง” เมื่อนักเรียนค้นหาพบแล้ว ให้นักเรียนอ่านคำว่า “เหมือง” ตามครู 1 ครั้ง
4. ฝึกอ่านคำตามหน่วยเสียง ครูนำบัตรสระ “เอื้อ” และบัตรตัวสะกด ง ที่มีสีแดงเป็นรหัส
 แทนหน่วยเสียงและนำบัตรพยัญชนะ “หม” ที่มีสีดำนมาประสมเป็นคำว่า “เหมือง” สอนให้นักเรียนฝึก
 อ่านออกเสียงจนอ่านได้เอง แล้วจึงเปลี่ยนบัตรพยัญชนะเป็น “ค / ร / ปล / หล” มาประสมเป็นคำ
 ใหม่ให้นักเรียนฝึกอ่านเพิ่มเติมทีละคำ
5. ฝึกอ่านซ้ำด้วยความหมาย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่เคยฝึกในขั้นที่ 4 อีกครั้ง โดยใช้บัตร
 คำที่ไม่มีการกำหนดสีเป็นรหัสแทนหน่วยเสียง พร้อมทั้งบอกความหมายของคำแต่ละคำจนครบ
 สื่อการสอน

1. นิทานเรื่อง ขาวมีเหมืองแร่
2. บัตรพยัญชนะต้นที่มีสีดำ
3. บัตรสระเอื้อและบัตรตัว “ง” ที่มีสีแดง
4. บัตรคำ “เหมือง/เคื่อง/เรื่อง/เปลื่อง/เหลื่อง”

การประเมินผล

สังเกตการอ่านออกเสียงคำที่กำหนด คือ คำว่า “เหมือง/เคื่อง/เรื่อง/เปลื่อง/เหลื่อง”

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้น สระเอื้อและตัวสะกด ง คือ คำว่า
 “เหมือง/เคื่อง/เรื่อง/เปลื่อง/เหลื่อง” ได้ 4 คำใน 5 คำ

แผนการสอนอ่านโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ฉบับที่ 28

วิชาภาษาไทย เนื้อหา การอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้น สระเออและตัวสะกด ค
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 คาบ (เวลา 30 นาที)

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เมื่อกำหนดให้นักเรียนอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระเออและตัวสะกด ค แล้ว
 นักเรียนสามารถอ่านได้ถูกต้อง 4 คำ ใน 5 คำ

วิธีสอน

1. ฟังและเล่าเรื่องย้อนกลับ ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟัง โดยใช้เทคนิคการอ่านเชิงเล่า
 เรื่องเพื่อสร้างความสนใจ แล้วให้นักเรียนตอบคำถามและเล่าเรื่องย้อนกลับให้ครูฟัง
2. ฟังและชี้คำตามเสียง ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟังอีกครั้ง โดยให้นักเรียนเป็นผู้ชี้คำใน
 เรื่องที่อ่านจากซ้ายไปขวา เพื่อฝึกการสังเกตรูปร่างของคำ ซึ่งครูจะต้องอ่านนิทานตามคำที่นักเรียน
 ชี้ โดยที่ไม่อ่านเร็วหรือช้าเกินไป
3. ฟังและค้นหาคำ ครูอ่านออกเสียงคำว่า “เกิด” ในนิทาน แล้วให้นักเรียนค้นหาคำว่า
 “เกิด” เมื่อนักเรียนค้นหาคำพบแล้ว ให้นักเรียนอ่านคำว่า “เกิด” ตามครู 1 ครั้ง
4. ฝึกอ่านคำตามหน่วยเสียง ครูนำบัตรสระ “เออ” และบัตรตัวสะกด ค ที่มีสีแดงเป็นรหัส
 แทนหน่วยเสียงและนำบัตรพยัญชนะ “ก” ที่มีสีดำมาประสมเป็นคำว่า “เกิด” สอนให้นักเรียนฝึก
 อ่านออกเสียงจนอ่านได้เอง แล้วจึงเปลี่ยนบัตรพยัญชนะเป็น “ป / ถ / ช / จ” มาประสมเป็นคำใหม่
 ให้นักเรียนฝึกอ่านเพิ่มเติมทีละคำ
5. ฝึกอ่านซ้ำด้วยความหมาย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่เคยฝึกในขั้นที่ 4 อีกครั้ง โดยใช้บัตร
 คำที่ไม่มีการกำหนดสีเป็นรหัสแทนหน่วยเสียง พร้อมทั้งบอกความหมายของคำแต่ละคำจนครบ
 สื่อการสอน

1. นิทานเรื่อง ขาวมีเหมืองแร่
2. บัตรพยัญชนะต้นที่มีสีดำ
3. บัตรสระเออและบัตรตัว “ค” ที่มีสีแดง
4. บัตรคำ “เกิด / เปิด / เกิด / เซ็ด / เจ็ด”

การประเมินผล

สังเกตการอ่านออกเสียงคำที่กำหนด คือ คำว่า “เกิด / เปิด / เกิด / เซ็ด / เจ็ด”

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้น สระเออและตัวสะกด ค คือ คำว่า “เกิด
 / เปิด / เกิด / เซ็ด / เจ็ด” ได้ 4 คำใน 5 คำ

แผนการสอนอ่านโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ฉบับที่ 29

วิชาภาษาไทย เนื้อหา การอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้น สระอัวและตัวสะกด น
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 คาบ (เวลา 30 นาที)

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เมื่อกำหนดให้นักเรียนอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระอัวและตัวสะกด น แล้ว
 นักเรียนสามารถอ่านได้ถูกต้อง 4 คำ ใน 5 คำ

วิธีสอน

1. ฟังและเล่าเรื่องย้อนกลับ ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟัง โดยใช้เทคนิคการอ่านเชิงเล่า
 เรื่องเพื่อสร้างความสนใจ แล้วให้นักเรียนตอบคำถามและเล่าเรื่องย้อนกลับให้ครูฟัง
2. ฟังและชี้คำตามเสียง ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟังอีกครั้ง โดยให้นักเรียนเป็นผู้ชี้คำใน
 เรื่องที่อ่านจากซ้ายไปขวา เพื่อฝึกการสังเกตรูปร่างของคำ ซึ่งครูจะต้องอ่านนิทานตามคำที่นักเรียน
 ชี้ โดยที่ไม่อ่านเร็วหรือช้าเกินไป
3. ฟังและค้นหาคำ ครูอ่านออกเสียงคำว่า “พรวน” ในนิทาน แล้วให้นักเรียนค้นหาคำว่า
 “พรวน” เมื่อนักเรียนค้นหาคำพบแล้ว ให้นักเรียนอ่านคำว่า “พรวน” ตามครู 1 ครั้ง
4. ฝึกอ่านคำตามหน่วยเสียง ครูนำบัตรสระ “อัว” และบัตรตัวสะกด น ที่มีสีแดงเป็นรหัส
 แทนหน่วยเสียงและนำบัตรพยัญชนะ “พร” ที่มีสีด้ามาประสมเป็นคำว่า “พรวน” สอนให้นักเรียนฝึก
 อ่านออกเสียงจนอ่านได้เอง แล้วจึงเปลี่ยนบัตรพยัญชนะเป็น “ก / ส / ช / ตร” มาประสมเป็นคำใหม่
 ให้นักเรียนฝึกอ่านเพิ่มเติมทีละคำ
5. ฝึกอ่านซ้ำด้วยความหมาย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่เคยฝึกในขั้นที่ 4 อีกครั้ง โดยใช้บัตร
 คำที่ไม่มีการกำหนดสีเป็นรหัสแทนหน่วยเสียง พร้อมทั้งบอกความหมายของคำแต่ละคำจนครบ
 สื่อการสอน

1. นิทานเรื่อง ยาวีมีเหมืองแร่ 2. บัตรพยัญชนะต้นที่มีสีด้าม
3. บัตรสระอัวและบัตรตัว “น” ที่มีสีแดง 4. บัตรคำ “พรวน / กวน / สวน / ชวน / ตรวน”

การประเมินผล

สังเกตการอ่านออกเสียงคำที่กำหนด คือ คำว่า “พรวน / กวน / สวน / ชวน / ตรวน”

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้น สระอัวและตัวสะกด น คือ คำว่า
 “พรวน / กวน / สวน / ชวน / ตรวน” ได้ 4 คำใน 5 คำ

แผนการสอนอ่านโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน ฉบับที่ 30

วิชาภาษาไทย เนื้อหา การอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้น สระ โอะ และตัวสะกด ม
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 คาบ (เวลา 30 นาที)

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เมื่อกำหนดให้นักเรียนอ่านคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระ โอะ และตัวสะกด ม แล้ว
 นักเรียนสามารถอ่านได้ถูกต้อง 4 คำ ใน 5 คำ

วิธีสอน

1. ฟังและเล่าเรื่องย้อนกลับ ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟัง โดยใช้เทคนิคการอ่านเชิงเล่า
 เรื่องเพื่อสร้างความสนใจ แล้วให้นักเรียนตอบคำถามและเล่าเรื่องย้อนกลับให้ครูฟัง
2. ฟังและชี้คำตามเสียง ครูอ่านนิทานให้นักเรียนฟังอีกครั้ง โดยให้นักเรียนเป็นผู้ชี้คำใน
 เรื่องที่อ่านจากซ้ายไปขวา เพื่อฝึกการสังเกตรูปร่างของคำ ซึ่งครูจะต้องอ่านนิทานตามคำที่นักเรียน
 ชี้ โดยที่ไม่อ่านเร็วหรือช้าเกินไป
3. ฟังและค้นหาคำ ครูอ่านออกเสียงคำว่า “ดม” ในนิทาน แล้วให้นักเรียนค้นหาคำว่า
 “ดม” เมื่อนักเรียนค้นหาคำพบแล้ว ให้นักเรียนอ่านคำว่า “ดม” ตามครู 1 ครั้ง
4. ฝึกอ่านคำตามหน่วยเสียง ครูนำบัตรสระ “โอะ” และบัตรตัวสะกด ม ที่มีสีแดงเป็น
 รหัสแทนหน่วยเสียงและนำบัตรพยัญชนะ “ด” ที่มีสีด้ามมาประสมเป็นคำว่า “ดม” สอนให้นักเรียน
 ฝึกอ่านออกเสียงจนอ่านได้เอง แล้วจึงเปลี่ยนบัตรพยัญชนะเป็น “จ / ถ / ค / พร” มาประสมเป็นคำ
 ใหม่ให้นักเรียนฝึกอ่านเพิ่มเติมทีละคำ
5. ฝึกอ่านซ้ำด้วยความหมาย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่เคยฝึกในขั้นที่ 4 อีกครั้ง โดยใช้บัตร
 คำที่ไม่มีการกำหนดสีเป็นรหัสแทนหน่วยเสียง พร้อมทั้งบอกความหมายของคำแต่ละคำจนครบ
 สื่อการสอน

1. นิทานเรื่อง ขาวมีเหมืองแร่
2. บัตรพยัญชนะต้นที่มีสีด้าม
3. บัตรสระ โอะ และบัตรตัว “ม” ที่มีสีแดง
4. บัตรคำ “ดม / จม / ถม / คม / พรม”

การประเมินผล

สังเกตการอ่านออกเสียงคำที่กำหนด คือ คำว่า “ดม / จม / ถม / คม / พรม”

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านคำที่ประสมด้วย พยัญชนะต้น สระ โอะ และตัวสะกด ม คือ คำว่า “ดม
 / จม / ถม / คม / พรม” ได้ 4 คำใน 5 คำ

นิทานประกอบการสอนอ่านโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน

เรื่อง ชาลีทำบุญ

ชาลีเป็นพ่อค้าขายปลาในตลาด และเป็นคนใจหยาบจึงไม่มีใครอยากคบด้วย เขารู้สึกเหงาและอยากเปลี่ยนนิสัยของตนเอง จึงมีคนแนะนำให้ชาลีไปทำบุญที่วัด

ครั้งแรก ชาลีซื้อหิวไปถวายพระ จึงถูกชาวบ้านตำหนิ เนื่องจากพระถือศีลและใช้หิวไม่ได้

ครั้งที่สอง ชาลีซื้อแตงไปถวายพระก็ถูกชาวบ้านตำหนิอีก เนื่องจากพระถือศีลและใช้แตงไม่ได้ แล้วชาวบ้านก็เริ่มไม่ซื้อปลาของชาลีอีก ชาลีรู้สึกเสียใจมากที่ไม่สามารถทำให้คนอื่นเข้าใจได้ แต่ก็ยังไม่ยอมท้อถอย

วันหนึ่ง เมื่อเห็นปลาเหลือเยอะ ชาลีจึงนำปลาไปปรุงอาหาร แล้วนำอาหารที่ทำจากปลาไปถวายพระ และแจกให้ทุกคนถือกลับไปกินที่บ้าน คราวนี้ชาวบ้านไม่ได้ตำหนิชาลีอีก แต่กลับชื่นชมในความมีน้ำใจของเขา ชาลีจึงมีคนคบหาเป็นเพื่อนมากขึ้นและกลายเป็นคนที่มีน้ำใจดีกับทุกคนในที่สุด

นิทานประกอบการสอนอ่านโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน

เรื่อง นาดิลดความอ้วน

นาดิเป็นเด็กที่มีรูปร่างอ้วนมาก จึงถูกเพื่อนล้อเลียนบ่อยๆ จะทำอะไรก็ไม่ถนัด สู้คนอื่นก็ไม่ได้ และถูกพ่อแม่ตำหนิเป็นประจำ จึงคิดหาทางลดความอ้วน

ครั้งแรก นาดิใช้วิธีกินยาลดความอ้วน โดยซื้อยาสมุนไพรมาต้มในหม้อดินกิน แต่แล้วนาดิก็กลับอ้วนมากขึ้นกว่าเดิม

ครั้งที่สอง นาดิใช้วิธีอดอาหาร จาก 3 มื้อ ลดเหลือ 1 มื้อ ผลปรากฏว่า นาดิแทบไม่มีแรงจะทำอะไรได้เลย

ครั้งสุดท้าย นาดิใช้วิธีออกกำลังกาย จึงทำให้นาดิมีรูปร่างดีขึ้น แต่พอเลิกฝึก นาดิก็กลับมาอ้วนขึ้นอีก จึงคิดได้ว่า ไม่มีวิธีลดความอ้วนใดที่ดีที่สุดเท่ากับการที่เราต่อสู้เพื่อเอาชนะตัวเราเอง

ดังนั้น นาดิจึงเริ่มงดกินอาหารที่ไม่จำเป็น และหันมาออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ จึงทำให้มีรูปร่างดีขึ้น จนได้เป็นนางนพมาศ ร่วมขบวนแห่งานลอยกระทงประจำจังหวัด และเป็นที่ยอมรับของทุกคน

นิทานประกอบการสอนอ่านโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน

เรื่อง วาทีมีความรัก

วาทีเป็นเด็กที่หน้าตาดีคนหนึ่ง ในโรงเรียน จึงมีคนมาแอบชอบหลายคน แต่เขาก็ไม่สนใจใครสักคนเดียว เพราะเขามีความรักให้กับคนคนหนึ่งอยู่แล้ว

คนที่วาทีรัก เป็นคนที่ปักผ้าเช็ดหน้า รูปอินทรีแดงให้เขาเป็นคนแรก และเขาก็ชอบผ้าเช็ดหน้าผืนนี้มาก

คนที่วาทีรัก เป็นคนที่ทำไข่เจียวเห็ดหอมที่เขาชอบ ได้อร่อยที่สุดในโลก

คนที่วาทีรัก เป็นคนที่คุยสนุก เวลาคุยด้วยแล้วมีความสุข เพราะคุยกันเป็นภาษาลาว

และคนที่วาทีรักมากที่สุด ก็คือ ยายของเขานั่นเอง เพราะวาทีเป็นลูกครึ่งไทย – ลาว พ่อเป็นคนไทย แม่เป็นคนลาว เขาจึงได้มีโอกาสไปเที่ยวประเทศลาว และได้พบกับคุณยายผู้น่ารักที่นั่น คุณยายได้ช่วยเหลือเขาหลายอย่างตอนที่อยู่ประเทศลาว โดยเฉพาะช่วยทำให้พ่อกับแม่คืนดีกันด้วย เขาจึงมีความรักให้กับคุณยายเพียงผู้เดียวตลอดมา

นิทานประกอบการสอนอ่านโดยวิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน

เรื่อง ภาติหนีเรียน

ภาติเป็นเด็กเรียนเก่งที่สุดในห้อง เป็นเด็กเรียบร้อยแต่ไม่ค่อยมีเพื่อน เพราะเก่งกว่าคนอื่นไปหมด เขาจึงอยากมีเพื่อนสนิทซักคนที่เข้าใจ

วันหนึ่ง เดชาเด็กหลังห้องมาชวนภาติหนีเรียนไปเที่ยวสวนสนุก ภาติอยากมีเพื่อนจึงยอมหนีไปกับเดชา โดยไม่เกรงกลัวว่าครูจะลงโทษ เดชาได้พาเขาขึ้นรถไฟเหาะ เล่นชิงช้าและม้าหมุนอย่างสนุกสนาน

วันต่อมา เดชาก็ชวนภาติหนีเรียนอีก คราวนี้เดชาชวนภาติขึ้นรถโดยสารไปทางภาคเหนือ แต่ระหว่างทางรถเกิดเสียขึ้นมา ทั้งสองจึงแวะลงข้างทางและขออาศัยโดยสารไปกับรถขนแกะ จนไปถึงฟาร์มแห่งหนึ่ง

เดชาและภาติได้ถูกกักตัวไว้ที่ฟาร์มแห่งนั้น เพื่อฝึกให้ทำงานเลี้ยงแกะต่อไป ทั้งสองคนรู้สึกกลัวและเสียใจมาก จึงได้แอบต้อนแกะให้หลุดออกจากกรงและแอบหนีออกมา จนตำรวจมาช่วยไว้ได้ทัน

การหนีเรียนครั้งนี้ ทำให้ภาติเสียชื่อเสียงและเกือบเสียอนาคต เขาจึงหันกลับมาตั้งใจเรียนเหมือนเดิม จึงทำให้ทุกคนเข้าใจ และคบภาติเป็นเพื่อน

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล นายจรูญ ฤทธิแก้ว
 ที่อยู่ 22 หมู่ 5 ตำบลเชียงดาว อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ 50170
 ที่ทำงาน โรงเรียนกาวิละออนนุกูล ตำบลวัดเกต อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่
 50000 โทรศัพท์ (053) 244770

ประวัติการศึกษา

พ.ศ.2544 สำเร็จการศึกษาปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต วิชาเอกคณิตศาสตร์
 วิชาโทเทคโนโลยีทางการศึกษา จากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 จังหวัดเชียงใหม่
 พ.ศ.2546 ศึกษาต่อระดับปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ
 บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

ประวัติการทำงาน

พ.ศ. – มี.ย. 2545 ครูสอนวิชาคณิตศาสตร์ โรงเรียนแม่อาววิทยาคม อำเภอแม่อาว
 จังหวัดเชียงใหม่
 ก.ค. – ก.ย. 2545 อาจารย์ 1 โรงเรียนบ้านาวัว ตำบลลาวัว อำเภอแม่สรวย
 จังหวัดเชียงราย
 ต.ค.2545 – ปัจจุบัน อาจารย์ 1 โรงเรียนกาวิละออนนุกูล ตำบลวัดเกต อำเภอเมือง
 จังหวัดเชียงใหม่